

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

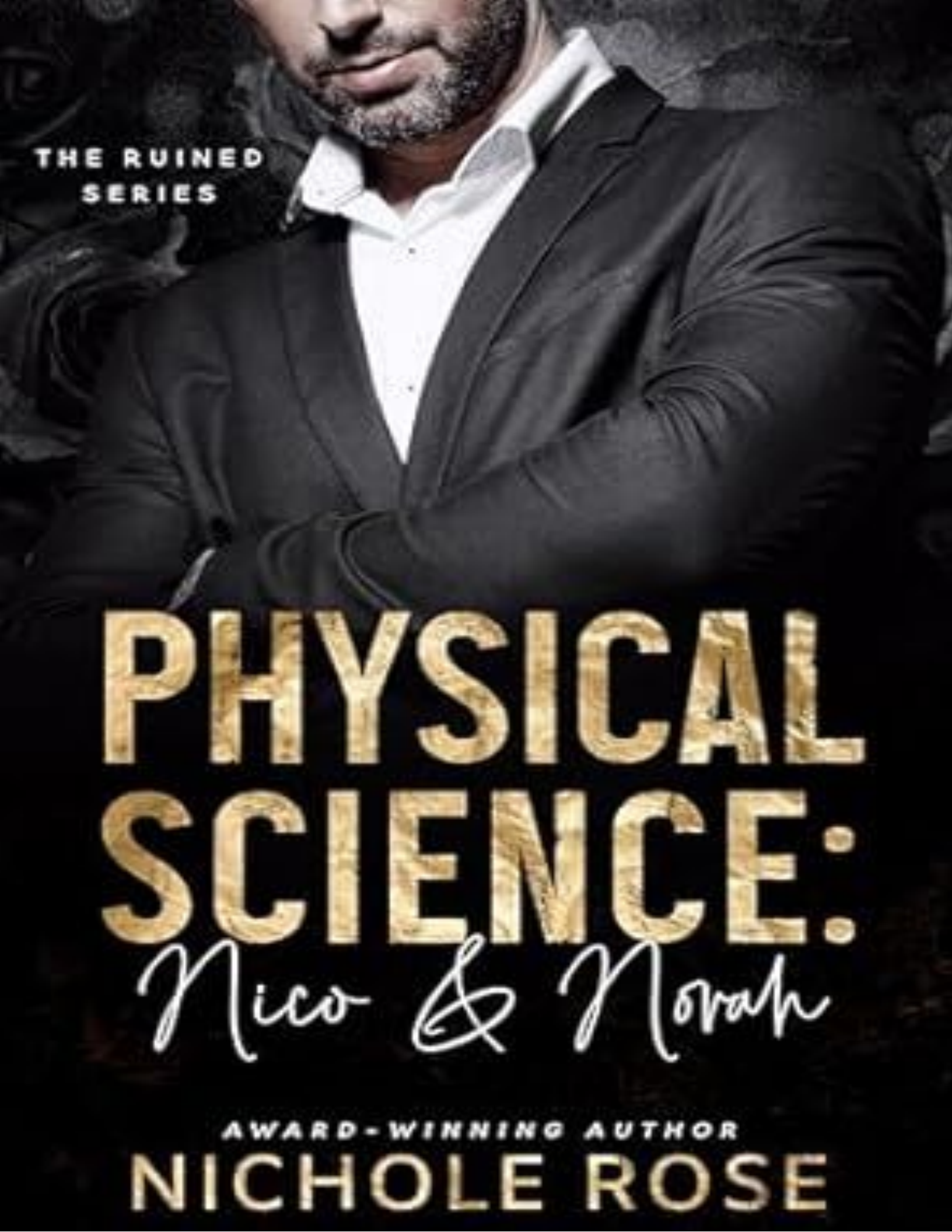
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and mustache, wearing a dark suit jacket over a white shirt, stands with his arms crossed. The background is dark and textured.

THE RUINED
SERIES

PHYSICAL SCIENCE:

Nico & Norah

AWARD-WINNING AUTHOR
NICHOLE ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

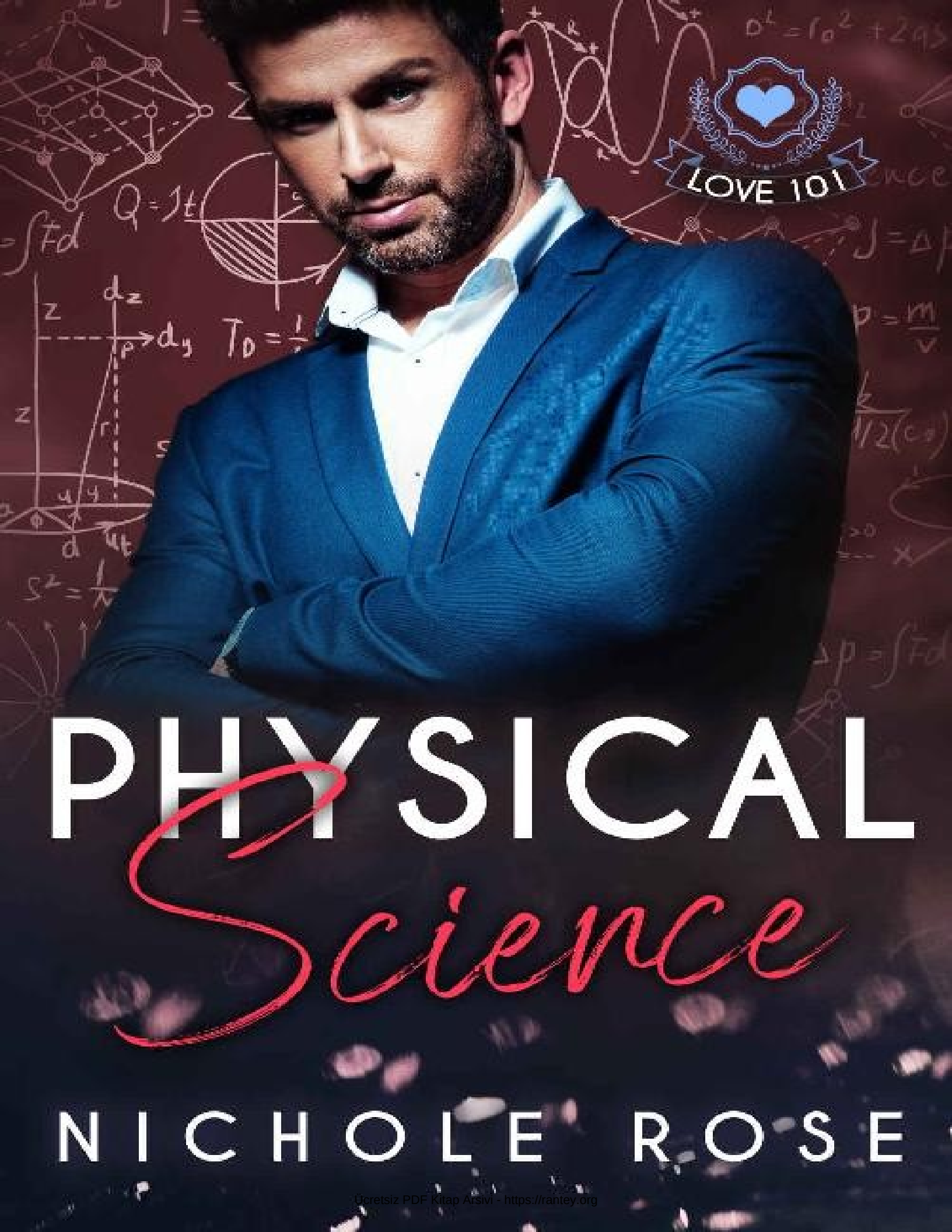
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NICHOLE ROSE

Fiziksel Bilimler

Kıvrımlı Kız Yaş Aralığı Romantizmi

Nichole Rose

Kindle Edition

Telif Hakkı © 2021 Nichole Rose tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu eserde yer alan tüm karakterler hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Adanmışlık

Bilim meraklısı dostlarım için: 53 71 23 39 8 92.

İçindekiler

[Kitap Hakkında](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

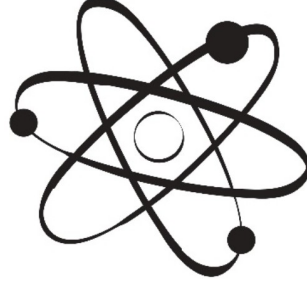
[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Epilog Kötü](#)

[Aziz de Mevcut](#)

[Nichole Rose Hakkında](#)

Kitap Hakkında

Aşk, bu profesör ve yıldız öğrencisi için son sınavdır.

Nico Valentino

Kardeşlerim gangster. Suçlular.
Krallıklarını demir yumrukla yönetiyorlar.
Ben onlar gibi değilim.
Ben bir astrofizikçiyim. Bir profesör.
Konferans salonum kahkahalarla
dolu. Ta ki Norah Bishop'ı görene
kadar.
Onun benim yardımıma ihtiyacı var, ama benim de ona.
Ve onu elimde tutmak için ne gerekiyorsa
yapacağım. Bu, terk ettiğim aileme dönmek
anlamına gelse bile.

Norah Bishop

Tek istediğim babam gibi bir bilim adamı olmaktı. Ama
yapmamam gereken bir şeye rastladım.
Şimdi, Chicago'daki en büyük suçlu benim için geliyor. Ve
bana yardım edebilecek tek kişi onun kardeşi... yeni
profesörüm.
Nico'yu bu işe bulaştırmak istemiyorum.
Ama o bana dokunduğunda, tüm kontrolümü kaybediyorum.
O benim profesörüm. Sanırım onun sonsuza dek benim
olmasını istiyorum.
Onu sevmenin bir bedeli var.

Ama onu kaybetmek beni yıkacak.

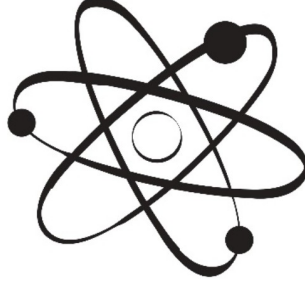
*Aşırı inek erkeklerden, her şeyi riske atmaya hazır kıvrımlı
kadın kahramanlardan ve yasak öğrenci-öğretmen aşkıdan
hoşlanıyorsanız*

*Nico ve Norah'nın şekerli-tatlı ve ekstra buharlı hikayesine
bayıldım!*

*Her zaman olduğu gibi, Nichole Rose kitapları garantili
bir HEA ile birlikte gelir.*

Birinci Bölüm

Norah

"Burada olmamalıyım," diye fısıldıyorum kendi kendime, bir ayağımdan diğerine kıpırdanarak. Omzumun üzerinden gölgelerin içine bakıyorum. Hiçbir şey hareket etmiyor. Beni takip eden biri varsa kendilerini saklıyorlar. Kalbim yine de bir davul gibi çarpıyor ve her ağır vuruşta içimi çalkalayan bir endişe gönderiyor.

Rüzgâr ağaçların arasında hışırdıyor, karanlık bloğun her tarafındaki yaprakları karıştırıyor ve yüzüme soğuk bir yağmur üflüyor. Paltomu sıkıca üzerime çekiyorum, kalbim boğazıma kaçarken titriyorum. Ve sonra kendime kızıyorum. Gölden esen soğuk rüzgârdan korkuyor.

Elimde değil.

Yaklaşık kırk sekiz saat önce birinin öldüğünü gördüm.

Hayır, bu doğru değil.

Chicago'nun en büyük gangsteri olan Rafael Valentino'nun adamlarından birini öldürüp cesedini nehre attığını gördüm. Silah sesini duyduğumda, bir aptal gibi çığlık attım. Beni gördü. Beni gördüğünü *biliyorum*. O zamandan beri kaçıyorum, beni bulup aynı şekilde hayatıma son vermesinden korkuyorum.

Chicago'da GPS ve bir mucize olmadan yolumu güvenilir bir şekilde bulabilecek kadar uzun süre bile kalmadım, ancak Rafe olarak bilinen tehlikeli suçlu hakkındaki hikayeleri duydum. Northwestern'e gidip de

İkiz kardeşi Nico Valentino bu yıl misafir profesör ve benim en büyük idolüm olduğu için onları duyamıyorum.

İkisi birbirine hiç benzemiyor. Rafael acımasız bir suçlu. Bu şehri demir yumrukla yönetiyor. Chicago Polisi ve federaller yıllardır onu devirmeye çalışıyor ama o onlar için fazla zeki. Suçlamalar asla tutmaz ve tanıklar ortadan kaybolur. O bir milyarder, kârlı iş girişimlerinden oluşan bir imparatorluk yönetiyor.

Kumarhaneler. Uluslararası taşımacılık. Bankacılık. Rafael'in kendi

Her birinin özel amacı onu daha zengin yapmak ve gerçek mirasını gizlemektir.

Nico ile tek ortak noktaları

Damarlarında akan kan, paylaştıkları doğum günü ve karanlık yakışıklılıkları. İkisi de muhteşem, koyu renk saçları ve delici gözleri var. Rafael her yönüyle sert görünüyor.

Gördüğüm en iyi fotoğrafı. Hiç gülümsemiyor.

Söylentilere göre tıpkı yerine geçtiğı babası gibi, buz gibi soğuk ve tamamen pişmanlık duymayan biri. Küçük kardeşleri, Gabriel ve Luca da hayatın derinliklerinde. Her biri merhum babalarının imparatorluğunun kendi payına düşen kısmını yönetmekte ve aile kasasını binlerce farklı suçtan gelen parayla doldurmaktadır.

Nico öyle biri değil. Aynı şekilde büyümesine rağmen farklı bir yol seçti. Kendi başına milyonlar kazanıyor ama hayır kurumlarına büyük bağışlarda bulunuyor. İnsanlar babasının onu on sekiz yaşındayken aileden sürgün ettiğini ve bir daha arkasına bakmadığını söylüyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama onun iyi bir adam olduğunu biliyorum.

Rahat, şefkatli ve orman yangınlarını başlatacak kadar ateşli. Siyah saçları vahşi, kahverengi gözleri tarçın gibi sıcak. Uzun boylu ve geniş, sağ yanağında tatmak istememe neden olan bir gamzesi var. Kampüsteki diğer tüm kızlar da aynı şekilde hissediyor. Erkeklerin büyük bir kısmı da öyle.

Ondan hoşlanmamak çok zor. Her zaman gülümser ve inek esprileri yapar. O gezegendeki en zeki adamlardan biri. Gerçekten. Northwestern'deki her bilim öğrencisi

seminerine katılma şansını yakaladık. Kabul için başvuru yapmamız gerekiyordu ve sadece bir avuç kişi seçildi. Bir şansım olduğunu düşünmüyordum ama sanırım benimkinden etkilendi çünkü seminerdeki tek birinci sınıf öğrencisiyim.

Altı haftadır seanstayız ve ona tamamen kafayı takmış durumdayım. Sırf onu görebilmek için ön sırada oturuyorum. Yüzünden geçen her titreşimi. Sırf o gözleri üzerimde hissetmek için her şeyi ağzımdan geçiriyorum. Muhtemelen deli olduğumu düşünüyordur ama o bana baktığında içimde kelebekler uçuşuyor.

Beni fark etmesini istiyorum. Sorduğu sorunun cevabını bildiğimde benimle gurur duymasını istiyorum. Beni her övdüğünde, yumurtalarını gösteren gururlu küçük bir tavuk gibi tüylerimi kabartmak istiyorum. O benim için çok seksi ve Sadece güzel olduğu için değil. Beyni ve insanlarla konuşurken onların ne düşündükleriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi konuşması.

söylemek zorundayım. Gözlerindeki nezaket ve kendine gülebiliyor olması.

Aşkım her geçen gün biraz daha büyüyor.

Beni asla aynı şekilde görmeyecek elbette. Ona göre ben sadece aşık olmuş 18 yaşında tombul bir kızım. Elbette, zekiyim. Elbette, sevimliyim. Ama onun gözünde hala bir çocuğum. Benden yirmi yaş büyük ve muhtemelen kadınlarla bir ömür boyu deneyimi var. Bense hiç öpüşmemiş bir bakireyim. Üçüncü sınıftaki o zamanı saymazsanız tabii, ama onu kimse saymaz.

Nico hakkında hissettiklerime engel olamıyorum. Eğer bir gün

Bir rüya erkeği varsa, o da odur. Beni masasına yatırıp benimle sevişmesini ne kadar sık hayal ettiğimi bilse muhtemelen ölürdüm. Gülünç derecede sık oluyor. İşte tam da bu yüzden şu anda onun kapısında olmamalıyım. Son yapmak istediğim tek şey onun başına bela açmak.

Ama başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Burada fazla arkadaş edinecek vaktim olmadı. Bana yardım edebilecek tanıdığım tek kişi o. Polise gidersem, iz bırakmadan ortadan kaybolan bir başka tanık olacağım. Ve alınma ama

ama ölmek pek de iyi yapabileceğim bir şey gibi gelmiyor. Muhtemelen cennette bir isyan başlatır ve cehenneme atılırdım.

Rafael, Nico'nun kardeşi ama. Ne yapacağımı bulmama yardım edebilir.

Değil mi?

Bilmiyorum, ama umarım öyledir, çünkü daha önce Günlerdir banyo yapıyorum ve Chicago şehir merkezindeki rastgele bir otoparkta arabamın arka koltuğunda saklanmak yerine bir an önce tekrar uyuyabilmeyi gerçekten çok istiyorum. Pek eğlenceli değildi. Kaçırılacağımdan ya da Daha da kötüsü, iki gece de zar zor uyudum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden kapısına vuruyorum ve sonra tekrar omzumun üzerinden bakıyorum. Hayal mi görüyorum yoksa gölgeler hareket mi ediyor? Gözlerimi kısarak içlerini görmeye çalışıyorum. Ben baktıkça daha da kalınlaşıyorlar, sanki bir bedene dönüşüyorlar. Uykusuzluk ve endişe konuşuyor olabilir ama ağaç dalları bile karanlıkta uzanıp beni arayan kemikli parmaklar gibi uğursuz görünüyor.

"Norah?"

"Ahhh!" Çığlık atarak etrafımda dönüyorum. Bakışlarım Nico'nun üzerinde sadece bir çift eşofmanla kapısının önünde durduğunu gördüğü anda dehşete kapılıyorum. Ama artık çok geç.

doğrudan boğazına yönelen savunma karate vuruşunu durdurmak. Tek yapabildiğim biraz güç uygulamak oldu.

Elimin yan tarafı nefes borusuna sertçe çarpınca hırıltılı bir ses çıkardı. İki adım geriye doğru tökezliyor, kapı koluna tutunarak kapı pervazına takılıp kışının üstüne düşmekten kurtuluyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum ona, ellerimi çılgın bir kuş gibi çırparak... Sanki bu duruma bir faydası olacakmış gibi. Az önce profesörüme saldırdım. Benim gülünç derecede seksi, yarı çıplak profesörüme. Neden gömlek giymiyor? Ve neden

Her gün sınıfta bir tane takmıyor mu? "Çok özür dilerim, Dr. Valentino!"

Beni başından savmak istercesine elini kaldırıyor ama sonra yine hırıltılı bir ses çıkarıyor. Koyu renk gözleri benimkilere geliyor. Onlarda öfke görmeyi bekliyordum, bu yüzden mizahla parıldadıklarını gördüğümde biraz şaşırdım. Gülüyor mu? Onu karate yaptıktan sonra mı?

"Yemin ederim sana saldırmak istememiştim," diyorum.

"Sorun yok." Boğazını ovuşturarak ayağa kalktı. "Böyle vurmayı nereden öğrendin?"

"Annemin bir bayan spor salonu var," diyorum, her hareketinde kaslarının nasıl dalgalandığına bakmamaya çalışarak. Büyüdüğüm yerde bilim insanları onun gibi görünmüyordu.

Tanıdıklarımın çoğu çok daha yaşlı ve biraz huysuz. O...

Tanrım, artık o keskin takım elbiselerin ne sakladığını bildiğim için çok fazla yeni fantezim olacak. Yaşasın

Ben! "Kendini savunmayı öğreten bir adamı var. Bana bir saldırganı nasıl defedeceğimi öğretti. Ki öyle değilsin. Demek istediğim,

Belli ki. Burası sizin eviniz."

Şehrin Lincoln Park bölgesinde, konservatuarın yakınındaki tarihi bir kahverengi taş evde yaşıyor. Evi, Lincoln Park'taki Neredeyse bloktaki her bir ev, ama hepsi geniş, güzel evler. Chicago'daki en iyi mahallelerden biri ve iyi bildiğim tek mahalle.

Garajda hissettiğimden daha fazla güvende hissetmemem komik.

"Bir bayan spor salonu mu?" Koyu renk kaşlarından biri saç çizgisine doğru yükseliyor. "Katılmak için vajinanızın olması gereken bir spor salonu."

açıklar ve sonra kaşlarını çatar. "Gerçi sanırım geçiş sürecindeyseniz veya kendinizi kadın olarak tanımlıyorsanız, siz de katılabilirsiniz. Emin değilim. Anneme sorup size geri dönmem gerekecek."

"Sen öyle yap," diyor sesinde mizahla. "Bu arada, gece yarısı neden kapımın önünde olduğunu söylemek ister misin?"

"Evet. Hayır." Bana kaşlarını çatınca bir elimi alınma bastırıyorum. O yarı çıplak ve ben sarmal halindeyim. "Yani, bir nedenim var ama belki de bu kötü bir fikirdir. Benim sorunlarım senin sorunların değil ve şu anda burada bile olmamalıyım. Gitsem iyi olacak. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Bunu yapmak için döndüm, Birden polisi kendisinin arayacağından korktum. Peki o zaman ben ne olacağım? D-E-A-D ölü. Ya da ona saldırmaktan ve kapısına gelmeden önce işlediğim bir dizi başka suçtan dolayı tutuklandım. Bazılarını itiraf etmekten utanıyorum. kardeşinin birinden ayrıldığını görmeden önce.

"Norah, bekle." Ben kaçamadan kolumu tuttu.

Bana dokunur dokunmaz, içimde bir sıcaklık dalgası patladı. Şok içinde haykırıyorum, neredeyse kaygan zeminde ayağımı kaybediyordum. Nefesinin altından küfrediyor ve beni etrafımdan tutuyor.

belime sarıldı, beni vücuduna doğru çekerek Çimentoya çarparak. Bir gümbürtüyle onun sert göğsüne çarpıyorum.

Kolları beni sarıyor, sıcaklık ve güçle ve sınıfta sıramın yanından her geçişinde aldığım o kokuyla sarmalıyor. Konyak ve çökmekte olan baharatlar.

saten çarşaflar ve gürül gürül yanan bir şöminenin düşünceleriyle zihnimi bulandırıyor. Bu sefer de aynı şeyleri düşünüyorum. Ve sonra evi, güvenliği düşünüyorum. Bana öyle hissettiriyor.

Tanrım, güvende hissetmeyi özledim.

"Ne oluyor lan? Donuyorsun, Norah."

Gözyaşlarına boğuldum. Donuyorum. Hava soğuk ve yağmurlu olduğu için mi yoksa korku kanımı buza çevirdiği için mi bilmiyorum. Tek bildiğim onun bir fırın gibi sıcak olduğu ve benim iki gündür sıcaklık hissetmediğim.

"Hey, hey," diye mırıldanıyor, telaşla. "Sorun yok. İyisin, güzel kız."

"Hayır, değilim!" Hıçkırarak ağlıyorum ve gerçekten deli olduğumu düşünmeye başlamadan önce kollarından kurtulmaya çalışıyorum. Şu anda *kendimi* deli gibi *hissediyorum*. Bir gangsterin gözümün önünde birini öldürmesini hiç beklemiyordum.

En iyi arkadaşım Ella Morgan, meraklı biri olarak bir gün başımı belaya sokacağım konusunda beni hep uyarırdı ama bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim. Tüm hayatım boyunca

babam gibi bir bilim insanı olmak istiyordum. Her yaz, öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye kararlı bir şekilde farklı kâr amacı gütmeyen kuruluşlarda gönüllü olarak çalıştım. Bana yaşadığımız dünya için savaşmayı öğrettiler. ve ben de bunu yapıyorum.

Limanı gözetliyordum çünkü orada bir milyondan fazla varil depolanmıştı ve kimse içlerinde ne olduğunu gerçekten bilmiyordu. Ama Erin Brockovich, Ninja Kaplumbağalar ve Steven Stegall bana bir şey öğrettiyse, o da gizemli varillerin asla iyi bir şey olmadığıdır. Yine de orada olmamalıydım. I kendi işime bakmalıydım. Ama yapmadım. Ve şimdi başım ciddi belada.

"Ölmek istemiyorum," diye ağlıyorum Nico'nun omzuna, ona bir can simidiymiş gibi sarılıyorum.

"Ölmek mi?" Kolları beni göğsüne bastırana kadar sıkıca sarıyor. "Ölmeyeceksin," dedi. hırlıyor, sesi karanlık ve ölümcül. "*Kimse* sana zarar vermeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

Bunu söylerken neredeyse ona inanıyordum. Bana bazen gözlerinde sıcaklıkla bakmasını hayal etmediğime neredeyse inanacağım. Ama bu delilik, değil mi?

Evet. Tabii ki öyle. O bir profesör. Ben bir öğrenciyim. Benden etkilenmeyecek kadar onurlu biri.

Beni küçük bir çocukmuşum gibi kollarının arasına alıyor, zahmetsizce hareket ediyor. İtiraz etmeye çalışıyorum.

ama bana yine hırlıyor. Sesindeki emir beni sakinleştirdi. O şu anda benim rahat, inek profesörüm değil. O daha önce hiç tanışmadığım biri, vahşi bir hayvan, koruyucu ve korkutucu.

Midem sıkışıyor, arzu içimi parçaladıkça dizlerim titriyor. Yüzümü onun boğazına saklıyorum ve bunu yüzümden anlamaması için dua ediyorum. Sınıfta onunla yüzleşmek beni ne kadar derinden etkilediğini bilmeden de yeterince zor olacak.

"Buraya otur," diye emrederek beni kollarından kanepeye kaydirdi.

Pelüş kumaşın içine gömölüyorum. Bir saniye sonra sıcak bir battaniye beni sarıyor. Açgözlü bir kız gibi kokusunu içime çekmek için onu burnuma götürme dürtüsüyle savaşıyorum. Daha önce hiç kimse ondan daha iyi kokuyordu, bundan eminim.

"Seni ısıtmak için biraz çay yapacağım. Hemen dönerim."

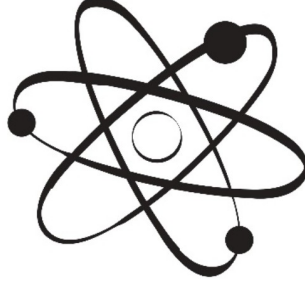
Ağır adımları kahverengi evinin zeminini titreterek geri çekiliyor. Derin bir nefes alıyorum ve sonra bir tane daha. kendimi kontrol altına almak için. Gözlerimin kenarlarından hâlâ yaşlar süzülüyor ve çok yorgunum. Gözlerimi açıyorum, onun alanını merak ediyorum. Tek gördüğüm görüş alanımdaki lekeler. I

tekrar kapattım ve başımı kanepenin koluna yasladım. Çok yorgunum. Nico dönene kadar dinleneceğim.

"Sadece bir dakikalığına," diyorum kendime.

İkinci Bölüm

Nico

"Hayır," diye mırıldanıyor Norah uykusunda, koyu renkli çarşafLARımın üzerinde huzursuzca hareket ediyor. "Hayır!"

"Siktir," diye kesiyorum, odanın içinde huzursuz daireler çizerek volta atıyorum.

Bütün gece kabuslar görüyor, yatağımda çırpınıyor ve yardım için ağlıyordu. Bırakın yatağımı, evimde bile olmamalıydı, ama kanepede uyumasına izin veremezdim... ve sadece son altı haftayı onu bu yatakta görmeyi hayal ederek geçirdiğim için değil.

Bitkin ve sıkıntı içinde. Daha önce ona dokunduğumda elleri buz gibiydi.

nemli giysilerini çıkarıp çamaşır makinesine attı.

Pantolonunun her yeri çamur olmuştu. Küçük ayak parmakları maviye dönüyordu. Geri kalanı buz kütlesi gibi hissediyordu.

O kadar güzel ki. Baktığım için kendimi pislik gibi hissediyorum ama elimde değil. Bir tanrıçanın vücuduna sahip küçük sarışın bir peri. Son birkaç gündür ona bakıp duruyorum. Altı hafta boyunca bir öğrenciyi düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. İlginç tişörtleri ve taytları, ders sırasında o vücudu benim şehvetli bakışlarımdan saklamak için hiçbir şey yapmıyor.

Gözlerimi ondan alamayan tek kişi ben değilim.

Seminerimdeki neredeyse her çocuk benimle aynı şeyi düşünüyor muş gibi ona bakıyor.

Yine de en kirli fantezilerim bile beni onun yemyeşil vücudunun gerçekliğine hazırlamadı. Her yeri kıvrımlıydı, kalın kalçaları, yuvarlak göbeği ve sütyeninden taşan cömert göğüsleri vardı. Daha on sekizinde bile değil. Bu vücut on yıl içinde ne kadar seksi olacak? On beş mi?

Bunu düşünürken bile hala sertleşiyorum... bu da beni daha da büyük bir pislik yapıyor. O ölmekten endişe ediyor ve benim tek düşünebildiğim yatağında ne kadar iyi görüldüğü. Yastığıma sarılırken ne kadar *doğru* görüldüğü. Bu kıza karşı hissettiklerim... diyelim ki bu hayatta ya da başka bir hayatta fakültenin geri kalanının onayını kazanacak bir yol değil.

Yine de elimde değil. Bana bakıyor ve ben de geleceğimin mümkün olan en iyi versiyonuna bakıyormuşum gibi hissediyorum. Onun benim olduğu ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığı. Bir bilim adamı olarak, Kadere, alinyazısına, ruh eşlerine ya da insanların biyolojik ve kimyasal süreçleri anlamadıklarında ortaya attıkları romantik saçmalıklara hiçbir zaman inanmadım. cazibe ile ilgili. Sonra seminerimin ilk sırasına oturdu, pembe bir not defteri çıkardı ve kalemle eşleştirdi ve bu görüşü tersine çevirdi.

Suluk mavi gözleri sınıfın her yerinde zıplıyordu, heyecanı her halinden belliydi. Şekerci dükkanına girmiş küçük bir çocuk gibiydi. Onu kampüste her gördüğümde yüzünde aynı ifade oluyor. Hayat onu heyecanlandırıyor. Öğrenmek onu heyecanlandırıyor. Ve o... şey, o beni çok heyecanlandırıyor.

En son ne zaman günü iple çekerek uyandığımı hatırlamıyorum. Hayatım yıllar önce sıkıcı bir monotonluğa bürünmüştü. Ama Norah'la tanıştığımdan beri kendimi kampüse gitmek için sabırsızlanırken buluyorum ve onu pembe defteri ve meraklı, muzip gülümsemesiyle ön sırada görmek için daha da sabırsızlanıyorum.

Bu kız bana, ona karşı hissetmemem gereken şeyler hissettiriyor.

Ama yine de onları hissediyorum. Altı haftadır ona aşık oluyorum.

Onu yatağıma koyduktan sonra oturma odasında kalmaya çalıştım ama korku içinde ağlamaya başladığında yapamadım. Sesi çok küçük ve korkmuş geliyordu. Ne zaman ağlasa kalbim parçalanıyor.

Ona ne olduğunu bilmiyorum ama cidden endişeliyim. O kapımda belirene kadar hiçbir şeyin onu korkutamayacağına inanır. Norah her zaman, herkesle tartışır, münakaşa eder ya da karşı koyar. Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Kendi dünyasında, kendi kurallarına göre yaşıyor. Bu kuralları henüz tam olarak çözemedim. O kurallar Aklının çalışma şekli büyüleyici. Nasıl olduğu önemli değil Konuyu karmaşıktır; her zaman tartışmaya katacak anlayışlı bir şeyleri vardır.

Seminerimdeki öğrencilerin çoğu astrofizik konusunda ilkel bir anlayışa sahip. Seminere kayıt yaptırdılar çünkü transkriptlerinde iyi görünüyor ya da Çünkü mafya ailesinden gelen astrofizikçiyi merak ediyorlar. Norah'ı değil. Tecrübeli bilim insanlarının bile gözünden kaçan karmaşık teorileri anlıyor. Gerçekten ne kadar bildiğini görmek için derslerimi ona göre düzenlemeye başladım. Şimdiye kadar hayal kırıklığına uğramadım.

Aslında birkaç gün önce sınıfta benimle kinetik Alfvén dalgaları ve Hall etkisi hakkında tartıştı. Çoğu üniversite birinci sınıf öğrencisi, Alfvén dalgalarının manyetik yeniden bağlanmada oynadığı role kadar gelmeyi bırakın, manyetohidrodinamik konusuna dalmaya bile başlamamıştır. Ve işte oradaydı, pembe kalemi alt dudağına vurarak bana yanıldığımı kesin bir dille söyledi.

Sınıfın yarısı ona deliymiş gibi baktı. Ben istedim ki onu ayağa kaldırıp yüzündeki çatık kaşları öpmek istedim. Sanırım ne diyeceğini görmek için bilerek yanlış söylediğimi biliyordu.

Bütün ders boyunca hiç konuşmamıştı. Sesini duymamak beni kızdırdı. Seminer biter bitmez ofisimde mastürbasyon yaptım.

Bu yüzden cehenneme gideceğimi çoktan kabul ettim. Bu işe girme şansım pek yoktu.

Cennet zaten. Çoğunlukla böyle bir yerin var olduğunu düşünmediğim için, ama aynı zamanda, eğer yanılıyorsam ve varsa, benim

aile beni de kendileriyle birlikte cehenneme sürüklemenin bir yolunu bulacaktır. Hangi yöne gittikleri konusunda hiçbir yanılsamam yok. Babam pençelerini kardeşlerime erken batırdı, onları kendisinin kopyalarına dönüştürdü. Bağışladığı tek kişi bendim.

Çünkü ona yok ettiği kadını çok fazla hatırlatıyordum.

Kızın canını alan silahı o tutmamış olabilir ama nişan alan oydu. O ve onun kontrol etme ihtiyacı

Bu şehrin her köşesinde. İkizim ve ben bunun oluşunu izledik. Annemizin sokaklarda vurulduğunu görmek Rafe'i karanlık ve tehlikeli bir şeye dönüştürdü. Beni de başka bir şey, dışarı çıkmaya kararlı biri.

Rafe ile yıllardır konuşmadım. Arada bir arıyor. Cevap vermiyorum. Gabe ve Luca ile de konuşmuyorum. Onlar kendi yollarını seçtiler, ben de kendi yolumu. Sanırım babam beni büyüdüğüm evden sürgün etmeden çok önce seçmişim. Onun izinden gitmeden önce cehennem buz tutacak. Sırf yapabiliyorum diye masum hayatları yok etmeden önce.

"Hayır, lütfen. Lütfen!" Norah ağlıyor, yatağın üzerinde küçük bir top gibi kıvrılıyor. "Nico!"

Adımı haykırdığını duyar duymaz koptum. Odayı iki adımda geçip yanına gidiyorum, ona gitmekten başka bir şey yapamıyorum. Yatağın yan tarafına yerleşiyorum ve onu yatıştırmak için uzanıyorum.

Ben daha ona dokunmadan gözleri açıldı. Bakışları bana takılıyor ve yüzündeki dehşet ifadesiyle haykırıyor. Boğazında düğümlenen boğuk bir çığlıkla yatağın içinde benden uzaklaşmasını şaşkınlıkla izliyorum.

"Lütfen," diye nefes nefese kalır. "Lütfen bana zarar verme."

"Ben Nico, Norah," diye mırıldanıyorum, ellerimi yavaşça havaya kaldırarak bir teslimiyet, bir barış hareketi yapıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim, güzel kız." Onun saçının tek bir teline zarar vermeden önce kendi kalbimi söküp atardım. "Sen iyisin."

"N-Nico?" Şaşkınlık gözlerinde dolanıyor.

"Evet, tatlım. Ben Nico. Yatak odamdasin. Beni görmeye geldin ve kanepemde uyuyakaldın," diye mırıldanıyorum, Korkmuş, köşeye sıkışmış bir hayvanla konuşur gibi yumuşak bir şekilde konuşuyorum. Şu anda bana bir hayvanı hatırlatıyor. Yatağın uzak tarafına çömelmiş, boğazındaki nabız bir kuşun kanatları gibi çırpınıyor.

Yüz ifadesi yavaşça düzelmeden önce uzun bir süre bana bakıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor başını sallayarak. "Ona çok benziyorsun."

Midem bulanıyor.

"Kim gibi?" Soruyorum...talep ediyorum.

"Rafael gibi." Dudaklarını yalıyor, kollarını kendi etrafında sarıyor. "Kardeşin gibi."

Yüce ka.

"Korktuğun kişi bu mu Norah?" "I..."

"Anlat bana."

Hızla başını sallıyor ve sonra yüzü düşüyor, güzel gözleri yine yaşlarla doluyor. "Buraya gelmemeliydim," diye fısıldıyor. "Seni bu işe bulaştırmamalıydim. Ama başka nereye gideceğimi bilemedim. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Şu anda her ne yaptıysa onu boğacağım. Gözlerine o bakışı koyan her neyse. O masum, şimdiye kadar gördüğüm meleğe en yakın şey. Onda hiçbir şey yok. onun dünyasında yeri yoktur ve onun dünyasının onun hayatına dokunmaya bile yeri yoktur.

"Sana elini sürdü mü?" "Ne yaptı?"

"Sana dokundu mu Norah? Seni incitti mi?" Hırlayarak yatağın etrafında ona doğru yürüyorum.

Gözleri açılıyor ve geri geri giderek şifonyerime çarpıyor.

Kendimi ona doğru ilerlemeyi bırakmaya zorluyorum ve nefes alıyorum, yavaşça konuşuyorum ki onun için bir tehdit olmadığımı anlasın. "Sana zarar vermeyeceğim Norah."

"Ben... Ben bunu biliyorum." Ellerini yüzünde gezdiriyor ve sonra kaşlarını çatarak kendine bakıyor. "Çıplağım. Yani, çıplak değilim." Sevimli bir nefes çekti. "Yani, kıyafetlerimin içinde değilim. Beni sen mi soydun?"

Evet, ve bundan olması gerekenden çok daha fazla zevk aldım, meleğim. Seni tişörtüm ve külotun dışında bir şeyle görmekten neredeyse o kadar zevk alıyorum.

"Kıyafetlerin ıslaktı ve donuyordun," diyorum onun yerine. Kardeşim onu zaten travmatize etmişti. Bu yangına körükle gitmek istemiyorum, özellikle de yardım için bana gelmişken. "Onları senin için çamaşır makinesine koydum."

Kulağa tuhaf gelen bir şeyler mırıldanıyor ve ben bunun tadını çıkarmak için uyanmamıştım bile. Gerçekten ne söylediğinden emin olamadan, kafasını temizlemeye çalışır gibi tekrar sallıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, normalde billur gibi olan sesi titriyor. Dili yine alt dudağının üzerinde geziniyor, deniyor ıslatmak için.

"Al." Yatağın diğer tarafına geçip komodinden bir bardak su alıyorum ve tekrar ona doğru dönüyorum. Bu sefer yavaş hareket ediyorum ama yine de irkiliyor ve kalbime bir acı hançeri saplıyor. Sırf bu tepki yüzünden Rafe'i öldürebilirim. Benden ya da başka birinden hiç korkmadı. Benden ürktüğünü görmek arabamı kardeşimin oturma odasına doğru sürmek istememe neden oluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, bardağı benden almak için bir adım öne çıkıyor. Su bardağın kenarından akarak ikimize de sıcıyor. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak, Norah. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ben...tamam."

O bardaktan bir yudum alırken biz sessizce duruyoruz. Bakışları odamın her yerinde geziniyor. Ne düşündüğünden emin değilim.

düşünüyor. Koyu maun mobilyalar ve siyah halılarla tam bir erkek odası. Duvarlardaki tek sanat eseri, babamdan miras kalan Sicilya kırsalının uyumlu tabloları.

Anne. İtalya'yı ilk ziyaret ettiğinde onları kendisi boyamıştı.

Hayal görüyor olabilirim ama sanırım Norah odaya baktığı kadar bana da bakıyor. Bakışlarının tırmandığını hissediyorum.

Vücudumda bir aşağı bir yukarı. Muhtemelen onu yatağıma yatırdıktan sonra üzerime bir tişört giymeliydim ama giymedim. İnsanların bilim insanları hakkında düşündüklerinin aksine, çoğumuz oldukça aktifiz. Bizler

Saha çalışması yaparken, laboratuvarıda koştururken ya da toplantılara gidip gelirken. Formda kalmak işimi kolaylaştırıyor, bu yüzden her sabah erken kalkıp egzersiz yapmaya özen gösteriyorum.

Kibirli değilim ama vücudumun neye benzediğini biliyorum. Kadınların benim hakkımda ne dediğini biliyorum. Kampüsteki fısıltıları duymamak mümkün değil. Şimdiye kadar kimsenin ne düşündüğünü umursamadım. Ailem yüzünden kadınlardan hep uzak durdum. Ama Norah'nın vücudumdan zevk almasını istiyorum. Yanaklarının kızarmasının ve bir o yana bir bu yana kıpırdanıp durmasının nedeninin bu olmasını istiyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Sonunda bardağı indirdiğinde sordum. Yaklaşık yarısını içti.

"Evet, teşekkür ederim." Bardağı bana uzatıyor. Bardağa uzandığımda ellerimiz birbirine değiyor, bu da onun irkilmesine neden oluyor.

"Ne oldu meleğim?" Fincanı şifonyerin üzerine koymak için dönerek soruyorum.

"Seni bu işe bulaştırmamalıyım," diye mırıldanıyor ve bakışlarını kırarak yere bakıyor. "O senin kardeşin."

"Ve sen benim..." Neredeyse gelecek diyecektim ama kendimi durdurmayı başardım. "Öğrenci. Sana yardım edeyim."

O kadar uzun süre tereddüt ediyor ki, reddedeceğini düşünüyorum. "Lütfen, güzel kız. Konuş benimle."

"Onu birini öldürürken gördüm," diye ağzından geçiriyor, ellerini birbirine vurarak.

"Ne oluyor lan?"

Yüzünü buruşturuyor, yüzü tekrar düşüyor. "Özür dilerim, böyle söylememeliydim."

"Onun birini öldürdüğünü mü gördün?" Onu doğru

duyduğumdan emin olmak için söyledim. Beni yanlış anlamayın, şaşırmadım.

birini öldürdü. Bu ilk kez olmazdı ve son kez bir ceset bırakacağından da şüpheliyim. Ama kızın bunu görmüş olması... Beni kahreden de bu. Böyle bir şeyle yaşamak için fazla masum!

Sefilce başını sallıyor. "Limandaydım, bir şeyler yapıyordum."

"Ne gibi şeyler?"

"Sadece şeyler."

"Norah."

"Burnumu sokuyordum, tamam mı?" diye homurdanıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. Gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Meraklı ve düşüncesiz biriyim ve orada sakladıkları varillerin içinde ne olduğunu görmek istedim, bu yüzden etrafa bir göz atmak için gizlice girdim."

"Benimle dalga geçiyorsun." Benimle dalga geçmiyor. Yüzündeki suçlu ifadeden anladığım kadarıyla Şu anda tamamen ciddi. Burnunu sokmak için limanın deposuna girmiş.

"Böyle şeyleri sık sık yapar mısın?"

"Hayır." Dudağını ısıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Sık sık tanımla."

"Tanrım," diye inliyorum, başımı arkaya eğip tavana bakıyorum.

"Kendimi savunmam gerekirse, gözetimsizdim. Ve sıkılmıştım. Ve bunu yaptığım için gerçekten çok pişmanım."

Başımı eğip ona ters ters bakıyorum. "Üzgün olup olmaman jürinin umurunda olmayacak Norah. Sen ağır bir suç işledin."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor, sesi kısık. "Ama benim suçum, işlediğim diğer suçun yanında küçük kalır. Ben oradayken, öyle değil mi?" Beni yakaladı.

"Bana ne gördüğünü anlat."

"Rıhtımda iki adamın tartıştığını duydum ve neler olduğunu görmek için yaklaştım. Kardeşin ve onun için çalışan başka bir adamdı. Kardeşinizi üzecek bir şey yaptı. Adama, bir daha asla kendisine ait olmayan bir şeye elini sürmüş ve sonra da

bir silah çıkardı ve onu vurdu." Derin, titreyen bir nefes çekiyor.
"Adam nehre düştü."

"Aman Tanrım."

"Daha da kötüleşecek," diye beni uyarıyor.

Nasıl daha kötü olabilir ki? O zaten
bir suçu kabul etti ve kardeşimi bir cinayete bulaştırdı.
Bundan daha kötüsü olamaz.

"Silah patladığında çığlık attım." "Seni
gördü mü?"

Tekrar başını sallıyor.

Murphy ve kanunlarını sikeyim. Tabii ki daha da
kötülecek. Elbette kötüleşir.

"Ve koşarken telefonumu kaybettim."

"Lanet olsun," diye yemin ettim.

"İsteyerek yapmadım!" diye ağlıyor, gözlerinden yaşlar
süzülüyor.

Zavallı Angel. Cehennemi yaşadı ve geri döndü. Ona
küfretmeme ve kendini daha kötü hissetmesine neden
olmama ihtiyacı yok. Bunların hiçbirisi onun suçu değil. Rafe'nin
suçu. Bu babamın hatası. Bu benim hatam.
Merak onu belaya sürükleyecekti. Bunu görmeli ve onu
korumak için bir şeyler yapmalıydım.

Ne diyorum ben? O benim korumam altında değil. O benim
değil, nokta.

Ama bu doğru değil, değil mi? Şimdi değil. Artık öyle değil.
Benimle buluştuğu an doğru olmaktan çıktı.
ve onu içeri taşıdım. O anda benim oldu. Ona sahip çıktığım
için işimi kaybedersem, öyle olsun. Bu dönemin onun
yüzünden son dönemim olacağına çoktan karar vermiştim.
Yani onu sahiplenmemin önünde hiçbir engel yoktu. Onu
güvende tutmak için kardeşimle savaşmam gerekiyorsa, öyle
olsun. Kimse ona zarar vermeyecek. *Hiç kimse.*

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Nico," diye fısıldıyor,
gözyaşları

yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Bunları sana burada
anlatmamam gerektiğini biliyorum ama aklıma gelen ilk kişi
sendin. Başka nereye gideceğimi bilemedim. Polise
gidemem."

Hayır, kesinlikle onlara gidemez. Onu ticari hırsızlıktan içeri atıp kaderini belirlerler. Kardeşimin elinin uzanabildiği bir yer varsa, o da bu eyaletteki tüm hapishane ve hücrelerin kalbidir.

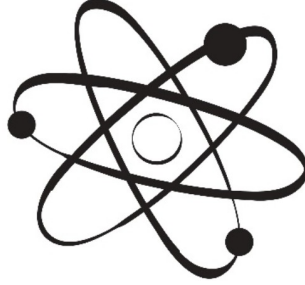
"Hey," diye mırıldanıyorum, ona doğru uzanarak. Bu sefer ürkmedi. Onu kollarıma çekip sarılıyorum. Bir iniltiyle kucağıma sokulduğunda kalbim sızlıyor, Ağlarken onu teselli etmeme izin veriyor. Bir yanımda, büyük bir yanımda, benimle aynı şeyleri hissettiği için aklına gelen ilk kişi olmamı istiyor. Daha mantıklı olan diğer yanımda ise buraya muhtemelen sadece Rafe kardeşim olduğu için geldiğini fark ediyor.

Her halükarda motivasyonunun önemli olduğunu sanmıyorum. Yine de buraya geldi. Hala onu güvende tutmam için bana güveniyor. O hala benim... ve ben hala kardeşimle uğraşmak zorundayım.

Hayatımı sikeyim.

Üçüncü Bölüm

Norah

"Burada kalamam, Nico," diyorum ona deliymiş gibi bakarak. Sanırım geceyi onunla geçirmemi istediği için olabilir. Ve geceyi onunla geçirmemi istediği için Neredeyse şafak söküyordu. Bu kararı ilk verdiğinde uyanık değildim, o yüzden sayılmaz.

"Evet, yapabilirsin," diye homurdanıyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. Çünkü

Nedense, bunu yaptığında gülünç derecede seksi oluyor. Normalden daha ateşli yani. Derin hırıltısında ve kaşlarının arasındaki olukta lezzetli ve seksi bir şey var.

Huysuz bir ayı gibi, istediğini elde etmeye kararlı. "Ya biri öğrenirse? İşini kaybedersin." "İşimi sikeyim."

Ona bakakaldım.

Burnunun köprüsünü çimdikliyor. "Norah, meleğim," diyor sesini yumuşatarak. "Şu anda üniversitedeki işim umurumda bile değil. Umursadığım tek şey, son iki geceyi Chicago'nun ortasında bir otoparkta arabanda saklanarak geçirmiş olman."

"Güzel bir otoparktı," diye belirttim.

Daha iyi hissetmesine yardımcı olmuyor gibi görünüyor. Bana yine ters ters bakıyor.

"Kalmayı kabul edersem, bana dik dik bakmayı bırakacak mısın?" "Muhtemelen hayır."

"Neden olmasın?"

"Bir suç işledin, bir cinayete tanık *oldun* ve yardım için bana gelmeye karar vermeden önce iki gününü bir otoparkta arabanda uyuyarak geçirdin," diye homurdanıyor ve bana şeytanı bile yakacak kadar sıcak bir bakış fırlatıyor. "Hiç kimseyi şu anda seni tokatlamak istediğim kadar kötü tokatlamak istememiştim."

"Oh," diye fısıldadım ve sonra sertçe yutkundum. "Sık sık... insanlara şaplak atmak ister misin?"

Bana kaşlarını çattı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum o zaman," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, onun gelme ihtimali karşısında bu kadar heyecanlanmalı mıyım emin değilim bana şaplak atarsın. Muhtemelen yapmaz. Ama garip bir gündü ve bu adam tarafından şaplaklanmak kulağa kötü bir zaman gibi gelmiyor. Dürüst olmak gerekirse kulağa seksi geliyor.

Lütfen profesör. İyi olacağıma söz veriyorum.

"Düşünmemen gereken şeyler düşünüyorsun, küçük kız," diye hırılıyor bana.

"Değilim."

"Öylesin."

"Nereden biliyorsun?" Başımı yana eğerek soruyorum, gerçekten merak ediyorum.

"Yüzünün her yerinde yazıyor Norah," diyor. Yüz ifadesi yumuşuyor. "Seninkinden daha iyi poker suratı olan küçük çocuklar gördüm."

"Hayır," diyorum, bu kez kaşlarımı çatarak.

"Norah, meleğim. Ticari hırsızlık gibi bir şeyi tam olarak kaç kez yaptığını bana söylemek istemiyorsan, o güzel kıcını yatağa sokmanı öneririm."

Güzel olduğumu mu düşünüyor? Daha önce bana sürekli *güzel kız* dediğinde, sadece iyi davrandığını ve beni rahatlatmaya çalıştığını düşünmüştüm. Ama bana kesinlikle fiziksel olarak itici buluyormuş gibi bakmıyor. Aslında, beni itici bulmanın tam tersiymişim gibi bakmaya devam ediyor.

"Şimdi, meleğim."

"Önce duş alabilir miyim?"

"Hayır."

"Berbat kokuyorum."

"Vanilya şekeri gibi kokuyorsun."

"Neredeyse üç gündür duş almadım!" "Yat Norah. Şimdi."

Odanın içinde tepinerek yatağa doğru ilerliyorum ve yorganı mümkün olduğunca dramatik bir şekilde üzerime örtmeden önce yatağa tırmanıyorum. "Artık yataktayım. Mutlu musun?"

"Yarı yarıya değil," diyor iç çekerek. "Ama sanırım şimdilik bunu kabul edeceğim."

Bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım.

Bir an için odanın ortasında durur, beni izliyor. Sonra başını sallıyor ve odadan çıkmayı planlıyormuş gibi dönüyor. Gözleri benden uzaklaşır uzaklaşmaz içimi bir ürperti kaplıyor.

"Nico?"

"Evet, Norah?"

"Um...belki...um..." "Ne?"

"Uyuyana kadar benimle kalabilir misin?" Bana hayır diyeceğinden korktuğum için elimden geldiğince çabuk söylüyorum.

Mantıklı olarak, yapması gerektiğini biliyorum. Onun evinde ve yatağında olmak bile edep sınırlarını zorluyor. Üniversite yönetimi öğrenirse aklını kaçırdır. Ama şu anda mantıklı olmak istemiyorum. Onunlayken kendimi güvende hissediyorum, sanki her şey yoluna girecekmiş gibi. Eğer odadan çıkarsa. Güvenlik duygusu onunla birlikte gider.

Korkmaktan yoruldum. Yalnız olmaktan yoruldum. Sadece yoruldum. İliklerime kadar.

Uzun bir süre kıpırdamadan duruyor, sanki Kendi kendine tartışıyor, bana hayır demenin kibar bir yolunu bulmaya çalışıyor. Ama sonra omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Ben de tam ışığı kapatacaktım, güzel kız. Seni terk etmiyordum."

"Oh," diye fısıldıyorum ve sonra kendimi suçlu hissediyorum. "Belki de kalmamalısın. Başını belaya sokmak istemiyorum. Zaten bir hafta için yeterince zarar verdim."

Işık düğmesini çevirerek odayı karanlığa gömüyor. Cumbalı pencerelerden içeri sızan zayıf ışık, yatağa geri dönerken geniş gövdesini aydınlatmaya yetiyor. Bir saniye sonra, uzak taraf eğiliyor. Büyük yatağını ikiye bölen görünmez çizgiyi aşmadan yanıma uzanıyor.

Yan tarafıma kıvrılıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bunu yapar yapmaz, o adamın iskelenin kenarına doğru tökezlediğini ve sonra suya düştüğünü görüyorum. Karanlıkta Rafael'in öfkeli bakışlarının benimkilerle buluştuğunu görüyorum. Hemen gözlerimi kocaman açıyorum, titriyorum.

"Neden bilim insanı olmaya karar verdin?" Nico'ya odaklanacak başka bir şey bulamadığım için çaresizce soruyorum.

"Uyuyor olman gerekiyordu," diye cevap veriyor.

"Uyuyamıyorum. Gözlerimi kapattığımda, onu tekrar görüyorum. Neden

Tanrı beni meraklı yapmak zorunda mı?" Sefil bir şekilde soruyorum. Limana gizlice girmek yerine güzel, rahat yataktanemde kalmalıydım. Ve tartışıklarını duyduğumda kesinlikle yaklaşmamalıydım.

"Çünkü sen bir bilim insanısın, güzel kız," diye gürlüyor Nico'nun sesi karanlıkta. Yatak tekrar kayıyor ve sonra kolunu belime doluyor. Beni yatağa doğru sürüklüyor, ta ki ben ona yaslanana kadar.

inanılmaz derecede karmaşık bir kaşık gemisi. "Annem bana bilim insanlarının yaratılmadığını söylerdi. Doğarlar."

"Buna inanıyor musun?"

Fısıldadım. "İnanmadım."

"Ne değişti?"

Bir dakika boyunca sessiz kalır. "Seninle tanıştım," diyor sonra.

Oh. Vay canına. Buna ne diyeceğimi ya da ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama içgüdüsel olarak bunu mümkün olan en gurur verici şekilde söylediğini biliyorum.

"Babam bir bilim adamı," diyorum bir süre sonra.

"Roger Bishop."

"Onu tanıyor
musun?"

"Onunla birkaç kez karşılaştım," diyor. Sesi rahatlatıcı bir şarkı gibi sırtımda gürlüyor. "O iyi bir adam. Çok iyi bir bilim adamı."

"Evet, öyle," diyorum gülümseyerek. Babam inanılmaz biri. "Onun gibi bir astrofizikçi mi olmak istiyorsun meleğim?" "Hayır, ben jeofizikçi olmak istiyorum," diyorum.

"Ah, bu her şeyi açıklıyor."

"Neyi açıklıyor?" Rahatlamaya çalışarak ona doğru kayıyorum. Sırtımda sıcak bir ağırlık gibi duruyor, etrafımdaki kolu bir şekilde güvenlik battaniyesinden daha rahatlatıcı.

"Neden bu kadar çok şey biliyorsun?
manyetohidrodinamik," diye homurdanıyor, kolu etrafımda sıkılaşıyor. "Kıpırdama, Norah."

"Elimde değil. Beni dürtten bir şey var..." Farkına vardığım için geri çekiliyorum. Bu onun penisi. Sik mi? Sik mi? Tallywhacker mı? Buna ne demem gerektiğinden emin değilim ve normalde bu kadar büyük olup olmadıklarından da emin değilim ama vay canına! Çok büyük. Ve sert. Benim için mi? Yoksa sadece bir kadın olduğum ve onun yatağında olduğum için mi?

"İnan bana," diye homurdanıyor, "seni sırtından dürttüğünün farkındayım. Neden durmanı istediğimi sanıyorsun?
kıpırdıyor mu?"

"Oh," diye fısıldıyorum. Ve sonra tekrar kıpırdanıyorum.
Elimde değil! "Norah," diye inliyor.

"Her zaman böyle midir? Yani, belli ki *her zaman* böyle değil. Bu muhtemelen rahatsız edici olurdu, saklamanın imkansızlığından bahsetmiyorum bile. Oldukça... büyük hissettiriyor. Ama yatağınızda kadınlar olduğunda her zaman böyle midir?"

"Son altı haftadır böyle," diye mırıldanıyor ve beni sabit tutmak için kalçamı kavırıyor. "Ve sen ilk olduğun için yatağımdaki kadınlara nasıl tepki verdiğini bilemem. Ama düşündüğünden biraz daha seçicidir, meleğim."

Altı hafta mı? Ne diyor-?

"Evet."

"Ne düşündüğümü nereden bildin?"

"Çünkü seni tanıyorum, güzel kız. Yüksek sesle düşünüyorsun." "Düşüncelerimi duyamazsın."

Etrafımda dönüyorum

Bu da sikiyle ilgili tamamen farklı bir soruna neden oluyor. Şimdi tümseğimin tam tepesine bastırıyor. Ve aman Tanrım. Birazcık hareket etsem, hemen *orada olacaktı*. Nefes alış verişim bir dalga gibi

Yoğun bir özlem içimde fırtına gibi esiyor.

"Onları duymak zorunda değilim," diyor, sesi yumuşak. Nefesi yüzümü yıkıyor. Birbirimize o kadar yakınız ki dış macununun nane kokusunu alabiliyorum. "Sen hevesli, meraklı küçük bir şeysin."

"Bakire misin? Bakire olmana imkan yok. Çok ateşlisin."

"Norah," diye
homurdanıyor. "Bu
doğru!"

"Ben bir aziz değilim, ama hiç kimseyle yatmadım."

"Ciddi misin?" Karanlıkta ona bakakalıyorum. Gözlerim alıştı ve vücudunun bir kısmını seçebiliyorum. Karanlıkta kalın bir gölge gibi, bana bakarken gözlerinin akı belli oluyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü seksin bir anlamı olmalı," diyor. "Ah." Bir an için bunu düşündüm.

"Senin için bir anlamı olabilir." "Yani-
?"

"Evet," diyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Benimle seks yapmayı düşünmüştü. Ağzından çıkan sonraki kelimeler kalbimi tekrar yere indiriyor. "Ama biz Bunu yapıyorum."

"Neden olmasın?"

Bir dakika sessiz kaldı ve sonra iç geçirdi. "Çünkü bitkin ve korkmuş durumdasın ve oraya gittiğimizde, senin de aynı şekilde hissettiğin için mi yoksa sadece rahatlamak istediğin için mi gittiğini merak etmek istemiyorum."

"Oh," diye fısıldadım.

"Uyu meleğim."

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Zihnim baş döndürücü daireler çiziyor ve uyumak neredeyse imkânsız hale geliyor. O düşündü

Benimle yatmak. Bunun benim için bir anlamı olmasını istiyor.

"Nico?"

"Evet, Norah?"

"Benim için bir anlamı olurdu," diye fısıldıyorum.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra iç çekti ve beni kendine yaklaştırdı. "Biliyorum meleğim. Biliyorum." Dudakları şakağımı okşuyor. "Uyu. Seni güvende tutacağım."

Uyumaya çalışıyorum, gerçekten. Ama birbiriyle yarışan arzular ve karmakarışık düşüncelerden oluşan bir karmaşa içindeyim. Kendimi canlı bir tel gibi, gergin ve heyecanlı hissediyorum. Karnımdaki ağrı her geçen an daha da artıyor. Artık birlikte uyuduğumuz düşüncesini aklıma soktuğu için, onu aklımdan çıkaramıyorum.

Sanki hayatım boyunca onu beklemişim gibi hissediyorum. Ella her zaman benimle dalga geçerdi çünkü

Bilim adamı, ben hala peri masallarına inanıyorum. Hâlâ dışarıda her birimiz için mükemmel bir insan olduğuna inanıyorum. Hiç kimseyle çıkmadım çünkü kimse benimle ilgilenmedi. Şimdiye kadar. Nico'ya kadar.

O benim için yaratılmış biri. Beni tamamlaması gereken kişi. Onu o kadar çok istiyorum ki fiziksel olarak acı veriyor. Bu acıyı sadece o durdurabilir.

Bugüne kadar onun da aynı şekilde hissedebileceğini hiç düşünmemiştim. Kafası bulutlarda olan aptal bir kız olduğumu düşüneneğinden emindim. Ama öyle değilmişim. O da beni istiyor. Sanırım benim onu istediğim kadar kötü. İlk günden beri, o da

Hiçbir bilim dalının tam olarak açıklayamadığı aynı açıklanamaz çekim.

Kendime dokunduğumda düşündüğüm kişinin o olduğunu biliyor mu? Ya da onun dersinden sonra bazen o kadar çok ağrım oluyor ki, yataktaneme dönüp oda arkadaşının dersten çıktığını biliyor mu? İçimde tam olarak nasıl hissedeceğini kaç kez hayal etmeye çalıştığımı biliyor mu? Öğrenmek istiyorum. Hem de çok.

"Başını belaya sokacak şeyler düşünüyorsun, küçük kız," diye homurdanıyor.

Uyarısını dikkate almalıyım ama almıyorum. Tabii ki dikkate almam. Babam bir bilim adamı, annem ise tam bir baş belası. Beni her şeyi sorgulayacak, istediğimin peşinden gidecek ve asla geri adım atmayacak şekilde yetiştirdiler. Benimle gurur duyuyorlardı.

Bir yıl sonra sınıf birincisi olarak mezun olduğumda olduğu gibi kışıma şaplak attığı için Daniel Allen'ın boğazına yumruk attı.

Bu yüzden tabii ki uyarısını dikkate almadım.

"Ya başımı belaya sokmak istersem, Nico?" diye soruyorum. "Ya senin damarına basma ve beni delirttiğin kadar seni de delirtme düşüncesi hoşuma gidiyorsa? Ya kötü olmayı seviyorsam?"

Nefesi boğazında düğümleniyor, göğsünde bir hırıltı titreşiyor.

Bacaklarımı birbirine kenetleyip onun adını mırıldanıyorum.

Aynen böyle, astrofizikçim kırıldı. Kolu demir bir çubuğa dönüşerek beni vücuduna sabitliyor. Kalın bir uyluk benimkinin arasına girerek onları birbirinden ayırıyor.

Adını haykırıyorum, çaresizce, acıyla. Onun için *acı çekiyorum*.

Her zaman onun için.

Bir eli kalçalarımın arasında kaybolmadan önce kalçamda geziniyor. Beni soyarken külotumu üzerimde bıraktı. Bileğinin bir hareketiyle yırtıldılar ve beni dokunuşuna maruz bıraktılar.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye homurdanıyor.

Bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum. Muhtemelen seks ve biyolojik işlevler hakkında gezegendeki diğer on sekiz yaşındaki bakirelerden daha fazla şey biliyorum... ama tamamen kötü bir şey beni "Bu kötü mü profesör?" diye fısıldamaya itiyor.

Bir de baktım ki ben sırtüstü yatıyorum, o da üstümde, eşofmanını ereksiyonunu serbest bırakacak kadar aşağı çekmiş. Yüzünün parıltısını görüyorum, tarçın rengi gözlerinde ateş parlıyor. Ve sonra tam *orada*, kalçalarını pompalıyor, böylece ereksiyonu klitorisime sürtünüyor.

Arzu eriyip beni birkaç saniye içinde küle çevirirken, geniş omuzlarına yapışarak karanlığa doğru onun adını haykırıyorum. *Hiçbir şey* bu kadar iyi hissettirmemişti. Bu mümkün değil. Bu kadar iyi hissetmenin yasal olduğundan bile emin değilim.

"İstediğin bu mu Norah?" diye homurdanıyor, ellerimi tutuyor ve kışına inene kadar aşağıya doğru çekiyor. Gülünç derecede sıkı, muhteşem kışına. "Profesörünün seni boşaltmasını mı istiyorsun?"

"Evet," diye inliyorum, onu olduğu yerde tutmak için kısa tırnaklarımı esnek yanaklarına batırıyorum. "Evet, Nico."

"Bu küçük tatlı şey
"diye mırıldanıyor, sanki hayatı buna bağlıymış gibi kalçalarını pompalıyor. "İçine girdiğimde her santimi için beni zorlayacak."

"Evet, içime gir," diye nefes nefese kaldım. "İçime gir." "Hayır."

Kışını kaşıyarak sızlanıyorum. Bu onu daha da çıldırtıyor. Adımı haykırıyor ve sonra öne düşüyor, bedenimi yatağa sabitledi.

Dudakları yanağımda geziniyor, sonra yanağıma konuyor. Kyle Brody'nin beni öptüğü zamanı zar zor hatırlıyorum. üçüncü sınıfta...ama *kesinlikle* böyle değildi.

Nico beni sadece öpmüyor. Beni gazyağı ile ıslatıyor ve sonra ateşe veriyor. Birlikte yanıyoruz, ağzımı yalayıp ruhumu çalarken nefes nefese kalıp kıvranıyoruz. Dili içgüdüsel olarak bildiğim baştan çıkarıcı, cızırtılı bir ritimle benimkini okşuyor. Bu tahakküm ve teslimiyet, sahiplenme ve alma. Öpücüğüyle beni damgalıyor, başkaları için beni mahvediyor.

Hayatımın geri kalanında, hatırladığım onun öpücüğü, arzuladığım onun dudakları olacak.

Ben yaşlanıp saçlarım ağarana ve bedenim beni terk edene kadar o olacak. "Benim için gel, güzel kız," diye hırlıyor dudaklarıma karşı.
"Beni ilk gördüğün andan beri bana vermek için can attığın şeyi ver."

"Biliyor muydun?"

"Beni aralarında hissetmek için çırpındığın için mi kalçalarını bu kadar sıkıyordun?" diye soruyor boğazımı ısırarak. "Elbette biliyordum. Gözlerimi senden alamıyordum, küçük kız."

Bana her böyle seslendiğinde karnım sıkışıyor ve bir zevk, bir *gurur* sarsıntısı içimi parçalıyor. Beni bir kadın yerine bir kız olarak gördüğü için değil, öyle görmediğini biliyorum. Öyle görseydi şu anda burada olmazdık. Ama hoşuma giden bir yaramazlık, yasak bir cazibe unsuru var. O sınıfta olduğu kadar burada da benim profesörüm. Belki bu beni kötü yapar ama ben kötü hissetmiyorum. Beni aradığında Küçük kız, kendimi güçlü hissediyorum. Onun için dünyadaki en önemli kadın gibi. Sadece benimle yatmak istemiyor, beni korumak, benimle ilgilenmek istiyor. Ve belki, bir gün, beni sevmek bile.

"C-sınıfından sonra kendime dokundum," diye nefes nefese kalıyorum, zevk arttıkça ve sonra biraz daha arttıkça onun altında kıvranıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, kalçalarını daha sert pompalıyor. Geniş Ereksiyonunun başı her seferinde klitorisimin üzerinde kayıyor ve onu tam olarak itiyor. "Parmaklarına boşaldığında benim için haykırdın mı Norah? Bacaklarının arasında oynayanın benim elim olmasını diledin mi?"

"Evet!"

"*Lanet* olsun Norah," diye homurdanıyor, dişlerini boğazımın kenarına geçiriyor. Sertçe emiyor ve beni işaretlediğini, bana bakan herkesin alındığını görebileceğini biliyorum. Artık *onun* olduğumu. Sanırım ilk günden beri öyleydim. "O ilk gün seni düşünerek sikimi kaldırmıştım. Ofisimde elime boşalmıştım, adını inleyerek."

"Nico," diye soluyorum, bana doğruyu söyleyip söylemediğini sormaya çalışıyorum. Ama onun adı, zevk bir kırılma noktasına gelmeden ve baraj patlamadan önce ulaşabildiğim en uzak nokta. Sırtım eğildi Yatağa uzandım, onun adı dudaklarımdan cennette duyabileceklerinden emin olduğum bir çığlıkla döküldü. Her şey kendi içine doğru büzülüyor ve sonra bir atom bombasına rakip olacak kadar güçlü bir şok dalgasıyla dışarı doğru patlıyor.

Nico zaferle kükrüyor, sesi vahşı bir hayvan gibi çıkıyor. Ve sonra ereksiyonunun sarsıldığını hissediyorum. Sıcaklık cinsel organıma ve karnıma yayılıyor. Yine de hareket etmeye, kalçalarını pompalamaya ve adımı inlemeye devam ediyor. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini söylüyor.

Onun altında kıvranıyor ve kıvranıyorum, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir zevk girdabında kayboluyorum. Her saniyesini seviyorum. Her bir lezzetli saniyesini.

Dalgalar nihayet çekildiğinde, ikimiz de nefes nefese ve ter içindeyiz. Yüzümün her tarafını öperken büyük, doygun bir kedi gibi gurulduyor. Kendi sularım ve onun sularıyla yapış yapış olmuşum. Beni içine aldı. Yaptığı her hareket tenime bulaşıyor, sanki beni bu parçasıyla boyuyor, beni onunla damgalıyor.

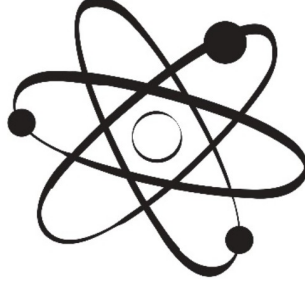
"Güzel kız," diye fısıldıyor.

"Nico," diye fısıldıyorum, çoktan uykuya dalmışım. Gözlerim dalgalanıyor ve sonra kapanıyor.

Hatırladığım son şey, vücudunun benimkine karşı olan rahatlatıcı ağırlığı.

Dördüncü Bölüm

Nico

"Dr. Valentino," Mattia Agostino, kardeşimin en güvenilir ortağı, nöbetçi kulübesinden çıkarak şöyle diyor Rafael'in malikanesinin dışında. Güneş daha yeni doğmuş, ama üzerinde koyu renk bir takım elbise var, onu son gördüğümde olduğu gibi. Beni burada gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor... Kahretsin, kardeşimin kapısının önünü en son altı yıl önce karartmıştım. Ve bunun tek sebebi başka seçeneğimin olmamasıydı. Gabriel kötü bir kaza geçirmişti ve Rafe telefonuna cevap vermiyordu.

"Bu Nico," diye çıkışıyorum ağabeyimin kişisel bekçi köpeğine.

Mattia eskiden arkadaşımdı, hepimizin içinde büyüdüğümüz dünyadan çıkabileceğimize inanacak kadar saf olduğum zamanlarda. O zaman da o dünyaya şimdi olduğu kadar uyum sağlamıştım, yani hiç uyum sağlamamıştım. "Rafe'i görmem gerek."

Mattia, "Elbette," diyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Sorun yok," diye yalan söyledim. Bir zamanlar Mattia'ya her şeyi anlatırdım. O benim Rafe, Gabe ya da Luca kadar kardeşimdi. Şimdi ise sanal bir yabancı. Bazı günler buna pişman oluyorum. Sonra sokakta annemin cesedini görüyorum ve kendime onun da tıpkı Rafe, Gabe ve Luca gibi kendi seçimini yaptığını hatırlatıyorum. Bu artık onların yükü. Tek sebep

Yatağımda uyurken bıraktığım cesur kız sayesinde şu an buradayım.

Bu dünya anneme yaptığı gibi onu da yok ederse lanetleneneceğim. Sevdiğim başka birini kan davaları ve onları ilgilendirmeyen saçmalıklar yüzünden kaybetmeyeceğim. O benim korumam altında. Yaptığı kötülükler yüzünden onu cezalandırmasına izin vermeden önce kardeşimin imparatorluğunu tuğla tuğla yıkacağım.

Mattia ona saçma sapan şeyler söylediğimi biliyormuş gibi bana bakıyor ama bunu bana söylemiyor. Onun yerine, elini kaldırdı.

elini ağzına götürür ve saatine bir şeyler söyler. Birkaç saniye sonra başını yana eğerek kulağındaki kulaklığı dinliyor. Sonra da nöbetçi kulübesindeki genç adama başını sallıyor.

Ferforje kapılar yavaşça gıcırdayarak açılır.

"Sizinle evde buluşacak," diyor Mattia.

Başımı sallayıp freni bırakıyorum ve kapılardan geçerek kardeşimin bölgesine doğru ilerliyorum. Sanki Tamamen yabancı, sanki ben de onun gibi bu duvarların içinde büyümemişim gibi. Her şey tamamen aynı. Taş duvarlara tırmanan kalın sarmaşıklar, mükemmel bakımlı çimlere kadar uzanıyor. Gösterişli, buraya gelenlerin gözünü korkutmak, onlara kimin kral kimin tebaa olduğunu hatırlatmak için özel olarak tasarlanmış.

Babam göz korkutmada iyiydi. Bunu bir sanat haline getirmişti. Onunla hiç tanışmamış insanlar, sadece onun dünyasında yaşadıklarını ve onun kurallarına göre oynadıklarını hatırlatmak için boyunlarında onun çizmesinin ağırlığını hissettiler. Bütün mahalleleri haraca bağladı ve onları kendisine borçlu hale getirdi. Ödemeyenler hayatta kalamadı.

Rafe'in bu uygulamaya devam ettiğine dair söylentiler duydum.

Onun mahallelerinde iş yapmak isteyenler, adamlarını dizginlemesi için ona para ödüyor. Ödemezlerse, her şeylerini kaybederler. Bu sistem on yıllardır bu adamlar için çalışıyor. Keşke böyle olmasaydı.

Arazi gibi ev de hiç değişmemiş. Taş sütunlar havaya yükseliyor, evin üst katındaki balkonu havada tutuyor.

ikinci ve üçüncü katlar. Pahalı saksılarda budama ciddi bir itaatle verandaya dizilmişler. Her şekle girmişler, tek bir yaprak bile yerinden çıkmamış.

Durup arabayı park ettiğimde ön kapı uçararak açıldı. Bir kadın ellerini savurarak ve ne dediğini anlayamasam da bağırarak dışarı çıktı.

Orta boylu, uzun, siyah saçlı ve açık kahverengi tenli. Norah'dan çok daha yaşlı olamaz.

Önce benimle konuştuğunu sanıyorum, ama sonra kardeşimin arkasından yürüdüğünü görüyorum ve onun onun için yazılmış. İlginç. Kimse Rafe'e sesini yükseltmez ama bu kız sanki onun yanında tamamen güvende olduğunu biliyormuş gibi bunu rahat bir şekilde yapıyor.

Ellerini geniş kalçalarına koyarak dönmesini ve eğer yanılmıyorsam ona tam olarak nereye gidebileceğini söyleyen bir dizi İspanyolca cümle kurmasını eğlenerek izliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Rafe irkilmedi bile. Eğer bir şey varsa, o da

onun davranışlarıyla eğleniyor. Yüz ifadesi yumuşak. Hoşgörülü. Büyüdüğüm buz gibi piçten çok birlikte büyüdüğüm ikizime benziyor.

Bakışları ondan bana kayıyor. Göz açıp kapayınca kadar yüz ifadesi dikkatle boşluğa dönüşüyor. Sanırım o da beni gördüğüne benim burada olduğuma sevindiğinden daha fazla sevinmemiştir. Şimdiye kadar, o Adamlarından birini öldürdüğünü gören kızın öğrencilerimden biri olduğunun muhtemelen farkındayım.

Rafe akıllıdır. Onu bu kadar tehlikeli yapan şeylerden biri de bu.

Her zaman iki adım öndedir, rakiplerinin yapmayı düşünmeye bile başlamadığı eylemleri planlar. Babamız onun bu yönünü çok severdi. Bu yeteneğini geliştirdi ve ölümcül bir silaha dönüştürdü.

Arabadan indiğimde Rafe, "Nico," diyor.

Kız sanki varlığımı yeni fark etmiş gibi arkasını dönüyor. Kısa bir süre bana bakıyor, öfkeli ifadesi yumuşuyor.

"Sen onun ikizi misin?" diye sordu. "Evet."

Bana doğru üç adım atıyor ve sonra kollarını kocaman bir sarılmayla bana doluyor. Bir an olduğum yerde duruyorum, hareket etmiyorum ve sonra dikkatlice ona sarılıyorum.

"Seni özleyiyor," diye fısıldıyor. "Sana itiraf edebileceğinden çok daha fazla."

"Yeter, *tesoro*," diye homurdanıyor kardeşim, sesi gergin.

Nefesini tutarak ofluyor ama beni hemen bırakıp Rafe'in yanına koşuyor. Bir kolunu onun beline doluyor, bakışları benimkilere karışıyor. Gözlerindeki bakışı, ışıltılı, mantıksız kıskançlığı tanıyorum. Sahiplenmenin hayvani damgasını. Seminerimdeki piçlerden biri Norah'ya her gülümsediğinde ben de aynı şeyi hissediyorum.

Bu kıza aşık.

Bunun farkına varmak beni çok şaşırttı. Rafe hayatında bir eşe ya da aileye yer olmadığı gerçeğini gizlemedi. Bir kadını ve çocukları yaşam tarzına dahil etmemek onun verdiği ve benim de katıldığım tek karardı.

Anladığım bir şeydi. Uzun, çok uzun zaman önce ben de aynı seçimi yapmıştım. Görünüşe göre, bu ikimiz için de değışti.

Ne kadar istesem de onu bunun için yargılayamam. Dün gece Norah'ı kollarıma aldığım anda sahip olabileceğim tüm ahlaki üstünlük ayaklarımın altında eridi. O benim öğrencim ve sadece birkaç saat önce onun üzerine atlıyordum. Ben de aynı bencillikten suçluymken Rafe'i yargılamaya hakkım yok.

Kız arkadaşı ona bir şeyler fısıldar ve başını sallamasını ister.

"Ama Rafe," diye fısıldar.

"Hayır, Amalia."

"İyi," diye mırıldanıyor, kaşlarını çatarak. "Büyük pislik."

Sanki onun öfkesine alışkınmış gibi başını sallıyor ve sonra dudaklarını şakağına bastırıyor. "Başını belaya sokmadan önce içeri gir, *mi reinita*."

Ona gözlerini devirir ve sonra kollarını savurur.

Bana sarıldığından daha sıkı sarılıyor ona. O da buna, uzun zamandır görmediğim bir sıcaklıkla karşılık verdi.

bakışları yumuşak duygularla doluydu. Artık onu çok az tanıyorum. Yine de yüzündeki ifade herkesten daha iyi bildiğim bir ifade. Kırılğanlık. Sevgi. İhtiyaç.

Rafe savunmasız değildir. Kimseye *ihtiyacı yok*.
Amalia hariç. O kim?

Onu bırakır ve merdivenlerden yukarı doğru çıkar. ben soramadan eve girdi. Bana tekrar bakıyor ve sonra beni ikizimle yalnız bırakarak içeride kayboluyor. Uzun süre birbirimize bakıyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz.

Rafe yaşlı ve yorgun görünmektedir, sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi.

"Neden buradasın, Nico?" diye soruyor, sesi yumuşak. Duyulmak için sesini yükseltmesine hiç gerek yok. İnsanlar onu sadece kim olduğu için dinliyor.

"Neden burada olduğumu biliyorsun."

Bana bakıyor, ifadesi dikkatle boş. Söylememi istiyor. Piç kurusu.

"Perşembe gecesi neredeydin?" Konunun etrafında olabildiğince dikkatli bir şekilde dans ederek soruyorum. Bildiğimi biliyor

Kim olduğunu ve ne gördüğünü bilmiyorum ama itiraf edersem lanetleneceğim.

Uzun, sessiz bir an boyunca bana baktı. "Bence bu sorunun cevabını zaten biliyorsun kardeşim."

"Bana öyle deme."

"Neden olmasın? Her ne kadar öyle olmamasını istesen de bu doğru," diyor, dudakları kaşlarını çatarak. "Ama bence aynaya her baktığında bunu biliyorsun."

"Tıpkı içine baktığında *onu* gördüğün gibi, değil mi?" Ona vurmamak için ellerimi ceplerime sokarak homurdanıyorum. Bunun sonu benim için iyi olmaz. Onları görmüyor olabilirim ama muhtemelen gölgelerden bizi izleyen elli adam var ve Rafe'e yan gözle bile baksam harekete geçmeye hazırlar.

"Siz reddettiğinizde birilerinin parçaları toplaması gerekiyordu" diyor. "Birinin, çocuklarınız için masada yemek bulundurması gerekiyordu."

Çalıştırdığı aileleri, korumaya yemin ettiği insanları koruyun."

"İkimiz de biliyoruz ki onun bıraktığı yerden devam etmenin nedeni bu değil," diye mırıldanıyorum. Bunu binlerce kez konuştuk. Hiçbir zaman bir yere varamadık. O kendi seçimini yaptı, ben de kendi seçimimi yaptım. İkimiz de sonuçlarına katlanacağız. Yine de benimkiyle ondan çok daha iyi uyuduğumu hissediyorum. Bu onu yaşlandırdı. Onu sertleştirdi. Muhtemelen onu da rahatsız ediyordur.

"Ve ikimiz de biliyoruz ki şu anda burada olmanın nedeni bu değil," diyor karşılığında. "Ne istiyorsun, Nico?"

"En azından bunu hak etti mi, Rafe?" Arabamın yan tarafına yaslanarak soruyorum. Beni içeri davet etmeyecek. Kabul etse bile ben kabul etmeyeceğim. Bu eve daha adımımı atmadım. babamızın öldüğü günden beri. Bu değişmeden önce cehennem donacak.

Bir an bana ters ters baktı ve sonra bir kez başını salladı. "Bunu hak etti."

"Onu sana vermeyeceğim."

"Başka seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun, Nico?"

"Hayır, bence var," diyorum, gerçekçi bir şekilde.

"Hayatında bir kez olsun doğru seçimi yapabilir ve çekip gidebilirsin. Onu arama. Onu sorma. Onu aklına bile getirme."

"Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Bana gülümsüyor. Gerçekten gülümsüyor.

"Belki, belki de değil. Karanlıkta yaptıklarını gizlemek için masum bir kadını öldürmeye razı olabilirsin ama kendi kardeşini öldürmeye razı mısın?" Ona soruyorum. "Çünkü onun için gelersen, bu seçimi yapmak zorunda kalacaksın. Ona ulaşmak için beni geçmeniz gerekecek."

"Anlıyorum," diyor. Gözlerinde gurur gibi bir şey parlıyor ama ben daha ne olduğundan emin olamadan kayboluyor.

"Onu rahat bırak," diye onu uyarıyorum ve sonra arabadan uzaklaşıyorum, buradan çıkıp ona geri dönmeye hazırım. Çok uzun süre yok olursam, başını nasıl bir belaya sokacağını ancak Tanrı bilir. Kendi iyiliği için fazla meraklı.

"Seninle bir anlaşma yapalım," diyerek beni olduğum yerde durdurdu. "Ne anlaşması?"

"Tek bir şartla kızı rahat bırakacağım. Aileye geri döneceksin."

"Bana gitmemi söyleyen ben değilim, yoksa bunu unuttun mu?"

"Hiçbir şey unutmadım," diyor, sesi yumuşak. "Ama o öldü. Neredeyse on yıldır ölü ve sen hâlâ bizden kaçıyorsun."

"Çünkü ben lanet olası bir suçlu değilim," diye hatırlatıyorum ona.

"Senin için ben bu kadar mıyım? Gabriel ve Luca senin için bu kadar mı?

Suçlular mı?"

Öyle mi? Hayır, tabii ki değil. Bir zamanlar onlar için kanımı akıttırdım. Onlar için ölebilirdim. Ama babam beni evden kovduğu gün, onun tarafını tuttular.

O öldüğünde, yine de onun izinden gitmeyi seçtiler. Beni terk ettiler, tam tersi değil. Ve artık geri almak için yirmi yıl çok geç.

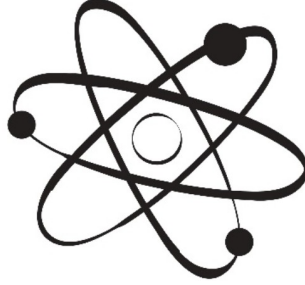
"Bunu bir düşün," diye mırıldanır Rafe.

Onu görmezden geliyorum, zaten arabaya tırmanıyorum. Düşünecek bir şey yok ve bunun için ona lanet olsun. Acıtmak için nereye vuracağını çok iyi biliyor.

Dışarı çıktığımda, hala bıraktığım yerde duruyordu. Daha da kötüsü, piç kurusu gülümsüyor.

Beşinci Bölüm

Norah

"Seni aramaya çalışıyordum!" Ella telefonda ağlıyor.
"Neden cevap vermedin? Ve neden beni farklı bir numaradan arıyorsun?"

"Ah, telefonumu kaybettim," diye mırıldanıyorum, parmak ucumu Nico'nun masasının üstünde gezdirirken. Ofisi evin en büyük odalarından biri, her yerde ışık girsin diye pencereler var. Zamanının çoğunu burada geçirdiğini söyleyebilirim çünkü oda evin diğer yerlerinden daha çok onun gibi kokuyor. Yatak odası hariç.

Uyandığımda onun yatağında yalnızdım. Kıyafetlerimi yastığın üzerine bırakmış ve daha sonra geleceğini ve dinlenmemi söyleyen bir not bırakmıştı. Yatakta kalmaya çalıştım ama tekrar uyuyamadım. Onun yerine, duşunu ödünç aldım. Sabununu, tıraş bıçağını ve dolapta bulduğum yedek diş fırçasını da.

Bu bir saat önceydi ve hala evde değil. Rafael'i görmeye gittiğinden eminim, ki bunu uzun süre düşününce kusasım geliyor. Ben de en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Burnumu sokuyorum. Eşyalarını karıştırmamı istemiyorsa, beni burada yalnız bırakmamalıydı. Meraklı biriyim ve kendimi kontrol edemiyorum. Bu onun hatası.

Evi inanılmaz. Yine de bana biraz havasız bir yaşlı adamın evini hatırlatıyor. Her şey mükemmel bir düzen içinde, mobilyalar eski ve açıkça pahalı, ve orada

her yerde kitaplar var. Kâğıt ciltler ya da ciltli kitaplar değil. Ama aynı derecede iddialı başlıklara sahip gülünç derecede kalın deri ciltli tomlar.

Dr. Nico Valentino, olağanüstü bakire seks tanrısı, bir gerçek bir inek. Bunu zaten belli bir seviyede biliyordum. Ne de olsa kimse astrofiziğe bir hevesle girmez. Ama sanırım bir yanıma hala onun gibi görünen bir adamın gerçek bir inekten ziyade Clark Kent gibi Hollywood-arketipi bir inek olmasını bekliyordum.

Çok güzel. Hoşlantım bu adama karşı tam gelişmiş duygulara dönüştü. Sanırım bu altı haftadır oluyor.

Ofisinde bir sabit hat buldum. Telefonun bir müzeye ait olduğundan eminim ama çalışıyor. Belli oluyor. En iyi arkadaşım ile başka nasıl konuşabilirdim ki? Onun tavsiyesine ihtiyacım var.

çünkü biraz korkuyorum. Profesörüne aşığım... ve onun ikizi benden ayrılmak istiyor.

"Baban sana bir telefon daha almak zorunda kalırsa seni öldürecek," diyor Ella gülerek. "Son bir yılda dört oldu bu."

"Belki ortaya çıkar," diye yalan söyledim. Büyük olasılıkla, eğer ortaya çıkarsa, Rafael Valentino'nun elinde olacak... limandaki adama yaptığı gibi beni de serbest bırakmadan hemen önce. Ama bunu Ella'ya söyleyemem.

Hayatı... karmaşık.

Babası bizim büyüdüğümüz Georgia eyaletinin başsavcısı. O da şu anda hapiste, uyuşturucudan dolayı federal suçlamalarla yargılanmayı bekliyor

İnsan ticareti. Ve Ella onu oraya koymaya yardım eden kişi. Bu onun için gerçekten zor oldu. Neyse ki hayatının aşkına sahip, Dante Duncan, ona yardım ediyor. O tamamen deli... ve ona tamamen deli gibi aşık.

"Nico Valentino kim?" diye soruyor, şüphesiz adını arayanın kimliğinden okuyarak. "Ohhh. Erkek arkadaşın mı?

Lütfen bana onun erkek arkadaşın olduğunu ve iki gündür senden haber alamadığımı, çünkü kirli ve ateşli şeyler yapmakla meşgul olduğunu söyle."

Nico pek çok şey olabilir ama erkek arkadaş bunlardan biri değil. Onda çocuksu bir şey yok. O, lezzetli bir pakete sarılmış iki metrelik kötü bir adam. Dün gece benimle birlikte olma şekli... Vücudum hala zayıf ve titriyor. Ve daha içime bile girmemişti! Oraya gittiğimizde beni mahvedeceğini şimdiden biliyorum.

Böyle büyük bir karar verecek kadar akli başında olmadığımdan endişe ettiği için beklemek istemesi onu biraz daha fazla sevmemi sağlıyor. Çoğu erkek aynısını yaptı. Ama Nico çoğu erkek gibi değil. O ateşli, otoriter ve aynı zamanda çok tatlı.

Ona aşık olmak aşık olmak gibi bile gelmiyor. Sadece doğru hissettiriyor.

Dün gece bu yüzden buraya geldim. Rafael onun kardeşi olduğu için değil, Nico'nun bana sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini *istediğim* için. Bunu düzeltmemi yardım edecek kişinin o olmasını istedim. Ve eğer düzeltemezsek

ve ölürsem, bu gerçekleşmeden önce onun hakkında ne hissettiğimi bilmesini istiyorum. Bu dünyadan pişmanlıklarla ayrılmak istemiyorum. "O benim profesörüm," diyorum Ella'ya, masasına oturup

Sandalye. Çok rahat. Ama masası çok büyük. Büyüklüğü karşısında cüce kalmış küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Üstündeki her şey düzgünce sıralanmış. Kalemleri bile mükemmel hizalanmış. Onlarla oynuyorum, bir şeyleri yeniden düzenliyorum. Sadece ne yapacağını görmek için. İçimden bir ses bunun onu huysuzlaştıracığını söylüyor.

Cranky Nico bacaklarda seks. Dün geceye kadar Cranky Nico'nun varlığından bile haberim yoktu. Ama bana karşı patronluk taslayıp hırçınlaştığında... whoosh! Alevler, her yerde alevler. I

Sanırım Huysuz Nico benim en sevdiğim Nico olabilir, ki bu muhtemelen ondan çok benim hakkımda bir şey söylüyor. Ama umurumda değil. Onun damarına basmayı ve yaramazlık yapmayı seviyorum. Seviyorum

Bunu yaptığımda bana bakışı ve *küçük kız* diye hırlaması.

"Aşık olduğun kişi mi? Aman Tanrım!" Ella neredeyse bağılıyor. "Onun evinde misin?"

"Um, belki?"

"Norah! Bana her şeyi anlat. Bekle! Onun evinde olduğunu biliyor mu?"

"Tanrım. *O kadar* da kötü değilim," diye homurdanıyorum ahizeye. "Tarım binasına girdin ve Çevreye zararlı olduğu için yüzlerce dolar değerinde böcek ilacı kullandınız" diye hatırlatıyor. "Sonra da evcil hayvan dükkanından bütün fareleri satın alıp Bay Garber'ın arka bahçesinde serbest bıraktınız."

Tamam, belki de o kadar kötüyümdür. Ama kendimi savunmam gerekirse, o marka böcek ilacını kullanmayı bırakması için haftalarca yalvardım.

çünkü çevre için gerçekten kötü ve onu kullanmak zorunda olan öğrenciler için de aynı derecede kötü. Ama o dinlemedi. Sadece ucuz olmasını önemsiyordu, zehirli olmasını değil. Ben de öğrenci arkadaşlarımla sağlığını ve güvenliğini korumak için gerekli önlemleri aldım.

Ve bir hafta uzaklaştırma aldı, ama her neyse. Bu konunun dışında.

"Nico burada olduğumu biliyor," diye söz veriyorum Ella'ya.

"Durum biraz karışık." "Tabii ki! O senin profesörün. Emin misin?"

Tamam mı, Norah?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." İnledim ve başımı masasının üzerine koydum. "Burada olmamam gerektiğini *biliyorum*, ama o çok acayip Benim için iyi, Ella. Ona aşığım. Ona aşık kelebekler gibi uçuyorum."

"Vay canına," diye fısıldıyor.

"Biliyorum. Biliyorum. Ben bir aptalım ve bunun sonu Kötü bir şekilde," diye ağlıyorum. "Biri öğrenirse işini kaybedecek ya da insanlar onu yargılayacak ve kardeşleri kadar kötü olduğunu söyleyecek. Suçun yükünü o çekecek ve bu onun hayatını mahvedecek. Bencilce ve korkunç davranıyorum." Ve ona nedenini bile söyleyemiyorum. Peşimde yasal bir mafya patronu olduğu gerçeğini düşünmeden de yeterince derdi var.

"Aşık olmak bencilik değildir, Norah," diye fısıldıyor. yumuşak bir sesle. "Tanıdığım herkes arasında en büyük kalbe sahip olan sensin. Eğer akıllıysa, buna sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilir. Belki karmaşıktır, belki

kötü bir zamanlamadır ya da belki de

Ama kimse aşık olmanın kolay olacağını söylemedi. Sadece buna değeceğini söylediler. Eğer onu seviyorsan ve o da aynı şekilde hissediyorsa, bir yolunu bulursunuz. Ayrıca, bahse girerim ona sorsaydınız, büyük ihtimalle doğru kişi olduğunu düşünüyor olurdu.

onun öğrencisi olduğun için bencil ve korkunç oluyorsun."

"Muhtemelen öyledir," diye fısıldıyorum.

"Aşk risk almaya değer. Ve eğer biri bundan hoşlanmazsa, bu onlar için çok kötü olur. Bu senin hayatın ve senin kararın, senin ve onun. Genç olabilirsiniz, ancak kelimenin tam anlamıyla gezegendeki en zeki insanlardan birisiniz. Birinin seni tehdit etmesine izin verme.

küçük bir dedikodu hayatının en güzel kısmını mahvedebilir, Norah. Mutlu olmayı hak ediyorsun. O da öyle."

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" Başımı kaldırarak soruyorum.

Ella büyürken insanların babasını öğrenmesinden ya da babasının yakınlığı kişilere zarar verecek bir şey yapmasından o kadar korkuyordu ki içine kapandı. I bu yüzden sahip olduğu tek gerçek arkadaşıydı. Ve sonra bu yaz Dante ile tanıştı. Sadece onun kalbini kazanmadı. Dante hayatını değiştirdi. Babasıyla yaşadığı onca şeye rağmen, şimdi daha önce hiç olmadığı kadar mutlu.

"Bu arkadaşlıktaki tek dahi sen olamazsın," diyor sesinde bir gülümsemeyle. "Cidden, eğer birbiriniz için yaratılmışsanız, bunu yürütmenin bir yolunu bulursunuz. Kendinizi suçlu hissederek strese girmeyi bırakın ve gidip erkeğinizi bulun."

"Teşekkürler, Ella." Onu deli gibi özlüyorum. Farklı üniversitelere gitmek gerçekten berbat.

"Bil diye söylüyorum, daha sonra onu Google'da arayacağım. Seksi mi?"

"Ne oluyor Ella?" Dante'nin arka planda homurdandığını duyuyorum.

"Sen kendi işine bak, Dante Duncan!" Ella ağlıyor.

Bir saniye sonra yüksek sesli bir şaplak duyuyorum ve ardından inliyor. "Bu kesinlikle telefonu kapatmam için bir işaret," diyorum,

ona vurmasına izin verilmediğini bağırdığında kıkırdaması

O telefondaiken kıcına vuruyor ve ona telefonu kapatmasını söylüyor, böylece o telefondaiken kıcına vurabilecek. "Seni seviyorum. Söyle ona, seni fazla zorlamasın. Yarın sınavın var."

"Ben de seni seviyorum. Bye!" Dante onu yatağına bağlamakla tehdit eder gibi bir şeyler daha homurdanırken Ella telefonu kapatmam için beni acele ettiriyor... ki bunu duymama gerek yoktu.

Ama Ella için mutluyum. Mutluluğu, orgazmı ve Dante gibi üzerinde yürüdüğü toprağı tapan bir erkeğı hak ediyor.

Nico'nun telefonunu yerine koyuyorum ve sonra ofisine tekrar göz atıyorum. Masasının köşesinde siyah saçlı ve sıcak gülümsemeli bir kadının eski bir fotoğrafı var. Elinde bir bebek kucağında. Kucağıma aldım, görebilmek için yaklaştırdım. Sanırım annesi. Fotoğrafta çok genç görünüyor ama çocukta annesinin izlerini görebiliyorum. Aynı buruna ve gülümsemeye sahipler. Onun için çok şey ifade ediyor olmalı. Onunki sadece

Evde gördüğüm bir fotoğraf. Babası ya da kardeşleri yok. Ama yine de, sanırım geçinemedikleri için olmazdı.

"İşte buradasın," diye homurdanıyor.

Kapı aralığında dikildiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Her zamanki takım elbisesi yerine, pantolon ve geniş gövdesini saran beyaz bir düğme giymişti. Uzun boylu, heybetli ve çok güzel görünüyor. Dün geceye dair bir anı aklıma geliyor ve midem alt üst oluyor.

"Hey," diye fısıldıyorum, sanki bu bacaklarımın arasına yerleşmiş olan ağrıyı durduracakmış gibi bacaklarımı sıkıyorum. Onu daha önce de istediğimi sanıyordum, ama artık her yerimde olmasının nasıl bir his olduğunu bildiğim için onu ne kadar istediğimin yanında bu hiçbir şeydi. Tahrik olduğunda doğanın bir gücü, seksi, baskın ve biraz da pis.

"Burada olmayacağını tahmin ediyordum," diye itiraf ediyor ofisine girerken. Bana doğru gelmeden önce anahtarlarını kapının yanındaki masanın üzerinde duran bir kâseye atıyor. Sandalyenin yanında duruyor, gölgesi üzerime düşüyor. "Dışarıda olacağını düşünmüştüm.

başına daha çok bela açacak. Ben yokken seni meşgul edecek kadar şey bulabildin mi?"

"Hayır. Çok sıkıcısın. Yatağının altında hiç kirli dergi bile yok. Bu arada duşunu kullandım. Sabununu ve tıraş bıçağını da." Ona bakmak için başımı arkaya doğru eğdim. Hayatım boyunca kısa boylu ve tombuldum. Babam her zaman boyumu telafi etmek için büyük bir kişiliğe sahip olduğumla dalga geçerdi. Annem her zaman ona kendisinin de kısa olduğunu hatırlatırdı. Nico aynı dertten muzdarip değil. Benim çok hoşuma giden bir şekilde üzerimde yükseliyor.

"Benim gibi koktuğun zaman daha çok hoşuma gidiyordu çünkü ben senin her yerindeydim," diye mırıldanıyor ve başparmağını alt dudağımda gezdirmek için uzanıyor.

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama dilimi çıkarıp başparmağına doluyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, sıcaklıkla parlıyor.

"Yine başını belaya sokmaya çalışıyorsun," diyor.

Başparmağının ucunu ısıyorum ve sonra sırtarak bırakıyorum. "Her zaman, profesör."

Bana hırlıyor, bu da beni güldürüyor.

"Bu senin annen mi?" Görmesi için fotoğrafı kaldırıyorum.

"Evet." Çerçeveyi benden aldı, uzun bir parmağıyla annesinin görüntüsünü süpürüyor. Yüz ifadesindeki acı, kalbimin küçük bir parçasını kırıyor.

"Ona ne oldu?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine çerçeveyi masanın üzerine yerleştiriyor ve beni kollarına almak için eğiliyor. Kendini sandalyeye bırakıp beni kucağına yerleştirirken göğsüne sarılıyorum. Güçlü kolları beni sarıyor.

Tüm endişelerim yok oluyor. Onu sevmek bencilce olabilir ama aynı zamanda nefes almak kadar kolay. Belki bu işin sonu felaketle bitecek, ama o bu riski göze alıyorsa, ben de bunu göze almayı kendime borçluyum. Bu adamı, birini tanımak için gereken her şekilde tanımak istiyorum. Kardeşi beni öldürse de

Yarın ya da yüz yaşıma kadar, sahip olduğum her anı bu adamı severek geçirmek istiyorum.

"Öldürüldü," diyor bir süre sonra.

"Ah, Nico," diye soluyorum, gözlerim yaşlarla dolarken ona sıkıca sarılıyorum. "Çok özür dilerim."

"Ben de." Saçlarımı karıştırarak iç geçiriyor.

"Kardeşlerimin neye dönüştüğünü bilse dehşete düşerdi."

"Babanın..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiçbir şey uymuyor gibi. "İş mi?" Sonunda söyledim, Aklıma gelen tek kelimedede karar kıldım.

"Yaptığı işin boyutunu anladığını sanmıyorum," diyor, sesinde ondan hiç duymadığım bir karanlık var.

"Tanıştıklarında on yedi yaşındaydı. Adam onu evlendirdi. ve onun gerçekte kim olduğuna dair bir fikri bile olmadan hamile kaldı.

Bunu öğrendiğinde dört oğlu vardı ve hiçbir çıkış yolu yoktu."

"Bu çok üzücü," diye fısıldıyorum.

"Öyle. O babamı severdi, babam da onu severdi. Babam ona iyi geldi. Ama o da hepimiz gibi bir kafesin içindeydi. Onun yaptığı şeylerden nefret ediyordu."

"Ne olduğunu sorabilir miyim? Yani ne zaman öldürüldüğünü?"

"Sorabilirsin ama bu hoş bir şey değil," diye uyarıyor beni, kolları etrafımda sıkılaşıyor. Başını tacıma yaslıyor ve beni içine çekiyor. "İçinde büyüdüğüm dünya acımasız ve çirkin. Perdeyi aralayıp sana herhangi bir parçasını gösterme konusunda kendimi isteksiz buluyorum. Senin hayatında yeri yok."

Kalbim çırpınıyor, sıcaklık içime yayılıyor. "Beni korumak zorunda değilsin, Nico," diyorum, dinlenmek için uzanıyorum

Avucumu yanağına dayıyorum. Kirli sakalları elimi gıdıklıyor ama bu his hoşuma gidiyor. Beni bu kadar yakından tutmasını seviyorum, sanki bizi tek bir varlık haline getirmek istiyormuş gibi. "Dünya hakkında sandığından çok daha fazla şey biliyorum. En iyi arkadaşımın babası Georgia'nın başsavcısıydı. Aynı zamanda eyaletteki en büyük uyuşturucu satıcılarından biriydi."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Nico.

"Şu anda hapiste çünkü onun oraya girmesine yardım etti. Dünyada kötü insanlar olduğunu biliyorum. Yaptıklarını biliyorum.

korkunç şeyler," diyorum. "Ailem bunu benden saklamadı. Bilmemin ve kendimi koruyabilmemin, cehalet içinde yaşamaktan ve bir çocuk olmaktan daha iyi olduğunu düşündüler. kurban."

"Babamın pek çok düşmanı vardı. Başka bir örgülle karşı karşıya geldi, onların kendisine bırakmak istemedikleri bölgeyi ele geçirmeye çalıştı. Rafe ve ben ona zarar vermek istediklerini bilmiyorduk. Bizi dondurma yemeye götürmesi için ona yalvardık.

Anlaştık. Bizi evden itibaren takip ettiler," diyor sesi titrek bir fısıltıyla. "Bizi güvenli bir yere götürmeye çalıştı ama ateş açtılar. Rafe karnından vuruldu. Ve annemiz dondurmacının önündeki kaldırımda öldü."

"Nico," diye fısıldadım, dehşete düşmüş bir halde. "Sen de mi *oradaydın*? Olanları gördün mü?"

Başını sallıyor, gözleri benimkilerle buluşana kadar başını eğiyor. Yüz ifadesi kasvetli, acı dolu ve gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Sana güzel olmadığını söylemiştim," diye mırıldanıyor ve başparmağının ucuyla gözyaşlarını siliyor.

"Kaç yaşındaydın?" "On bir."

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum ona sarılarak. Annesini böylesine acımasız bir şekilde kaybetmiş olması dehşet verici. Orada olduğu ve olanları gördüğü gerçeğini tarif edecek kelime yok. İkizinin vurulmasını izlediğini. Onlar sadece Küçük çocuklar!

"Babamın, en büyük ben olduğum için ailenin başına geçip liderlik edeceğime dair büyük bir planı vardı," diyor, "ama ben O anda onun dünyasının bir parçası olmak istemediğime karar verdim. On sekizinci doğum günümde bana bir seçenek sundu. Ya onun izinden gitmeyi ve liderlik etmeyi kabul edecektim ya da aileden ayrılacaktım." Sertçe yutkundu. "Ayrıldım."

"Ve Rafael devraldı," diye fısıldadım.

"Ve Rafael devraldı," diye onaylıyor.

Çok komik. Bu ana kadar Rafael'i bir canavar, insani duygulardan yoksun biri olarak görüyordum. Ama öyle değil. Nico gibi o da annesinin ölümünü izledi. Neredeyse ölüyordu. Nico'yu incittiği kadar onu da derinden incitmiş, Nico'yu değiştirdiği kadar onu da değiştirmiş olmalı. O da annesini kaybetti, tıpkı Nico yaptı.

Ve tıpkı Nico gibi, o da en çok travmanın ürünü. asla anlayamayacaktı ve onu önce saldırmaması ve kendisine zarar verecek olanlara zarar vermesi için yetiştiren bir adamın oğluydu. Nico annesini onurlandırmak için bir yol seçti. Rafael ise

Onun intikamını almak, ailesinin geri kalanını güvende tutmak için.

O bir canavar değil. O bir erkek, tıpkı Nico gibi. Bir Trajediden doğmuş ve acıyla yoğrulmuş. Geçmişi yaptığı şeyleri mazur göstermez elbette. Ama ben ne kadar babamın kızıysam ve Nico ne kadar annesinin oğluysa, Rafael de o kadar babasının oğlu. Bu gerçekten üzücü. Onun için, Nico için ve küçük kardeşleri için.

"Babanı pek sevmiyorum," diyorum Nico'ya.

"Ben de o piçi pek sevmezdim," diyor alnını benimkine dayayarak. Yorgun görünüyor, sanki Bu konuda konuşmak onun için yorucu. Sanırım muhtemelen öyle. Benim çocukluğumla onunki çok farklıydı. Gerçekten iki farklı dünyadan geliyoruz. Ama yine de bir şekilde aynı yola girdik. Yine de birbirimizi bulduk.

"Onu bir daha gördün mü?"

"Hayır. Öldüğü güne kadar o eve bir daha adımımı atmadım."

"O da mı öldürüldü?"

"Piç kalp krizinden öldü," diyor Nico ve sonra aniden gülüyor. İçinde mizah yok, sadece kadercilik duygusu var.

"Hayatını korumak için aldığı tüm önlemler, ve ona ihanet eden şey kendi bedenidir."

"O öldükten sonra kardeşlerinle hiç barışmadınız mı?" Nico başını sallıyor.

"Neden olmasın?"

"Ayrılırken benimle gelmelerini istedim," diyor sesi hırçınlaşarak. "Reddettiler. Bana kalmamı, yaşlı adama istediğini vermemi söylediler. Öldüğünde yine çekip gitme şansları vardı ama gitmediler. Kendi seçimlerini yaptılar. Onlarla yaşamak onlara kalmış." Her ne kadar saklamaya çalışsa da, gözlerindeki acı parıltısını görüyor, sesinde duyuyorum.

"Onları özlüyorsun."

"Özlediğim şey, meleğim, senin yatağında yarı çıplak olman," diyor. "Eve döndüğümde senin ve bu nefis küçük bedeninin için planlarım vardı."

Ne yaptığını biliyorum. Konuyu değiştirmeye çalışıyor, artık ailesi hakkında konuşmaktan kaçınıyor, tıpkı nereye gittiğini ve ne öğrendiğini konuşmaktan kaçınmak için annesini sorduğum gibi. Bir an için düşündüm ki konuyu zorluyor. Ama ne amaçla?

Bana göre hiçbir şey onun fikrini değiştirmeyecek. Asla ailesine geri dönmeyecek ya da onlara bir şans daha vermeyecektir. Hayatının geri kalanında, farklı bir yol seçen ve farklı bir hayat kuran kardeş olarak garip bir adam olacak. Bunun için ona hayranlık duyuyorum ve bu yüzden onun için üzülüyorum. Kardeşlerini hâlâ şiddetle seviyor ama inatçı. ve inatçı. Söylediğim hiçbir şey onu ikna edemez. Bu yüzden denemedim.

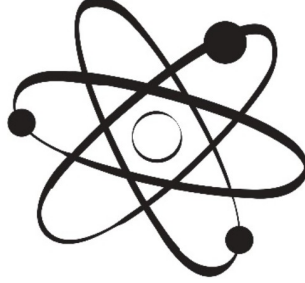
"O zaman belki de bu planları hayata geçirmelisiniz *profesör*," diye fısıldıyorum, kollarımı boynuna dolayarak.

Gözlerinde alevlenen sıcaklık yüz ifadesini vahşileştiriyor. "Bana o ukala ağzını açmaya devam edersen, onu dolduracağım Norah."

"Ah, öyle mi?" Ağzımı kulağına bastırana kadar yukarı kaldırıyorum. "Doldur, profesör," diye fısıldıyorum, lobunu ısıriyorum ve onu doğrudan uçurumun kenarına gönderiyorum. "Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim."

Altıncı Bölüm

Nico

Onunla sevişmeden önce Norah'ya söylemem gereken çok şey var ama o kollarımdayken ayağa kalktığımda, beklemek zorunda kalacağımı zaten biliyorum. Denesem bile tutarlı cümleler kurabileceğimden emin değilim. Altı uzun hafta boyunca ona aşık oldum ve

Sonunda onu benim yapmak için özgür olduğum gün.

O ilk gün, bu dönemin benim son dönemim olacağını biliyordum. Ama onun sınırsız merakını ve savaşçı ruhunu planlamamıştım. Ya da Rafe'in olabilecek en kötü zamanda olabilecek en kötü şeyi yapma eğilimini. Yollarının kesişmesini hiç planlamamıştım. Her şeyi değiştirdi, yeniden düzenledi.

O artık benim, planlanandan aylar önce. Yanlış olsa bile. Üniversitedeki yerime mal olsa bile.

Bedeli ne olursa olsun, ödeyeceğim. Memnuniyetle. Norah için yapmayacağım şey yok.

Bu kesinlik, babamın eylemlerini hiç beklemediğim bir ışık altında resmediyor. Aslında o kadar da farklı olmadığımızı fark etmek alçakgönüllülük. Hayatım boyunca annemi sevdiği, onu hayatına hapsettiği için ona kızgındım. Hâlâ haklı olarak öfkeliyim. Ama bir parçam, uzun zaman önce öldüğünü sandığım küçük bir parçam, hayatının aşkını kendi eylemleri ve aptallığı yüzünden kaybeden bu kırık adam için ağlıyor. Onsuz geçen yıllar ne kadar soğuk olmalı. Ne kadar yalnız

Onun ısıttığı yatakta tek başına geçirdiği sayısız gece.

Norah sadece bir gecedir benimle ve ben şimdiden onsuz bir daha asla huzur içinde uyuyamayacağımı biliyorum.

Şimdiden kendimi suyun altında daha derine kayarken, onun ve hayatıma getirdiği ışığın içinde boğulurken hissediyorum.

Onu elimde tutmak için ne kadar riske girerdim? Her şeyi. Her şeyi. Ruhuma kadar.

Babamın annemi elinde tutmak için girdiği bahsin aynısı. Sonunda kaybetti. Ama o kısacık birkaç yıl boyunca neşeyi tattı. Sevgiyi tattı. Huzuru tattı.

Sonuçta biz aynıyız. Çaresiz, alçak, sevdiğimiz kadınları kendimize bağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Rafe'e cevabımı verdiğimde ne olursa olsun, Kızım ne benim ne de ailemin günahlarının bedelini ödemeyecek. Ne olursa olsun, o güvende olacak. Gerekirse son nefesime kadar bunu sağlayacağım.

Ama bu yarın için bir sorun. Bugün için, şu an için, bir meleği seveceğim ve cennete giden yolu çalacağım.

"İstedığinin bu olduğuna emin misin güzel kız?" Onu şimdi onun gibi kokan yatağın ortasına bırakarak soruyorum.

"Evet." Çekinmeden kendini bana teslim ediyor, dudaklarında bir gülümseme. "Seni istiyorum, Nico. Sadece seni."

Bundan daha tatlı sözler söylenmiş midir? Bundan şüpheliyim. "Geri dönüşü olmayacak," diye uyarıyorum onu. "Bir kez verdin mi kendini bana teslim edersen, seni tutarım."

"Oh?" Kollarının üzerine yaslanmış, gözlerinde bir meydan okuma var. "Beni yanında tutmayı planlamadığını mı söylüyorsun? Her neyse?"

Tanrım, onu nasıl da seviyorum. Her nasılsa, o soluk mavi gözler beni hiç kimsenin görmediği kadar net görüyor. Lazer gibi bir hassasiyetle içimi de görüyorlar. Gerçek onu korkutmuyor. Onu sadece başka bir bilim insanının bilebileceği bir hevesle kucaklıyor. Onu öyle bir arzuyla karşılıyor ki

benimkine rakip. Biz aynı madalyonun iki yüzüyüz, değişmez yollarla birbirimize bağlıyız.

Astrofiziğe cenneti aramak için girdim. Eğer bulabilirsem, belki bir gün annemi görebileceğimi düşündüm. Açıklanamaz bir şekilde, onu buldum. Ama yıldızlarda ya da uzak bir galakside değil. Bir teleskopla ya da uzayın ışık yılı ötesine fırlatılmış bir ekipmanla değil. Onu burada, dersimin ön sırasında oturmuş, soluk mavi gözleri ve hevesli bir gülümsemeyle bana bakarken buldum.

Hayal ettiğimden çok daha güzel.

"Bir beyefendi gibi davranmama bile izin vermeyeceksin, değil mi?" Gömleğimin üst düğmesini gevşetiyorum, gözlerini çiziyor. Dili alt dudağının üzerinde dans ediyor, gözleri ısınıyor. Artık soluk kristaller değil, parlak mavi gökler.

Dün gece bunu görmeyi kaçırdım. Karanlık onu benden sakladı.

Bugün öyle değil. Bir daha asla. Onu ışıklar açıkken seveceğim, sadece o gözlerin kararmasını ve o yuvarlak yanakların kızarmasını izlemek için. Karnının nasıl titrediğini ve kalçalarının nasıl titrediğini görmek için. Sırf tek bir şeyi bile kaçırmayayım diye.

"Neden ikimizin de olmadığını bildiğimiz bir şey gibi davranmana izin verelim?" Gülümsemesi düpedüz şeytani bir hal alıyor. "Yoksa sana dün gece bana yaptığın hiç de centilmence olmayan şeyleri hatırlatmama gerek var mı?"

"Hatırlat bana meleşim," diye homurdanıyorum, ona doğru ilerlemek için düğmelerimden vazgeçiyorum. "Lütfen hatırlat bana."

"Yatağında uyandıktan önce mi yoksa sonra mı başlamalıyım? İkimiz de beni soyarken nasıl görüldüğünü biliyoruz."

Haksız değil, fingirdek. Ayrıca bu konuda kızgın da değil.

"Ya da belki altı hafta öncesinden başlamalıyım, ilk kez Beni düşünürken kendine dokundun," diyor, tişörtünü çıkarabilmem için kollarını kaldırarak. "Bu pek de centilmence bir davranış değildi profesör."

"Bana her böyle dediğinde bunun bedelini orgazm olarak ödediğini biliyorsun, değil mi?" Tişörtünü omzuma atarak sordum. Tıpkı dün geceki gibi, göğüsleri tişörtünün üstünden

Sütyen. Ve tıpkı dün geceki gibi, onun sıcak küçük ağzına girerken aletimin aralarında kaydığını hissetmek istiyorum.

Sadece, dün gecenin aksine, beni durduran bir şey yok. Bugün. Onurun kalıntılarına iki elimle sarılıp kalması için dua etmiyorum. Onur, dün gece aletimin üzerinde kıpırdanmaya başladığı zaman binayı terk etti, sanatsızca daha fazlasını hissetmeye çalışıyordu.

"Yaşasın ben," diye fısıldıyor ve bana bir kez daha muzipçe sırtıyor. "İtalyanca da söylemeye başlayayım mı?"

Sessizce gülüyorum, ellerimi sütyeninin askılarının altından geçirip kollarından aşağıya doğru çekiyorum. "İtalyanca biliyor musun?"

"Ve Latince."

Onunla ilgili en seksi şey o nefis küçük vücudu değil. Bu onun zihni ve bilgiyi emme şekli, onun tadına, deneyimine aç. Onun için Uzun zamandır ilk defa, odadaki en zeki kişi ben değilim. *O zeki*. Ve ikinci olduğum için hiç bu kadar gururlu ve mutlu olmamıştım. Bu küçük tatlı melek bir gün dünyaya.

"Seninle bir anlaşma yapalım," diyorum, sütyeninin kopçasını çözüp sütyeni üzerinden çekerek çıkarıyorum. Göğüsleri kiraz uçlu yuvarlak kürelerdi. Başparmağımı sert bir meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. "Nereden başlamak istersen oradan başla. Ben de tam buradan, aletim bu tatlı küçük şeylerin arasındayken başlayacağım."

Adımı inliyor ve sonra alt dudağını ısırtıyor, bu da bende onun için ısırma isteği uyandırıyor.

"Öyle mi?" diye şımarıyor, sırtını kamburlaştırıyor, daha fazlasını istiyor.

Sesi titriyor. "Bana öyle geliyor ki ikimizden biri bu küçük macera için fazla giyinmiş."

"Dün gece hissettin, küçük kız," diye homurdanıyorum, onu çimdikliyorum

başparmağımla işaret parmağım arasında meme ucu. "Hiçbir şey yok

bu konuda *biraz*."

"Yaşasın ben," diye nefes alıyor, dokunuşumun altında kıvranıyor. Yanakları kızarmış, gözleri ihtiyaçtan parlıyor. Işıl ışıl, güneşe bile rakip olacak kadar parlak.

"Seni seviyorum," diye geveliyorum, kendimi
durduramıyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor, gözleri fincan tabağı gibi kocaman. "Beni sevdiğini mi söylüyorsun, yoksa komik olduğumu düşündüğünü ve asla değişmemi istemediğini mi?"

"Çok komiksin ve değişmeyi aklından bile geçirirsen o tatlı kıcına şaplak atarım," dediğimde yüzü düşüyor ve kalbimin bir parçası buruşuyor. Onun hakkında hissettiklerimden şüphe mi ediyor? Kabul edilemez. "Ama seni seviyorum demek istedim, Norah. Sana o kadar aşığım ki. Kendimi buldum. Babamın annemi onu sevmesi için nasıl kandırdığını anlıyorum. Seni elimde tutmak için yapabileceklerimin sınırı yok."

Yüz ifadesi eriyor ve sonra hiddetleniyor. "Sen Onun gibi değilsin, Nico. Sen iyi ve dürüst bir adamsın. Bana asla zarar vermezsin."

"Asla," diye yemin ediyorum, bunu her şekilde kastederek.

"Ben de seni seviyorum." Sertçe yutkunuyor. "Bu yüzden geldim

Dün gece buraya geldim, biliyorsun. Başka seçeneğim olmadığı için değil, bilmeni istediğim için..." diye devam etti, ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşları çatıldı Söyle. "Sanırım beni tanımanı istedim. Beni görmeni istedim."

"Ben hep seni gördüm meleğim. Sınıfıma girdiğin andan beri senden başka bir şey görmedim." Önümde durana kadar onu kaldırıyorum, çıplak göğsünü göğsüme bastırıyorum. "O andan beri benimsin.

Her zaman benim olacaksın."

"O zaman benimle seviş, Nico," diye fısıldıyor, ayak parmaklarının üzerinde yükselerek kollarını boynuma doluyor. "Ağrını dindir."

"Zavallı melek." Dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkilere bastırıyorum. "Benim için acı çekiyorsun."

"Çok kötü," diye fısıldıyor.

Sonra onu öptüm, dün gece yapmadığım şekilde ona zaman ayırdım. Dün gece yapamadığım şekilde. Yavaşça, nazikçe, birbirimizi tanıyarak bu öpücüğe dalıyoruz. Dudakları yumuşak

ve uysal, benimkiyle hevesle buluşuyor. Nefesi çok tatlı

onun geri kalanı. Benim şampuanımı kullanmasına rağmen Ona özgü vanilyalı şeker kokusunu maskeleyecek hiçbir şey yok. Dilimi onunkine doluyor ve ağzımın içine çekiyorum, emiyor. Kollarımda macuna dönüşüyor, en tatlı sesiyle adımları mırıldanıyor. Bundan on yıllar sonra, benim Aklım başımdan gittiğinde ve bedenim solduğunda, onun böyle söylediğini duyacağım ve her şeyi yeniden yaşamak için buraya geri döneceğim. Son nefesimi verdiğimde, gördüğüm onun yüzü, duyduğum onun sesi, içine düştüğüm onun kolları olacak.

Alt dudağını ısıriyorum ve sonra ısırığının acısını dilimin bir hareketiyle yatıştırıyorum. Dilinin ucunu benimkine değdirerek adımları tekrar inliyor. Homurdanıyorum ve onu daha yakına çekiyorum, ağzını daha sert alıyorum. Ellerim aşağı doğru kayıyor kendi iradeleriyle, onun her yerine dokunmak için sabırsızlanıyorlardı.

O da sabırsız. Sırtını kamburlaştırıyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, beni istediği yere götürmeye çalışıyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı, beni acele ettirmesine izin vermek istemiyorum. O çok hevesli küçük bir şey. Beklemenin bir zevk olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Bu sadece

Bu odada yapması gereken tek şey kendini bana teslim etmek. Onu gitmek istediği yere götüreceğim. Ama o kadar hassaslaşmadan, rahatlamak için yalvarmadan olmaz. Bana vereceği tüm sıkıntılar için bu onun cezası ve ödülü olacak.

"Lütfen," diye yalvarıyor.

"Burada yetkili benim. Sana ne veririm, ne zaman veririm onu alırsın."

Bir yanım onun bana meydan okumasını bekliyor çünkü o böyle biri. Kendi kuralları dışında hiçbir kurala uymak için tasarlanmadı. Kalbi ona rehberlik ediyor ve o da korkusuzca ve yılmadan içeri dalıyor. Ama adımları haykırıyor ve tekrar ayaklarının üzerine düşüyor.

Onu tekrar öpüyorum, her zaman yaptığı gibi ısırarak için alt dudağını ağzıma çekiyorum. Dişlerinin o yumuşak yastığa battığını her gördüğümde aletim sertleşiyor. Onu avuçluyorum

göğsünü elime aldım, ağırlığını ve sıcaklığını hissettim. Meme ucu acı verecek kadar sert.

Başımı eğiyorum, dişlerim başımın etrafını sarıyor.

Dudaklarından şok olmuş bir zevk çığlığı dökülüyor. Bunu sikimde hissediyorum. Pantolonumun fermuarını zorluyor, kaya gibi sert ve ağrıyor. Tanrım, nasıl da ağrıyor. Sanki ben Dün gece her yerine boşaldım. Sanki altı haftadır her gün mastürbasyon yapmıyormuşum gibi.

Çok garip. Ondan önce çekimser kalmak kolaydı. Hiçbir şey ondan bir tepki alamadı. Kimse beni değiştirmeye teşvik etmedi.

karişıklıklardan kaçınmayı düşündüm.

Ve sonra o hayatıma girdi.

O zamandan beri hazırolda duruyor, ona doğru süzülüyor, talepkar ve istekli.

Onu acımasızca kızdırıyorum, göğsünden göğsüne geçiyorum, meme uçlarını kırmızıya çeviriyorum, güzel tenini işaretliyorum. Adımı haykırışına ve kollarımda titreyişine doyamıyorum. Ya da tadının tıpkı kokusu gibi olmasına. O bir vahiy.

O ağza ihtiyacım var.

Geri adım attığımda çığlık atıyor. Gözlerini açıp bana dikti. Göz bebekleri arzuyla büyümüş, gözleri cam gibi. Bana kaşlarını çatıyor, yaptığım şeyi bıraktığım için çok kızgın. Ta ki ben gömleğimi başımın üzerinden yırtıp düğmeleri sağa sola uçuşana kadar.

O zaman bana bakışı. *Lanet olsun.* O yapamaz Nereye daha çok bakmak istediğine karar veremiyor. Bakışları göğsümde, karnımda ve yukarı doğru zıplıyor. Dudaklarını yalıyor, durduğu yerde kıpırdanıyor.

Pantolonumun fermuarına uzandığımda ayaklarının üzerinde sallanıyor.

Elimi içeri sokacak kadar fermuarı aşağı çekerken ikimiz de ses çıkarmıyoruz.

Sikimi çıkardığımda kalçalarını sıkarak inliyor. Aldığı her nefeste göğsü hareket ediyor.

Neredeyse nefes nefese kalmış, gözleri gözlerime kilitlenmiş.

Dick. Bunaldı mı, tahrik mi oldu yoksa tamamen başka bir şey mi emin değilim.

Beni uzun süre merakta bırakmıyor.

"Yaşasın ben" diye fısıldıyor, tıpkı daha önce yaptığı gibi. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, kalbimden bir parça daha çalıyor. Dünyada onun gibi başka biri yok. O hem titreyen bakire ve istekli kadın.

O izlerken sikimi okşuyorum. Ne yaptığımı ezberlediğini bilmek için sormama gerek yok. Elimi onunkiyle değiştirsem, beni tam istediğim gibi sıkar, tam istediğim gibi okşar. Onun hızlı zihninden hiçbir şey kaçmaz.

"Buraya gel meleğim," diyorum.

Dengesiz bacakları üzerinde tökezleyerek ilerliyor ve duruyor.

Tam önümde. Omzuna hafifçe bastırarak onu yatağa oturmaya çağırıyorum. Hiç tereddüt etmeden, hayatı buna bağlıymış gibi yere çöküyor.

"Öğret bana," diye fısıldıyor, bakışlarımla buluşarak. Ne istediğini zaten biliyorum. İsteddiği şey. İ memelerini sikmek ve ağzını doldurmakla tehdit etti. İkisini de istiyor. Şimdi istiyor. Bu da bana uyuyor çünkü yakında o ağzın etrafımda nasıl hissettirdiğini bilmezsem, hareketlerimden sorumlu olmayacağım.

"Eline tükür ve onu ıslat," diye talimat veriyorum ve sonra itaat etmesini bekliyorum.

Elini şaftıma doladığı anda taşaklarım yukarı kalkıyor. Eli yumuşak ve sıcak, ağzından ıslanmış. Aletimi aşağı yukarı hareket ettiriyor. Tam da tahmin ettiğim gibi, ne kadar sert olduğunu söylemesine gerek yok. Bunu çoktan anlamıştı.

Onu güzelce ıslattıktan sonra yatağın kenarına yaklaşıyorum. "Göğüslerini benim için birbirine bastır, Norah. Sıkıca."

"Bunun gibi mi?"

"Evet. İşte bu," diye inliyorum. Bu sefer bacakları titreyen ben oluyorum ve sikimi memelerinin arasında kaydırıyorum.

"Oh," diye fısıldıyor, gözlerimi kocaman açmış ne yaptığımı izliyor. Üçüncü pompada dilini dışarı çıkarıyor, aletimin başına dokunarak.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, bir damla döl dudaklarından dökülüp göğsüne damlıyor. Dudaklarını yalayıp tadına baktığında tekrar homurdanıyorum.

"Tuzlu ve tatlı," diyor. Dudaklarını tekrar yalıyor ve sonra bana gülümsüyor. "Hoşuma gitti, Nico."

Beni öldürecek. Ama oh, ne biçim bir ölüm. "Yala onu meleğim. Ucunu ağzına sok."

Talimatlarıma uyarak başını tekrar eğiyor. Dudakları başının etrafını sardığı anda boku yediğimi anladım. Şaftım memelerinin arasında ve aletimin başı ağzındayken, alçaltıcı bir gerçekle yüz yüze geliyorum.

Ağza alınmayacak şeyler yapabilirim. Bunu korumak için, onu korumak için... Yapabileceğim şeylerin sınırı yok. O sıcak, ıslak bir cennet ve ben saplantının kıyısında sallanıyorum, içine dalmak için can atıyorum. Onu dünyamın merkezi yapmak için. Başka hiç kimse kıyaslanamayacak veya rekabet edemeyecek. Başka hiç kimse aramıza girme. Bu mükemmel melek *benim*.

Yaşlanıp saçlarım ağarana ve piçlerin geldiğini göremeyecek kadar yaşlanana kadar adamlarla savaşacağım. O zamana kadar, onu korumama yardım edebilecek oğullarımız olacak. Onlar da Çünkü kimse ona dokunmuyor. Kimse ona bakmıyor. Kimse onun hakkında böyle düşünmüyor bile.

Aletimi göğüslerinin arasından çıkardım. O da hemen ellerini etrafıma doluyor, sıkıyor, okşuyor, beni çıldırtıyor.

"Benim için aç. Em beni Norah," diye homurdanıyorum, o ağzı olabildiğince çok hissetmeye hevesliyim.

Ama kimse meleğime ne yapacağını söyleyemez. En azından ben. Bana meydan okuyor, dilini sikimin başının etrafında döndürüyor, yarığa değdiriyor. Benden daha fazlasını almıyor. Ne yaptığını biliyorum, ben geri itmeden önce beni ne kadar zorlayabileceğini görmeye çalışıyor.

"Benimle dalga geçmeyi seviyor musun, Norah?" Bir elimi boynuna dolayarak soruyorum. Diğer elimi saçlarına daldırıp yüzünden geriye doğru çekiyorum. "Beni delirtmeyi seviyorsun, Melek mi?"

Başını sallayarak onaylıyor.

Adını homurdanıyorum ve sonra ona gerçekten istediği şeyi veriyorum. Kalçalarımı öne doğru itip ağzından daha fazla alıyorum. Gözleri zaferle parlıyor, onu doğru okuduğumu anlamamı sağlıyor. Aramızdaki bu küçük oyunu seviyor. Onun profesörü olduğum gerçeği onu tahrik ediyor. Beni sert ve vahşi istiyor, hiçbir şeyi geri tutmuyor. Onu almamı istiyor.

"Açgözlü kız," diye inliyorum. "Bu küçük tatlı ağız tam bir ulusal hazine."

Etrafımda inliyor, aletimde yukarı ve aşağı titreşimler gönderiyor. Elimini saçlarına koyarak onu zapt ediyorum ve kalçalarımı pompalayarak ağzına girip çıkıyorum. Sığ bir şekilde

Önce buna alışmasına izin vermeliyiz. Ona zarar vermeyeceğim. Kesinlikle hayır. Asla.

Rahat olduğuna emin olduktan sonra biraz daha derine itiyorum, biraz daha alıyorum. Gözlerimi dudaklarının arasında kaybolan aletimin tekrar ortaya çıkma görüntüsünden alamıyorum.

tükürüğüyle parlıyor. Dudakları penisimin etrafında iyice gerilmişti ve hâlâ daha fazlasını almak için onu tutuşumla savaşıyor.

Boğazının arkasına gelene kadar ileri itiyorum. Öğürüyor, gözleri sulanıyor. Nefes almasını sağlamak için geri çekiliyorum ve sonra tekrar yapıyorum. Bu sefer tıkanıldığında, neredeyse kendimi kaybediyordum. Bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Bu kadar iyi *görünmemeliydi*.

Ama yine de öyle.

"Artık yok," diye soluyorum, güzel boğazından aşağı inmeden önce dudaklarının arasından kayıyorum.

Benimle savaşıyor. Tabii ki öyle. Küçük bir kedi yavrusu gibi en sevdiği oyuncağını kaybetmiş. Beni hevesli ağzına doğru çekmeye çalışırken tırnaklarını kırımın yanaklarında hissediyorum. Daha fazlası için boğazının arkasından sızlanışını duyuyorum.

Kollarımı ona dolamayı ve ayağa kaldırmayı başardım.
İtirazını sert bir öpücükle susturdum ve
dilimi ağzına sokuyorum. Dudaklarında kendi tadımı alıyorum
ama umurumda değil. Denemeden bile beni mahvediyor.
Saplantımın kök saldıgını, büyüdüğünü hissediyorum. İkinci bir
kalp atışı gibi hissediyorum. Bu onun adını haykırıyor. Norah.
Norah.

"Nico!" diye bağıyor, onu yatağa fırlattığımda irkiliyor.
O daha yere inmeden, ben onun üstündeyim.
Giysilerimizin geri kalanını çıkarmak için mücadele ederken
öpüşüyoruz, yuvarlanıyoruz ve dokunuyoruz. Pantolonumu
aşağı çekmek için topuklarını kullanıyor. Kotunun düğmesini
kopardım. Külot giymiyordu. Her nasılsa, her şeyin ortasında,
dün gece onunkini mahvettiğimi unutmuşum.

"Bir daha asla külot giymeyeceksin," diye homurdanarak
kot pantolonunu yatağın kenarına fırlattım.

"Evet, öyleyim," diye soluyor, bir meme ucunu ağzıma alıp
sertçe emdiğimde miyavlıyor. "Islak kotlar rahatsız eder. Ve
eğer senin etrafında olacaksam, ıslak olacaklar, profesör."

"Elbise giy." Bir kolumu beline doladım,
Onu yatağın tam ortasına kadar sürüklüyor, bakire bir
kurban gibi yatağın üzerine yayıyor.

"İç çamaşırsız mı?"

"Elbise giyme." O söyler söylemez fikrimi değiştiriyorum.
"Bana ait olanı başkası görürse aklımı kaybederim Norah."
Daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyorum. Gözlerinde
görüyorum, cehennem ateşi gibi parlıyor, hiç kimsenin
görmediği bir parçamı çağırıyor.
dokunmaya yaklaşmak. Biri öfkeyle kıskanç ve cehennem
gibi sahiplenici.

"Size ait olduğunu kim söyledi profesör?" diye meydan
okuyor. "Benim," diye homurdanıyorum, yırtıcı bir canavar
gibi üzerine atılıyorum. Benim
Dudaklarım karnına değiyor, ellerim kalçalarında. Sonra
vücudunda ziyafet çekiyorum, öpüyorum ve yalıyorum,
karnında ve kalçalarında aşk ısırıkları bırakıyorum. Yaklaşan
herkes bunları görecek ve onun benim olduğunu anlayacak.

Benim için tekrar tekrar haykırıyor, vücudu yataktan eğiliyor ve sonra sanki ağzıma daha yakın olmak istiyormuş ama vücudunu işbirliği yapmaya zorlayamıyormuş gibi birbiri ardına uysallaşıyor. Bacaklarını omzuma attığımda kokusu her tarafımı sarmıştı. Uyluklarının içi suları ve benim ısırık izlerimle dolmuştu.

Kukusu en tatlı pembeydi. Bir elimle alt dudaklarını aralıyorum, benim için ne kadar ıslak ve şişmiş olduğunu görünce hırlıyorum.

"Zavallı küçük melek," diye mırıldanıyorum, başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Onu daha iyi öpeceğim."

"Nico!" diye bağılıyor, ilk yalamamı yaptığımda elleri saçlarıma uçuyor. Tadı içimi parçalayan bir bomba gibi çarpıyor. O vanilya şekeri ve tatlı krema, en iyisi tattığım en güzel şey.

Onu aç bir canavar gibi yiyorum, ağzıma yaklaştırıyorum, yüzümün her tarafına boşalmasını hissetmek için çaresizim. Göğsümün derinliklerinden gelen iğrenç sesler, kırılganlığın yakınında bir senfoni gibi çalıyor. Onun keskin coşku çığlıkları her yankıyı nokt alıyor, dilimi onun açıklığına sokup onunla sevişirken daha yüksek sesle büyüyor.

O kadar sıkı ki içindeki kirazın tadını alabiliyorum. Aynı anda burnumu klitorisine sürtüyorum, ta ki dudaklarından birbiri ardına çığlıklar çıkana kadar. Amcığı dilimin ucunda titriyor. Çok yaklaşmıştı.

Dilim göt deliğine dokunur dokunmaz patlıyor, o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ve o kadar sert çırpınıyor ki Kendine zarar vereceğinden biraz endişeliyim. Bir kolumla onu karnının üzerinde tutuyorum ve onu yemeye devam ediyorum, delikten deliğe geçiyorum, bana verdiği her damlayı yalıyorum. Duramıyorum.

Altımda çırpınıyor, omuzlarımı ve yatağı pençeliyor. Yine de karşı koymaya çalışmıyor. Her şeye olduğu gibi buna da hevesle, isteyerek kapılıyor. Onu alıp götürüyor ve gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

Sonunda altımda gevşediğinde, klitorisine ve sonra karnının alt kısmına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve sessiz bir şükran duası ediyorum. Benim olduğu için. Burada olduğu için. Bu dünyaya doğduğu için. Onunla daha iyi, daha parlak, daha sıcak. Daha nazik ve kibar.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, üzerine sürünüyorum, vücudumla onu koruyorum. Altımda bir su birikintisi, ter içinde

ve yorgunluktan nefes nefese kalmıştı. Kalbinin üzerine ve sonra kızarmış yanaklarının her birine birer öpücük konduruyorum. Terli alnını ve sonra dudaklarını. Orada oyalanıyorum, havamı soluyorum ve karşılığında onunkini aldı. "Seni seviyorum, Norah Bishop."

"Nico," diye inliyor, bana doğru dönüyor. Gözleri dalgalanıyor ve sonra açılıyor. Dudaklarında yumuşak, kadınsı bir gülümseme dans ediyor. "Ben de seni seviyorum."

Binlerce ömür yaşasam da onun bu sözlerini duymaktan asla bıkmayacağım. İçimde huşu ve huzur dalgalanıyor. Ruhumun derinliklerine dalıyor, ben çocukken ölen o pürüzlü, kırık parçaların üzerinden su gibi akıyor. Onların sert bir kıştan sonra minik tohumların yaptığı gibi hayata geri döndüklerini hissediyorum. Buzun, çamurun ve donmuş toprağın içinden geçerek güneşe doğru uzanıyorlar. Kırılğanlar, kırılabilirler ama yine de bir şekilde fethedilemezler, azalan soğuğa meydan okumalarını haykırıyorlar.

Bacağını kalçamın üzerine kaydırıp onu kendime doğru açıyorum. "Emin misin Norah?" Tekrar soruyorum, bundan emin olmak için seçim onun. Her konuda son sözü o söyler. Güç onda. O ne isterse, ben ona vereceğim. Artık benim işim bu. Onu mutlu etmek. Onu sevmek. Ona değer vermek.

"Evet," diye fısıldıyor. "Beni senin yap, Nico."

Girişinde sıraya giriyorum ve sonra donup kalıyorum. "Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?"

"Hayır."

"Prezervatif getirmemi ister misin?"

Yüzü buruşuyor, gözlerinde kıskançlık parlıyor. Görünüşe göre tek kıskanç ve sahiplenici olan ben değilim. "Sen

prezervatif var mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama gidip alacağım."

İstemiyorum

Ama eğer giymemi isterse giyerim. Onu hamile bırakmayı ne kadar istesem de - ki bu konuda hiç hata yapmayacağım, bu kadını anne yapmayı umutsuzca istiyorum - seçim onun.

Yüz ifadesi yumuşuyor, kıskançlığı itirafımla yatışıyor.

"Seni hissetmek istiyorum, Nico," diye fısıldıyor. "Sadece bu seferlik."

Eğer onu bir kez çıplak bırakırsam, bunun

Onu götürdüğüm tek yol. Tekrar ve tekrar sadece bunu isteyecek ve ben de her seferinde ona bunu vereceğim. Çünkü ona söylemek istediğim tek şey evet iken hayır demek imkansız.

"Eğer çıplak olarak içine girersem, seni hamile bırakırım Norah," diye uyarıyorum onu.

Kalçaları kalçalarımın etrafında

kenetleniyor. "İstiyor musun, açgözlü kız?"

"Evet."

Hay

sikeyim.

"O zaman senindir," diye yemin ediyorum, kendimi onun girişine çentikliyorum. "Bana bak meleğim. Gözlerini üzerimde istiyorum

seni yetiştiriyorum."

"Aman Tanrım," diye inliyor, altımda kıvranıyor.

"Tanrı sana yardım edemez, küçük kız. Artık benimsin."

Alnımı onunkine bastırıyorum ve kalçalarımı öne doğru kaydırıyorum. Bir an için vücudu bana direndi, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Ama o kadar ıslak ki, uzun süre direnmiyor. Başı içeri giriyor ve gözlerim yuvalarından fırlamakla tehdit ediyor. O kadar sıkı ki eldiven ve sıcak yanıyor.

"Nico," diye soluyor, kirpikleri titriyor.

"Gözler bende," diye hatırlatıyorum ona.

Onları tekrar açıyor ve bana odaklanıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve sonra kalçalarımı ileri atarak sert kısmı olabildiğince çabuk geçmeye çalışıyorum. Kızlık zarının açıldığını hissediyorum. O da

hissediyor.

Gözleri irileşiyor, dudaklarından şaşkın bir nefes dökülüyor. Acı gözlerini dolduruyor ve kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissetmeme neden oluyor. Bekaretimi bu kıza vermek bana bu kadar iyi gelirken, onun bekaretini almak onu acı içinde bırakması benim için bir trajedi.

"Nico," diye inliyor, tırnakları sırtıma batıyor. "Biliyorum meleğim." Burnumu onun kine çarpıyorum ve sonra dudaklarından öperim. "Özür dilerim. Acıttığımı biliyorum. Sadece nefes al." Onu tekrar tekrar öpüyorum, tamamen hareketsiz kalıyorum. I

Çaresizce hareket etmek istiyorum çünkü sikimin etrafında cennet gibi hissediyor, ama yapmıyorum. Zar zor nefes alıyorum. Ben

Korkarım yaparsam, daha başlamadan bitecek.

Yavaş yavaş rahatlamaya başlar. Gözlerindeki acı azalmaya başlar.

"İşte buradasın," diye fısıldadım. "Şimdi daha mı iyi?"

"I..." Kaşlarını çatıyor ve sonra altımda kıpırdanıyor. "Oh," diye soluk soluğa kalıyor, gözleri tekrar benimkilere kayıyor.

"Evet, öyle," diyorum, yüz ifadesine bakıp kıkırdayarak. Şok olmuş bir zevk, sanki bu kadar iyi hissettirdiği için gerçekten hayrete düşmüş gibi. "Şimdi hareket etmem için hazır mısın?"

Norah?"

"Evet. Lütfen hareket et, Nico."

Kalçalarımı sığ itişlerle pompalıyorum, onun beni hissetmeye alışmasına izin veriyorum... onun hissine hayret ediyorum. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Bana tam da beni almak için yaratılmış gibi uyuyor. Ona akılsızca vurmak ve amının sıkı kavrayışında kaybolmak istiyorum, ama ona zaman tanıyarak geri çekiliyorum.

Adımı inlediğinde ve altımda kıvrandığında, kontrolüm elimden kayıyor. Sesi çok tatlı, çok iyi hissettiriyor. Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

Daha sert, daha derine itiyorum. Bir şekilde, onun küçük amcığı

her şeyimi alıyor. Her nasılsa, kendinden geçmiş bir şekilde kıvranıyor. Tırmalıyor, inliyor ve benimle birlikte sallanıyor, hevesli küçük bir bakire. Hoşuna gidip gitmediğini sormama gerek yok. Öyle olduğunu biliyorum. Ama soruyorum

Her neyse.

"Hoşuna gitti mi, Norah?"

"Evet. Tanrım, Nico," diye hıçkırıyor. "Bana söylemedin."

Sesi çok kızgın geliyor, sanki ondan sakladığımı düşünüyor, sanki bu kadar mükemmel olacağını biliyormuşum gibi. Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Görünüşe göre bu yanlış bir şey.

çünkü küçük fingirdek beni omzumdan ısırıldı.

"Beni bir daha ısırırsan yarın yürüyemezsin," diye homurdanarak bacağını daha yukarı çekiyorum.

Doğal olarak, beni tekrar ısırıldı. Bu sefer daha sert.

Dişlerini tenimde hissettiğim anda, koptum. Sertçe içine girdim ve onu yatağa doğru ittim. Onu fırlatıyor Başını geriye atmış, kendinden geçmiş bir şekilde inliyordu. İsteddiği şeyin bu olduğunu biliyordum. Onu almamı, mahvetmemi istiyor.

Onu kendime bağladım ve kendimi durduramayarak bıraktım. Altı hafta boyunca başka hiçbir şey düşünmedim. Beni baştan çıkarıyor, alay ediyor ve yavaş yavaş aklımı kaçırmama neden oluyordu. I

Şimdi onu binlerce kez geri ödüyorum. Ben onu sertçe becerirken yatak altımızda sallanıyor ve inliyor.

Sırtımı ve çarşafı tırmalıyor, gevezelik ediyor. Daha fazlasını, daha fazlasını talep etmek.

"Lütfen, lütfen," diye yalvarıyor bana, başı bir o yana bir bu yana savruluyor. "Lütfen, Nico."

Ağzım onunkinin üzerine kapanıyor, onu çok sert bir şekilde almadan önce yalvarışlarını susturmak için çaresizce çırpınıyorum. Tek yapabildiğim onları biraz susturmak. Zevkten çılgına dönmüştü. Ve lanet olsun, hayatımın sonuna kadar onu her gün böyle görmek istiyorum. Hayatının geri kalanında onu her gün böyle hissettirmek istiyorum.

Elimi aramıza sokup başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. İç kasları beni sıkıyor, dudaklarından bir çığlık daha dökülüyor. Klitorisiyle oynuyorum ve aynı anda ona vuruyorum, onu oraya götürmeye çalışıyorum.

Çok uzun sürmedi. Saniyeler içinde, tırnaklarıyla sırtımı çizerek üzerime geliyor.

Gözlerim yüzüne kilitlenmiş, başka tarafa bakamadan onu beceriyorum. Sırtı yatağa doğru eğilmiş, ağzı sessiz bir çığlıkla açık. Gözlerinden ecstasy gözyaşları süzülüyor,

vahşı saçlarına damlıyordu. Tanrı bundan daha mükemmel bir melek yaratmamıştı.

Altımda gevşediğinde, taşaklarım boşalma ihtiyacıyla ağrıyor.

Onu kollarıma alıyorum ve dönüp koltuğa oturuyorum. Yatağın kenarında, üzerime örtülü bir şekilde. Boğazından miyavlıyor, ben içine doğru iterken bana karşı eriyor. Bu şekilde daha da sıkı, sikimi bir mengene gibi kavriyor.

"Öp beni meleğim," diyorum.

Ağzımı ararken dudakları kontrolümde geziniyor. Öpücüğü yumuşak ve tatlı. Gözyaşlarının ve teninin terinin tadını alıyorum. Dudaklarımda kendi tadını aldığından eminim. Eğer yaparsa, umursamıyor gibi görünüyor. Onu yukarı kaldırıyorum ve sikimi aşağı indiriyorum, orgazmımı olabildiğince uzun süre ertelemeye çalışıyorum. Henüz bunun bitmesine hazır değilim. Eğer onu sonsuza kadar burada tutabilseydim, yapardım. Burası onun ait olduğu yer.

"Nico," diye inliyor. "Lütfen, Nico."

"Tekrar gelmek ister misin, güzel kız?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Lütfen."

"Lütfen ne, Norah? Söyle." "Beni tekrar boşalt, lütfen."

"Bu çok tatlı bir rica değil mi?" diye mırıldanıyorum, Dudağını ısırıyor. Onu kavrayışımı sıkılaştırıyorum, onu sikimde yukarı ve aşağı zıplatıyorum. "Ne istersen alabilirsin. Ben seninim meleğim. Sana asla hayır demeyeceğim."

Sözsüzce hıçkırıyor, amı sikimin etrafında çırpınıyor. Bu sefer onunla birlikte olacağım. Kendimi tutmamın imkanı yok. O kucağımdayken ve tatlı küçük çığlıkları kulaklarımda çınlıyor. O çok güzel, çok mükemmel.

"Söyle Norah," diye fısıldıyorum, etrafımda çözülüp beni de yanına alırken. Taşaklarım yukarı kalkıyor, karnım sıkışıyor. "Ver onu bana."

"Ben seninim," diye ağlıyor. "Ben seninim, Nico."

"Evet, öylesin," diye homurdanıyorum, ağzını tekrar kendi ağzımla yakalıyorum. Zevk içime işliyor, beni içimden dışıma çıkarıyor. Amcığı aletimin etrafına kilitleniyor, sağlıyor

İçimden boşalıyor. Tekrar tekrar içine boşalıyorum, ona sahip olduğum her şeyi veriyorum.

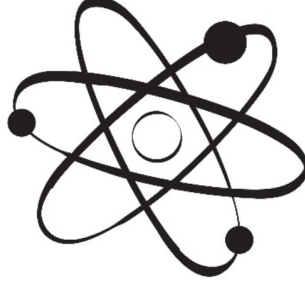
Her şeyi kabul ediyor, adımı hıçkırarak söylüyor ve sanki onu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi bana yapışıyor. Onu sıkıca tutuyorum, bir battaniye gibi sarıyorum, bir santim bile ayrılmak istemiyorum. Bu küçük melek... Tanrım, birini bu kadar derinden sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Birine bu kadar çok ihtiyaç duymanın.

Rafe bana bir seçenek sunduğunu sanıyordu ama ortada bir seçenek yoktu. Sadece Norah vardı. Şimdi önemli olan o. O ve onun güvenliği.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ağzına. "Seni seviyorum."

Yedinci Bölüm

Norah

"Bugün nereye gittiğim hakkında konuşmaya hazır mısınız?" Nico parmaklarını karışmış saçlarımda gezdirerek soruyor. Biz Yatağa sokulduk, battaniler üzerimizdeydi. dünyanın geri kalanı. Gerçek dünyaya dönmek için bu cennetten ayrılmaya gönülsüzüm.

Seksten ne beklemem gerektiğini bildiğimi sanıyordum ama gerçekler karşısında ne yazık ki hazırlıksızdım.

İnanılmazdı. Mükemmeldi. Hayat değiştiren.

Bunu tanımlamak için yeterli bir kelime bulduğumuzu sanmıyorum. Onunla birlikte olmak, onu içimde hissetmek, onsuz tek bir gün bile geçirmek istemiyorum, beni deliliğin eşiğine kadar seviyor. Ella haklıydı. Bu riske değer. Onu elimde tutmak için ne yapmam gerekiyorsa, neyle yüzleşmem gerekiyorsa, yapacağım.

"Kardeşini görmeye gittin," diyorum parmağımın ucuyla göğsüne rastgele desenler çizerek. Bir kalp. Yıldızlar. Gülen bir yüz. Benim ismim. "Rafael'i görmeye gittin."

"Ben yaptım."

"Benim yaptığımı biliyor mu?" Bilmemesi için dua ederek soruyorum.

Bu dört duvarın dışında birbirimizi sevebilmemiz için aşmamız gereken engelin o olmaması için dua ediyorum. Ve yine de... Öyle olduğunu zaten biliyorum.

"O biliyor." Saçlarımı karıştırarak iç geçiriyor. "Bana bir seçenek sundu. Eğer topluluğa geri dönersem, seni rahat bırakacak. Senin için gelmeyecek. Seni rahatsız etmeyecek. Özgür olacaksın."

"Ve yapmayacaksın," diye fısıldıyorum, içimin derinliklerinden korku fışkırıyor.

"O kadar da kötü olmayacak," diye mırıldanıyor.

Bu bir yalan. Yıllarca kendini ailesinden ve geçmişinden uzak tutmaya çalıştı. Nefret ettiği dünyanın dışında kendine bir hayat kurmak, onu büyüten adamdan ve ona ihanet eden ikizinden daha iyi olmak için çok uğraştı. Ve başardı da.

Dünyanın en saygın astrofizikçilerinden biri.

Dünya. İnsanlar ona baktıklarında ailesini ya da günahlarını görmüyorlar. *Onu* görüyorlar. Nico'yu. İnanılmaz bir zekaya ve daha da inanılmaz bir doğru ve yanlış duygusuna sahip nazik, şefkatli bir adam.

Bundan vazgeçemez. Suç dolu bir hayat için yaratılmamış. O bir katil, gangster ya da kötü bir adam değil. Onun ruhu saf.

Her şeye rağmen, sağlam ve ıslık ıslık parlayarak kaçtı. İçinde büyüdüğü dünya onu öğütmeye ve içinden söküp atmaya çalıştı. Annesini ve kardeşlerini aldı. Onu duygusal olarak yaralı ve biraz da kırık bıraktı. Ama ruhunu fethedemedi ve ruhunu ele geçiremedi.

Eğer geri dönerse, bu sefer o kadar şanslı olmayacak. *Onu* alacak, olduğu ve inandığı her şeyi elinden alacak. Ona sadece zarar vermekle kalmayacak. Onu yok edecek.

"Nico, bunu yapamazsın," diye fısıldıyorum, onu görebilmek için dizlerimin üzerine çöküyorum. Battaniye üzerimden düşüyor ve beni ona gösteriyor. Umurumda değil. O zaten her şeyi gördü.

Vücudumdaki her gizli yeri öptü, yaladı ve ısırıldı.

"Ben kararımı çoktan verdim," diyor, sesi yumuşak. Yanağıma dokunmak için uzanıyor, bana nazik bir gülümseme veriyor. "Şimdiye kadar verdiğim en iyi karar bu."

"Hayır." Başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.
"Hayır, Nico. Buna izin vermeyeceğim."

"Yapacaksın."

"Yapmayacağım," diye yemin ediyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Panik göğsümü dövüyor, ciğerlerimdeki havayı eziyor. "Ben... Ben... Ben kaçacağım. Eve geri döneceğim. Ya da beni asla bulamayacağı başka bir yere giderim. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Beni terk mi edeceksin?" diye soruyor ve onun kalbinin kırıldığını, benimkinin parçalara ayrıldığını hissettiğim kadar keskin bir şekilde hissediyorum.

Onu terk eder miydim? Bırakabilir miydim? Bu beni mahvederdi. Gitmesine izin vermek beni paramparça eder. Ama hayatımı kurtarmak onunkini yok etmek anlamına geliyorsa, bunu yapmayacağım. Bazı bedeller ödenemeyecek kadar yüksek, bazı yollar seyahat edilemeyecek kadar tehlikelidir. Bizi bu yola sokan benim hatamken, benden bu bedeli ödeyenin kendisi olmasına izin vermemi isteyemez.

Depoya giren bendim.

Tartışmanın ne hakkında olduğunu görmek zorunda olan bendim.

Dikkatleri üzerime çeken bendim.

Bu kayayı aşağı yuvarlamaya başlayan benim.

Tep

e. Ve ezilmesi gereken kişi benim, o değil.

"Norah, meleğim." Bana doğru uzanıyor, ifadesi yumuşak.

"Dokunma bana," diye haykırıyorum, geriye doğru çabalayarak

Bana elini sürmesini engelleyeceğim. Eğer yaparsa, çatlarım. Ve bunun olmasına izin veremem.

Gözlerinde acı parlıyor, ardından sahiplenme geliyor. Öne atılarak beni dikkatlice kollarının arasına aldı. Onu itmeye çalışıyorum ama faydası yok. Etrafımda tuğladan bir duvar gibi, gitmeme izin vermiyor. Kurtulmak için çaresizce onunla savaşıyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyor, dudakları kulağımda. "Her şey yoluna girecek, güzel kız."

Göğsümün içinden kırık bir hıçkırık kopuyor, patlıyor dudaklarımdan acı bir şekilde döküldü. O biliyordu. Benimle sevişmeden önce bile, ondan ne istendiğini biliyordu. Ve yine

de kalbini ellerime bıraktı. Yine de beni seçti.

"Neden?" Çaresizce bir cevap bekleyerek
hıçkırıyorum. "Çünkü seni seviyorum," diye
fısıldıyor.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, keşke tanışmasaydı
diyorum. Keşke benimle hiç tanışmasaydı. Benimle birlikte
olmanın ona zarar verebileceğini düşündüğüm onca yol varken,
bu hiç beklemediğim bir şeydi. Bunun olacağını hiç tahmin
etmemiştim. Belki de bu beni naif yapıyor. Belki de ben
görmeliydin. Nico hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz, benimle
değil.

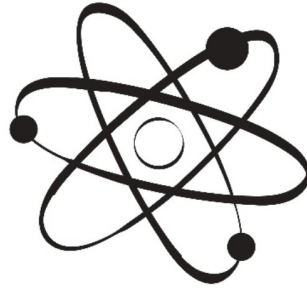
"Seni seviyorum," diyor, ben hıçkırırken bana sarılıyor.

Gerçekler ortaya çıktıkça içimdeki mücadele tükeniyor.
Benim onu sevdiğim kadar o da beni şiddetle seviyor. Aile işine
dönüyorum.

onu kırabilir. Onu yok edebilir. Ama beni Rafe'e kaptırmak
bundan daha kötü olur, değil mi? Eğer kardeşi beni öldürürse,
misilleme yapacaktır. Kardeşini öldürür.

Bundan kurtulmanın kolay bir yolu yok, Nico'nun ağır bir
bedel ödemeyeceği bir yol yok. Suçluluk duygusu göğsümde
ezici bir ağırlık. Buz sarkıtları kalbimin ve boğazımın etrafında
doluyor, beni boğuyor. Daha önce haklıydım. Beni sevmek
onu mahvedecek. Tabii ben başka bir yol bulmazsam.

Lütfen, Tanrım. Lütfen farklı bir yol bulmama izin ver.

Nico bana ne kadar sarılıyor ya da ben ne kadar ağlıyorum
bilmiyorum. Sonunda gözyaşlarım kuruyor ve onun kollarında
uyukluyorum. Rüyamda şiddetli bir savaşa tutuşmuş devletler
görüyorum. İkisi de aynı yüzü taşıyor. Yine de sadece biri
benim için sevgili. Sadece biri kalbimi hızlandırıyor ve
vücudumu havai fişekler gibi aydınlatıyor. Sadece biri bana
sahip, bedenim ve ruhum.

Birinin savařta dūřūřūnū tekrar tekrar izliyorum. Bu dayanılmaz bir řey. Uykumda bile, her seferinde kalbimin çatladığını hissediyorum. tōkezleyip yere dūřtūğūnde. Bana uzanıyor, adım dudaklarını büküyor. Őlürken bile bana bakıyor. Sanki dūnyadaki tek kadın benmiřim gibi. Sanki ben onun kurtarıcı lūtfuymuřum gibi.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Onun gözleri kapanırken benim gözlerim açılıyor. Güneş ilerledi ve gölgeler köşeleri doldurdu. Yatağın her yanından bastırıyorlar, çarpıtılmış, bize doğru kavırıyorlar. Nico'nun kollarında titriyorum. İçgüdüsel olarak etrafımı sarıyorlar, sanki uykudayken bile korkumu hissediyor ve buna karşılık veriyor.

Uzun bir süre kollarına uzandım, sadece onu izledim. Dinlenirken çok daha genç, çok daha yumuřak görünüyor. Dūnyası paramparça olmadan önceki halini görüyorum, o kadar masum ve sevgi dolu ki. Bunu hiçbir zaman kaybetmediğini fark etmek alçakgönüllölük. Büyüdü, bilgeleřti ve biraz daha sertleřti ama hala sonsuz bir sevgi yeteneğine sahip, hala dūnyaya bakabiliyor ve umut etmek için nedenler bulabiliyor.

İçi de dışı da çok güzel.

Zihnim Rafael'e geri dönüyor. Eğeri Nico'nun parçaları yaşadıkları her şeyden sağ çıktıysa, ikizinin parçalarının da hayatta kaldığına inanmak zorundayım. Nico'yu hâlâ sevdiğine inanmak zorundayım.

Nico'yu rahatsız etmemek için mümkün olduğunca sessizce hareket ederek yataktan çıkarken iki elimle o küçük umut kırıntısına sarılıyorum. Eğeri ne planladığını bilseydi, beni yatağına bağlar ve bir daha asla ayrılmama izin vermezdi. Kendisi pahasına bile olsa beni korurdu. İşte beni bu kadar seviyor. Bu kadar önemsiyor.

Ama ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum. Ve en azından denemeden pes edemem.

Kıyafetlerimi yerden toplayıp sessiz adımlarla yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum. Uykusunda kıpırdanıyor ve ben donup kalıyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Ama omzumun üzerinden bakma riskini aldığımnda, hala huzur içinde uyuduğunu görüyorum, bir kolunu gözlerine siper edencesine atmış.

Uzun bir süre ona bakıyorum, onu bu şekilde ezberliyorum, çarşafı kalçalarının üzerine kadar inmiş, çizik izlerim altın tenine kazınmış. Vücudu gevşemiş, dudakları hafifçe ayrılmış. Kalbim ona karşı sevgiyle çarpıyor. Ona duyduğum minnettarlıkla. Eğer onu bir daha göremezsem, sadece bu anıyla hayatta kalacağım. Ve eğer ölürsem, diğer tarafta beni bekleyen her neyse, bilimin hiçbir dalının açıklayamadığı o yere onu da yanımda taşıyacağım.

Tekrar kıpırdandığında odadan çıkıp ofisine doğru koşuyorum. İçeri girdikten sonra olabildiğince çabuk giyiniyorum ve taksi çağırmak için onun sabit hattını kullanıyorum. Buluşmayı kabul ettiler. Yirmi dakika içinde konservatuarın önünde olacağım. Şimdi gidersem oraya yürümem için yeterli zaman.

Bakışlarım daha önce masasında yaptığım dağınıklığa takılıyor. Buraya geldiğinde gördüğünü biliyorum ama hiçbir şey söylemedi. Yaptığının yanına kâr kalmasına izin verdi, tıpkı onun yaptığı gibi.

Her şeyi. Sınıfta ağızımdan bir şeyler kaçırıyorum ve o gülümsüyor. Onunla tartışıyorum, o gülüyor. Onunla dalga geçiyorum, o da gülüyor. Şikayet etmeden her isteğimi yerine getiriyor. Beni hiç bu kadar tamamen kabul eden biri oldu mu? Beni bu kadar şiddetle seven?

Hayır. Asla. Ve bir daha kimse yapmayacak.

Masasındaki kırtasiye malzemelerini ve kalemleri gözlüyorum.

ve bir tane kopar. Ona söylemek istediğim binlerce şey var ama hepsini söyleyecek zamanım yok. Beni bulmadan, beni durdurmadan önce bunu yapmak istiyorsam olmaz.

Kâğıt parçasının üzerine basit bir cümle yazıyorum; anlayacağını bildiğim bir cümle. Sarah Williams'ın *Twilight Hours* kitabından bir alıntı.

Yıldızları geceden korkmayacak kadar çok sevdim.

Kağıdın üzerine tek bir gözyaşı damlıyor, sayfanın altına bir imza gibi düşüyor. Uygun, sanırım. Kaybetmeden önce gitmeye cesaret edemeyince, ofisinden sıvıştım ve aceleyle aşağı indim.

koridorda. Derin bir nefes almak için kendime izin vermeden önce bloğu yarılamiştım.

Dışarısı soğuk. Ve tıpkı dñn geceki gibi, çiseleyen bir yağmur var. Yüzümdeki gözyaşlarına karışarak onları gizliyor. Başımı eğmiş, ezbere ilerliyorum.

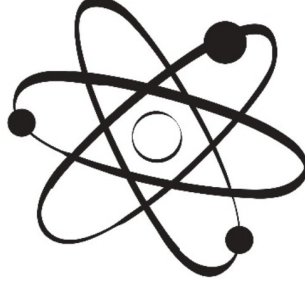
Konservatuar. Eğer biri beni takip ederse, onları görmüyorum. Umurumda bile değil. Çünkü bu sefer hiçbir şeyden kaçmıyorum. Bir şeye doğru koşuyorum.

Sevdiğim adamla bir gelecek.

Bir şekilde, bir şekilde, ikimizi de kurtaracağım. Ya da denerken öleceğim.

Sekizinci Bölüm

Nico

"Norah." Uyanıklık ve uyku arasındaki o yerde sıkışmış bir halde ona uzanıyorum. Onu rüyamda görüyordum, onun için acı çekiyordum. Elim onun sıcak küçük bedeni yerine serin çarşafların üzerine düşüyor. Gözlerim hemen açılıyor, karanlıkta onu arıyordu.

O benimle yatakta değil.

Uyku göz açıp kapayıncaya kadar kaybolur, endişe içeri hücum eder. Uykuya daldığında iyi bir yerde değildi. Onun çöküşünü izlemek beni neredeyse yıkıyordu. Uzun zamandır bekliyordum.

Rafe'in ortağını öldürmesini izlediğinden beri adrenalini dolup taşıyordu. Çöküş kaçınılmazdı. Ama benim için endişelenmemesi gerekirken endişeleniyor.

Bu dünyada bir kez hayatta kaldım. Yine hayatta kalacağım.

Hiçbir şey beni ondan alamaz. Kardeşimden değil. Onun düşmanları değil. Hiçbir şey. Yakında o da görecektir. Her şeyin yolunda gideceğini anlayacak.

Yorganı üzerimden attım ve ayağa kalktım. Şifonyerimden bir çift eşofman almak için geçiyorum. Ayakkabılarımı giymeye çalışırken tökezliyorum ve neredeyse yüzüstü yere kapaklanıyorum. Şifonyerin yan tarafı beni kolumun üst kısmından yakaladı.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyorum ve sonra elektrik düğmesini bulmak için duvara vuruyorum.

Düğmeyi bulup çevirir çevirmez bakışlarım yatağın üzerine düşüyor. Norah'nın bakire kanı çarşafları boyuyor. Bu

Daha önce bizi temizlediğimde sikime bulaşmıştı. Spermlemlerimi onun teninden temizlemek istediğimden daha fazla yıkamak istemedim. Çarşafları asla yıkamayabilirim.

Kıyafetlerinin bıraktığımız yerde olmadığını fark ettiğimde endişem artıyor.

Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokup bir tişört ve anahtarlarımı alıyorum. Tişörtü başıma geçirip aceleyle odadan çıkarken ona sesleniyorum. Evde olmadığını zaten biliyordum. Çok soğuk, çok sessiz. Dünyayı aydınlatıyor daha yumuşak, daha misafirperver gösteriyor. O yakınımdayken, onu hissediyorum, omurgamda çatırdayan bir elektrik gibi.

Yine de tüm evi dolaşıp her odada onu arıyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum ofisime vardığımda ve üstteki tek sayfa kırtasiye malzemesini gördüğümde. Kalbim durmakla tehdit ediyor, gerçek korku kök salıyor. Beni terk etmekten bahsetmişti.

Devam edecek miydi? Yapabilir miydi? Benim için en iyisinin bu olduğunu düşünseydi, kesinlikle. Benim bir an bile acı çekmemem için kendi kalbini sökerdi.

O böyle biri. Sert olduğu kadar naziktir de. Savaşçı ruhu hiç azalmıyor. İnandığı şey uğruna savaşır, bunu yapmak onu tehlikeye atsa ya da acı çekmesine neden olsa bile. O sadece bir bilim insanı ya da dahi değil. O sevginin kişileşmiş hali. Ona rehberlik eden ve onu besleyen şey bu. Asla pes etmez. Asla teslim olmaz. Bu onun yaşadığı kural, benim asla anlayamadığım. Kalbi ona yol gösterir ve o da ne pahasına olursa olsun onu takip eder.

Ellerim titreyerek öne atılıyor ve masadan notunu alıyorum.

Yıldızları gecedan korkmayacak kadar çok sevdim.

Notun altında sanki yazarken ağlamış gibi bir su lekesi var. El yazısı o kadar düzgün değil.

her zamanki gibi. Kelimeler aceleci ve çarpık, sanki onları kaleme alırken elleri titriyormuş gibi.

"Ne yaptın meleğim?" Fısıldıyorum, şu anda ciddi çok endişeliyim. Bu alıntıyı seçmesinin bir sebebi vardı. Beni sevdiğini bilmemi istedi.

Korkmuş. Her ne yapıyorsa, her nereye gittiyse... savaşa hazır bir şekilde gitti.

Rafe.

Hay sikeyim.

Rafe'i görmeye gitti.

Ve anlaşmasını kabul ettiğimi henüz bilmiyor. Onun sınırların dışında olduğunu henüz bilmiyor. Ona aşık olduğumu bile bilmiyor. Ruhum ve kaderim ona bağlı. Birimize ne olursa, diğerimize de olur.

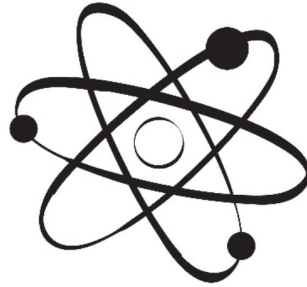
Ona zarar verir miydi?

Gerçekten o kadar ileri gitti mi?

Bilmiyorum. Siktir, bilmiyorum.

Notunu bıraktım ve garaja doğru koşmaya başladım.

Kalbim bir davul gibi çarpıyor, her çılgınca vuruşta içime katıksız bir dehşet gönderiyor. Eğer onun saçının tek bir teline zarar verirse, dünyasını yerle bir ederim. Kardeş ya da değil. İkizi olsun ya da olmasın. Tam olarak durduğu yerde, benim ellerimde ölecek.

Chicago'dan evine doğru hız limitinin çok üzerinde bir hızla ilerliyorum. Trafik çok yavaş ilerlediğinde

kornaya basıp yolun kenarında döneceğim. Bütün bir polis filosofunun beni fark etmesi ya da takip etmesi umurumda değil. Bırak gelsinler.

Norah'ya ulaşma ihtiyacı çok güçlü, piroklastik dalgalar halinde içimde patlıyor, her şeyi tutuşturuyor ve Kül'e. Ben dindar bir adam değilim. Norah'ya kadar, Tanrı'nın var olmadığına inanıyordum. Kesinlikle hiç kanıt görmedim. Ta ki meleklerinden birinin sınıfıma girdiği güne kadar. O, Tanrı'nın varlığına dair şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü kanıttı. Bir dizi mutlu tesadüf ve bilimsel tepki bu kadar güçlü ve parlak bir şeyi tasarlayamazdı.

Annemle gittiğim Pazar ayininden beri ilk kez dua ediyorum. Norah'nın güvenliği için. Akıl sağlığım için. için Rafe'in ruhu. Şimdi üçü de iç içe geçmiş durumda, nasıl çözeceğimi bilmediğim bir düğüme dolanmış durumdalar. Sahip olduğum tüm umutlar, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda bana ihanet eden kardeşime dayanıyor. Çünkü Yirmi yıl boyunca onu affetmek için mücadele ettim. Gittikçe daha fazla yoldan çıkmasını, bir zamanlar kendisinin de nefret ettiği adama dönüşmesini izledim.

Bir kardeş olarak kendi başarısızlığımı hiç şu an hissettiğim kadar şiddetli hissetmemiştim. Yıllar boyunca kaç kez elini uzattı, arayı düzeltmeye çalıştı? Kaç kez onu geri çevirdim? Ona sırtımı mı döndüm? Gölgelerden onun tehlikeli bir adama dönüşmesini izledim ve bunu durdurmak için hiçbir şey söylemedim. Durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

Eğer Norah benim gururumun bedelini öderse, ben de onun yanında cehennemde yanmayı hak ederim.

İkimizi de lanetledim mi?

"Lütfen, Tanrım," diye fısıldıyorum, tekrar tekrar.

Mattia bu sefer bekçi kulübesinde değil. Kimse yok. Ferforje kapılar ardına kadar açılmış, sanki vals yapmak için sorun. Bu Rafe gibi değil. O kapıları kapatarak tüm dünyayı dışarıda bırakır. Burası onun kalesi, onun krallığı. Kimseyle paylaşmaz, kendi gibi korur.

Düşmanlarının onu her an gölgelerden pusuya düşürmesini bekler.

Belki de öyledir.

Yavaşça geçiyorum, neye doğru yürüdüğümünden emin değilim. Emin olduğum tek şey, ne olursa olsun içine girdiğim. Norah buradaysa, cehennem orduları bile beni dışarıda tutamaz.

Oturma odasının pencerelerinden parlayan tek bir ışık dışında ev karanlık. Bu yerle ilgili kötü anılarımdan mı yoksa basit bir hayal gücünden mi kaynaklanıyor bilmiyorum ama ev bana uğursuz geliyor, sanki karanlık pencereler dünyaya bakan ruhsuz gözlermiş gibi. Kapı, ağzı açık, dişsiz bir çene.

Ön tarafa park ediyorum ve dışarı fırlayıp kapıya doğru koşuyorum. İçeri adımımı atmamalı on yıl olmuştu, bir daha adım atmayacağıma yemin edeli on yıl... ama yine de hiç tereddüt etmeden ön kapıdan içeri daldım, dudaklarımda Norah'nın adı.

Burası hâlâ büyüdüğüm ev. Aynı antika masa hala ön kapının yanında duruyor, cilalı ve pırıl pırıl. Aynı pahalı fayanslar hala zemini süslüyor. Beyaz boya hâlâ parlak ve taze. Binlerce anı zihnimin yüzeyinde yüzüyor. Kardeşlerim. Annem. Babam. Hepsini bir kenara itip tek bir anıya odaklanıyorum.

Norah kollarımdaydı, bana gülüyordu.

"Norah!" Cevap vermesi için dua ederek bağıriyorum. "O burada değil."

Oturma odasına doğru dönüyorum, bakışlarım Rafe'e takılıyor.

Yarı karanlıkta oturuyor, elinde bir bardak konyak var. Kravatı boynundan sarkıyor, ceketı kırışmış. Saçları dağınık, yanaklarında kirli sakal var. Harap görünüyor.

"Nerede o?" Hırliyorum, ikimizin de geri alamayacağı bir şey yapmamış olması için dua ediyorum.

"Yirmi dakika önce onu sana geri gönderdim," diyor, başını kadehinden kaldırmadan. Kadehi dudaklarına götürüyor ve yudumluyor. "İstediğin buydu, değil mi?"

"Onu bana geri gönderdin," diye tekrarlıyorum. "Zarar görmeden mi?"

Dudaklarından acı bir kahkaha havlaması kaçıyor. Bu kez bana bakıyor, kara gözleri güçlü duygularla yanıyor. Cehennem çukurlarında çoktan yanıyormuş gibi görüne kadar, keskin ifadesini yakıyor. "Kendi ikizim ruhumun değerini sorguluyor," diye mırıldanıyor ama sanırım benden çok kendisiyle konuşuyor. "Gitmesine şaşmamalı."

"Kim? Norah mı?"

"Amalia." Bir içki daha alıyor ve sonra iç çekiyor. "Eğer şanslıysam, federaller yakında bu lanet imparatorluğu dağıtmak için burada olacaklar. Boynuma bir ilmik geçirdiler. Ve bunun hayatımı almayacağına inanacak kadar aptalmışım."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama ilk kez kendimi onun için gerçekten endişelenirken bulmuyorum. Oturma odasına doğru iki adım atıyorum ve sonra duraklıyorum. Oturmak ve bir sandalye çekmek çok tanıdık geliyor ve biz artık öyle değiliz. Bu bağı uzun zaman önce kaybettik.

"Ne oldu?"

"Sana söyledim ya," diye homurdanıyor. "Beni terk etti." Başını sallıyor, hareketi keskin ve kızgın. Ama aynı duygu gözlerine yansımıyor. Orada gördüğüm tek şey keder ve acı. "O güzel, küçük bir yalancıydı. Beni kendine aşık etti, ona ihtiyaç duymamı sağladı ve sonra beni öylece... terk etti."

"Tanrım," diye fısıldadım.

"O bir bitkiydi, bir köstebek. Adının Amalia olduğundan bile emin değilim." Tekrar gülüyor, sesi acı ve alaycı. "Buna kandım kardeşim. Batan bir taş gibi. Ah, neyse. Benim düşüşüm seni mutlu etmeli. Bu senin her zaman araniyor."

Hep istediğim şey bu muydu?

"Bunu hiç istemedim," diye mırıldandım. Onun çekip gitmesini istedim. Onun daha iyisini yapmasını, bizi yetiştiren adamdan daha iyi olmasını istedim. Ama hiçbir zaman onun için bir şey dilemedim.

Çöküş. FBI yıllar boyunca kaç kez bana ulaşip onlar için takla atmamı istedi? Onu getirmeye yardım etmek için Aşağı mı? Sayılamayacak kadar çok. Her seferinde elleri boş döndüler.

"Hayır mı?" Bardağının kenarından bana bakıyor.
"İsteseydin seni suçlamazdım." Kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha alıyor. "Ona aşıksın. Norah'ya."

"Evet."

"Çok inatçı küçük bir şey, değil mi?"

"O her şeyim" diyorum. Bu doğru. O inatçı, gürültücü, dağınık ve beni bir siren gibi çağıran milyonlarca başka şey. Sevmediğim hiçbir yanı yok. Mükemmel olmayan hiçbir yanı yok.

"O özgür," diyor. "İkiniz de. Anlaşmamız iptal oldu."

Onu alıp kaçmalıyım. Kaçmalıydım. Ama kaçmam.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü ben sandığın kadar kalpsiz bir piç değilim," diye mırıldandı. "Düşündüğün kadar ileri gitmedim. O benim için asla tehlikede değildi kardeşim. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, ben masum kadınları öldürmem."

"Senin birini öldürdüğünü gördü."

"Sevdiğim kadına saldıran adam," diye homurdanıyor.

"Beni öldürürken izlediği adam. Polise gitmiş olsaydı, onu durdurmak için elimi bile kaldırmazdım. Kaderimi yüzümde bir gülümsemeye kabul ederdim. O orospu çocuğu yaptığı şeyler yüzünden ölmeyi hak ediyordu. Hiçbir jüri onu mahkum edemezdi."

"Tanrım," diye fısıldıyorum. Bunu kastediyor.

"Hayatıma geri dönmeni istedim."

Seni buna yönlendirmek," diyor. "Belki de bu beni her zaman düşündüğün gibi bir piç yapar. Bilemiyorum. Ama artık bitti. Artık özgürsün. Git hayatını yaşa. Kızına iyi bak. Mutlu ol. Bunu hepimizden daha çok hak ediyorsun."

Bir an ona baktım, bu Rafe ile nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Bu onun daha önce görmediğim bir yönü. Sanki o

tamamen pes etti. Amalia her ne yaptıysa, sanırım onu kaybetmek onu kırdı. Kırılabilceğini bilmediğim bir şekilde.

"Eğer onu seviyorsan, onun için savaş," diyorum ayağa kalkarak.

"Beni duymuyorsun kardeşim. O gitti. Çıktı. Bitti. Ve öyleyim de," diyor ağır bir iç çekişle. "Onun Beni duvara çivilemek için gereken her şeyi. Hepsini ona verdim."

"Ona sen mi verdin?"

Ne oluyor lan?

Başını sallıyor, donuk gözlerle bana bakıyor. "Bazı şeyler tüm bunlardan daha önemli. Bazı insanlar tüm bunlardan daha önemlidir. Keşke bunu yirmi yıl önce fark etmiş olsaydım. Kardeşimi kaybetmeden önce." Bir nefes verdi. "Ne olursa olsun, üzgünüm."

Orada uzun bir süre sessiz durdum. İşliyorum. Yirmi yıl boyunca ona olan öfkemi, babamızın tarafını tuttuğunda hissettiğim ihaneti içimde sakladım. Babamızın yanında yer aldığında liseyi bitirmeden kapıdan çıkıp gitmemi izledi. O zamanlar her şey çok siyah ve beyaz, çok basit görünüyordu. Şimdi farklı görünüyor. Şimdi anlamsız görünüyor. O gün ikimiz de bir şey kaybettik.

Ama bu onu tekrar bulamayacağımız anlamına gelmiyor. Dokuz ay boyunca aynı rahmi paylaştık. Çok az kişinin anlayabileceği bir travmayı paylaştık. Bir zamanlar kopmaz olduğunu düşündüğüm bir bağı paylaştık. Belki hâlâ öyledir.

Norah şu anda burada olsaydı, ne yapardı? ne derdi? Ne yapardı? Geçmişe tutunup onu yok etmeye devam etmesine izin mi verecekti? Yoksa gitmesine izin mi verecekti?

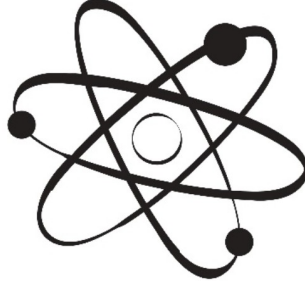
"Beni kaybetmedin," diye mırıldanıyorum, onun beni yönlendirmesine izin vererek. Aşkın bana rehberlik etmesine izin veriyorum.

Sonunda, zaten önemli olan tek şey bu. Sonunda, zaten geriye kalan tek şey bu.

Rafe'in gözlerinde minnettarlık parlar. Başını eğiyor. Ve on bir yaşımızdan beri ilk kez ağlıyor.

Dokuzuncu Bölüm

Norah

"Başın büyük belada küçük kız," diye homurdanıyor Nico arkamdan.

Dönüp ona bakıyorum, nefes nefese.

"Evdesin!" Ağlıyorum, çantamı yatağının üzerine bırakıyorum ve odanın diğer ucundan ona doğru koşuyorum.

Onunla çarpıştım, onu bir adım geri attı. Kolları bana dolandı, beni ayaklarımdan kaldırdı. Ve sonra ağzı benimkinin üzerinde, öpücüğü yoğunlukla, sahiplenmeyle yakıyor.

Ben de onu aynı umutsuzlukla öpüyorum, sahip olduğum her şeyi bu öpücüğe, ona döküyorum. Homurdanarak karşılıyor, kolları belime çelik bantlar gibi dolanıyor, kalbi göğsümde bir şarkı gibi atıyor. Vahşi ve korkutucu, öfkeli ve aynı zamanda rahatlamış.

"Rafe'i görmeye bensiz gittin," diye dudaklarıma karşı hırlıyor.

"Biliyorum."

"Çok öfkeliyim."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Öyle olmasını bekliyordum.

Beni kollarının arasında kaydırıyor, kolunu tek bir hareketle yatağı temizlemek için uzatıyor. Eşyalarım bir gümbürtüyle yere düştü. Ben daha itiraz edemedim beni yere yatırdı.

yatağın ortasında, gözleri haklı bir öfkeyle parlıyordu.

"Seni kaybedebilirdim." İki eliyle gömleğimin yakasını kavriyor.

"Nico," diye soluyorum, tam ortasından yırtıp bedenimden ayırdığında şok oluyorum. Onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar öfkeli. Bu kadar kontrolsüz. Çok seksi. Tanrım, bu neden

Bana seksi mi geliyor? Bu adamı çözmekten neden bu kadar zevk alıyorum?

"Seni kaybedebilirdim," diyor tekrar.

"Üzgün değilim."

Gözlerindeki duygu daha da alevleniyor, daha da parlıyor. "Yine olsa yine yaparım Nico," diyorum çenemi yukarı kaldırarak,

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Beni sevecekse bunu bilmeli. Asla uysalca takip etmeyeceğim ya da tereddüt etmeden itaat etmeyeceğim. İnandığım şeyden asla vazgeçmeyeceğim ya da söyleneni yapan kibar küçük bir kız olmayacağım. Ben bu şekilde yaratılmadım. Ben annemin kızıyım. Ve o bir savaşçı yetiştirdi.

Sözsüzce hırlıyor.

Sonra sütyenimi kaybettim. Askılar onun elinde kağıt gibi kolayca kopuyor.

"O benim en sevdiğim sütyenimdi," diye yakınıyorum. "Çok kötü."

Pantolonumun zaten bir düğmesi eksik, bu yüzden onun öfkesinden kurtuldular. Keşke külot giyseymdim de onları da yırtsaydı diyorum. Huysuzlandığında gülünç derecede ateşli oluyor. Bu da benim uslu durma ihtimalim için iyiye işaret değil. Başına bela olduğumda kötü ve ateşli olacaksa muhtemelen ona çok fazla neden olur. Çünkü ben de öyleyim.

"Nico!" Beni yüzüstü çevirdiğinde irkilerek ağlıyorum. Birdenbire.

"Seni kaybedebilirdim," diye tekrar homurdanıyor. Eli sağ yanağıma sert bir tokat gibi iniyor.

Zevkle haykırıyorum. Acıyla. Hangisini hissettiğimi bile bilmiyorum.

Tek bildiğim hoşuma gittiği. Hem de çok.

Bir kolunu belime dolayarak kıcımlı havaya kaldırdı. Yüzükoyun yatmışım, yastıklara tutunmuşum. Ben

Ne ailem, ne büyükannem, ne büyükbabam, ne de öğretmenlerim tarafından. Bu muhteşem adam dışında hiç kimse tarafından.

"Daha fazla," diye inliyorum. "Daha fazla, Nico."

Beni tekrar tokatladı. Karnımın derinliklerinde ve bacaklarımın arasında hissediyorum, bir yayın serbest kalması gibi. Adını haykırıyorum, canımı acıtmasını ve yeterince acıtmamasını seviyorum.

"Bu gece benim hayatım da seninkiyle birlikte sona erecekti Norah," diye homurdanıyor ve beni tekrar tokatlıyor. Bir öpücükle yatıştırıyor ve sonra diğer yanağımı ısırp onu da tokatlıyor. "Seni incitmiş olsaydı, intikamını almak için ailemi paramparça ederdim, küçük kız. Seninle birlikte öldümdü. *Onu arardım.*"

"Nico," diye inliyorum, söylediklerinin ağırlığı beni derinden sarsıyor. Gözlerimde pişmanlık gözyaşları birikiyor. Rafe'e giderek neyi riske attığımı biliyordum ama yaptığım şeyin daha geniş kapsamlı sonuçlarını düşünmeme izin verdiğimi sanmıyorum. Onu kurtarmak için bir kumar oynadım ve ikimizi de riske attım. Başka seçenek yoktu ve onu korumak için bunu yine yapardım. Ama bu süreçte onu incitmek istememiştim. Onu korkutmak istememiştim. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Özür dilemem onu sakinleştirmiyor. Sadece odağını değiştiriyor. Pantolonunun fermuarını indirdiğini duyuyorum, ağırlığını sırtımda hissediyorum. Ereksiyonu kıvrımlarımı dürtüyor, ardından parmakları geliyor.

"Islaksın," diye homurdanıyor.

İslağım. Aslında sırılsıklam. Elimde değil! Ne zaman yanıma gelse, o şekilde oluyorum, sırılsıklam ve çaresiz. Bana ilk kez dokunmadan önce bile. İlk dersimiz bitmeden önce bile. Ben de böyleyim. Umutsuzca aşık ve çaresizce bağımlı.

Eli kalçamın etrafında kıvrılırken nefesinin ensemeye çarptığını hissediyorum. İçime girip derinlere dalmadan önce aldığım tek uyarı bu. Derine. Aletinin üzerinde kıvraniyorum, çoktan zevke kendimi kaptırmışım. Zaten içinde boğuluyorum.

Bu sefer bana karşı sert ama bir şekilde de dikkatli. Dengemi bozacak kadar sert vurdu,

Sonra da omzuma tatlı bir öpücük konduruyor. Elini boğazıma doluyor ve beni dizlerimin üzerine kadar çekiyor.

önünde, sırtım göğsüne dönük. Ve sonra beni öpüyor. "Sensiz hayatta kalamam. Beni duyuyor musun?" dudaklarıma karşı soruyor. "Sana ne olursa, bana da olur. Seni inciten, beni de incitir. Sana ihtiyacım var, küçük kız. Sana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin," diye hıçkırıyorum ağzına, zaten orgazmın eşiğindeyim.

Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyor. Bu kez inliyor, ismim dudaklarında acı dolu bir çığlığa dönüşüyor. İçime pompalıyor, eli boğazımda ve ağzı benimkine kilitlenmiş halde beni deliliğin eşiğine kadar seviyor. Diğer eli vücudumun her yerinde geziniyor, meme uçlarımla oynuyor ve sonra karnımın şişliğinde dans ediyor. Klitorisimi okşuyor ve bağlandığımız yeri hissediyor.

"Bana elini ver," diyor, elini uzatmaya başlamıştı bile. Beni istediği yere yönlendirmesine izin vererek, kendi isteğimle ona veriyorum. İstedikini yapması için ben onunum. Elimi aşağı sürüklüyor karnıma ve sonra bacaklarımla arasına. "Bizi hisset, Norah. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hisset."

Parmaklarım onun ereksiyonuna çarptıkça meyve sularım elime yapışıyor. İçimde kaydığını hissettiğimde inliyorum. Etrafında gerildim, bana verdiği her şeyi alıyorum. İnanılmaz bir his.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor elimi taşaklarını avuçlamak için çevirdiğimde.

Bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyorlar. Beni büyülüyorlar. En hassas yerlerim içimde, dikkatlice saklanmış durumda. Ama onunki tam burada asılı, açıkta, savunmasız.

O benimle sevişirken parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. Onları hafifçe çekiştirdiğimde hırlıyor, parmaklarımla arasına yuvarladığımda inliyor. Hemen arkalarındaki hassas deri parçasına dokunduğumda göğsü sırtıma doğru titriyor.

"Kendine dokun Norah. Kendine gel, güzel kız," diye emrediyor ve boğazımı serbest bırakarak

meme uçları. "Kendini benim için boşalt."

Çok yaklaştım, fazla sürmez. Sadece bu seferlik, ona istediğini vermeye karar verdim. Taşaklarını bırakıyorum ve kendime dokunuyorum, parmağımı ıslaklığımda gezdiriyorum ve sonra klitorisimin etrafında dönüyorum. Her nasılsa, bu yatakta yaptığımız diğer her şeyden daha kirli ve müstehcen hissettiriyor. Ama ben Sevdim.

Boğazımın her yerini öpüyor, meme uçlarımı çimdikliyor ve çekiyor. Onları tokatlıyor ve sonra tekrar çimdikliyor. Adını haykırıyorum, kalçalarımı onun ritmine göre sallıyorum, tamamen

Her yanımdan vuran zevk dalgalarının içinde kayboldum. Sanki aynı anda her yerde, duyularıma aşırı yükleniyor.

Karnımdaki sarmal sıkılaşıyor ve sonra daha da sıkılaşıyor, ta ki ben zevk ve acı, cennet ve cehennem arasındaki o jiletin kenarında dans edene kadar. Tam *oraya gelene* kadar, küçük bir nefes sonsuzluğa düşmek.

"Seni seviyorum Nico," diye haykırıyorum, kaslarım yaklaşan patlamanın beklentisiyle titriyor. "Seni çok seviyorum."

"O zaman gel meleğim," diyor, boynumun her yerini öperek. "Beni tekrar tamamla."

Bırakıyorum ve düşünüyorum, beni yakalayacağından eminim. Benimle birlikte düşeceğini. Adımı inliyor, vücudu eğiliyor

Sanki beni korumak için, bana sığınmak için. Başı sırtıma yaslanıyor, o da düşerken sesi üzerime hücum ediyor, tam da yapacağını bildiğim gibi.

Birlikte kıvranır ve inleriz. Birlikte cenneti buluyoruz.

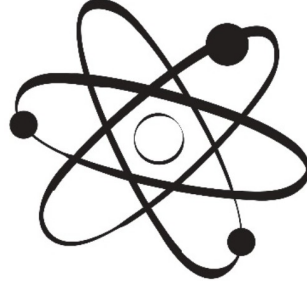
Huzurlu, ılık bir mutluluk dalgası ve tepemizde dönen yıldızlarla dolu sonsuz bir gökyüzü.

Bana sarılıyor, sevgisini fısıldıyor.

Son birkaç saatin kargaşasını, son birkaç günün korkusunu silip süpüren sessiz bir güvenle evren. Beni şimdi ve burada, ona ve bize bağlıyor. Sınavımızı atlattık.

Biz kazandık.

Geriye kalan tek şey aşk. Çok fazla sevgi.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" Uzun bir süre sonra fısıldadım, Kalbi sırtımda bir şarkı gibi atarken kollarına sarıldım.

"Asla," diye yemin ediyor ve dudaklarını sessiz bir güvenceyle omzuma bastırıyor.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim." Bu

Bu adamın beni ne kadar sevdiğini fark etmek alçakgönüllülük. Onun üzerinde ne kadar gücüm olduğunu. Haftalardır, onun benden ışık yılı uzakta olduğunu, ulaşamayacağımı düşünüyordum. Nasıl Birbirimizin yörüngesinde dönüp durduğumuzu, bunca zamandır çarpışmaktan zar zor kaçındığımızı fark etmek tuhaf bir his.

"Biliyorum." İç geçiriyor. "Bu dünyadaki en nadir şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Astatin," diyorum, bu da onun sırtıma gülümsemesine neden oluyor. Astatin, bulunması neredeyse imkânsız olan nadir elementlerden biridir. Nükleer parçacıkları o kadar hızlı yayıyor ki kelimenin tam anlamıyla birkaç saat içinde hiçliğe dönüşüyor. Babam buna doğal olmayan bir element diyor, çünkü doğa bu seksen beş atomik protona karşı çok sert savaşıyor ve kimse nedenini bilmiyor.

"Elbette bunu biliyorsun," diyor. "Ama yanıliyorsun."

"Yanılmıyorum."

"Öylesin," diye savunuyor. "En saf haliyle aşk bu dünyadaki en nadir şeydir, güzel kız. Çoğu insan bunu hissettiğine yemin eder, ancak bir seçimle karşı karşıya kaldıklarında -kendi hayatları ya da sevdikleri kişinin hayatı-ezici bir çoğunlukla kendilerini seçerler. Hayatta kalmayı seçmek için tasarlandık.

Bu. Bu biyolojik bir zorunluluk, ruhumuza işlenmiş. Ama sen... sen farklı yaratılmışsın. Hiç tereddüt etmeden kendini feda edebilirsin."

"Senin için," diye fısıldıyorum. "Senin için kendimi feda ederim." "Çünkü *sen* bu şekilde yaratıldın," diyor,

Bir elini yan tarafımda gezdirerek beni vücuduna yaklaştırdı. "Senin bir parçanı sevmiyorum. Ben senin tamamını seviyorum. Meraklı ve heveslisin ve nereye götürürse götürsün kalbinin sesini dinliyorsun. Seni tehlikeye sürükleyebilir."

"O zaman bana göz kulak olman iyi bir şey, değil mi?" Yüzüm ona dönük olana kadar kollarında yuvarlanıyorum. "Benim de sana ihtiyacım var, biliyorsun."

"İnan bana meleşim, biliyorum," diyor, ses tonu alaycı. Ona ofluyorum, bu da tekrar gülümsemesine neden oluyor.

Bir süre sonra, "Senin için korktum," dedi, "ama sana hiç kızmadım."

"Kardeşin..." Tereddüt ediyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Rafe ile tanışmak hiç beklediğim gibi değildi ama yine de bir şekilde tam olarak beklediğim gibiydi. Nico'yu şiddetle seviyor ve onu çok özleyiyor. Tahmin ettiğim gibi, o bir canavar değil, bir adam, kırık, yalnız bir adam. Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor ama bunu aşkı için yapıyor. Nico için. Çünkü yıllar önce Nico'yu takip ederse babalarının onu öldüreceğini biliyordu.

Nico'nun savaşımadan gitmesine asla izin vermezdi. Onu geri çekmenin ve hiç istemediği bir role, onu yok edecek bir role zorlamanın bir yolunu bulurdu.

Rafe onun yerine bu görevi üstlendi, kardeşine mal olsa bile. Bu ona her şeye mal olsa bile. O korkunç şeyler yapmış iyi bir adam ama bunları aşkı için yaptı. Beni de aynı sebepten bıraktı. Nico'yu hâlâ seviyor.

"Evet," diyor Nico, sesi yumuşak. "Öyle."

"Seni seviyor, biliyorsun," diye fısıldıyorum. parmak ucunu yüzünün yan tarafında gezdirdi. "Yaptığı her şeyi senin için yaptı."

Nico sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Sanırım bunu

görmeye başlıyorum."

"Seni özlüyor."

"Biliyorum."

"Siz ikiniz..."

"Konuştuk," dedi ve nefes almamı sağladı. Kavga etmiş olabileceklerinden korktum. Nico'nun onu öldürdü. Ben ayrıldığımda Rafael'in durumu böyleydi, sanırım bunu yapmasına izin verirdi. Bugün hayatının aşkını kaybetti.

Daha da kötüsü, onu kaybetmeyi hak ettiğini düşünüyor.

"Onun için üzülüyorum," diye itiraf ediyorum. "Onu gerçekten seviyor."

"Biliyorum," diyor yatıştırıcı bir eli yan tarafımda gezdirirken.

"Sence-?"

"Bilmiyorum," diyor ve ne demek istediğini anladığını biliyorum. "Onun iyiliği için, umarım seçer. Umarım onu seçer."

"Ben de," diye fısıldadım. "Belki..."

"Belki ne?"

Dudağımı ısıriyorum, önerip önermemem gerektiğinden emin değilim.

Kaşlarını çatıyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Bu bakış da ne?"

"Hiçbir şey."

Gözlerini bana dikti. "Söyle bana, meleğim."

"Düşünüyordum da... belki onu seçmesi için ikna etmesine yardımcı olabiliriz."

Beklediğim otokratik hayır yerine gülümsüyor. "Ona yardım etmek istemene neden şaşırmadım?"

"Çünkü her şeyi bildiğini sanıyorsun," diye burnumu çekiyorum, çenemi havaya kaldırarak.

Bana bakıp kıkırdıyor. "Seninle tanıştığım gün, artık odadaki en zeki adam olmadığımı kabul ettim Norah Bishop," diyor bana gülümseyerek. "Eğer bu kadar tatlı olmasaydın, korkutucu olurdun."

Onu tekrar kokluyorum ve sonra yüzümü buruşturuyorum. "Sanırım sana bugün başka ne yaptığımı söylemem gerekiyor."

"Ne yaptın sen?" diye inliyor, hafif hasta görünüyor.

"O kadar da kötü değilim," diye hayıflanıyorum, ona gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Çok fazla dramatik.

"Bir mafya babasının oturma odasına girdin ve ondan seni öldürmemesini istedin," diye homurdanıyor ve gözlerini bana diyor.

"Ve tahmin ediyorum ki kendinizi koruyacak tek bir şey bile almadınız."

"Bu doğru değil!"

Bana kaşlarını çatıyor ve saçmaladığımı düşündüğünü belli eden bir bakış fırlatıyor.

"Oturma odasına kardeşinin kalbiyle girdim," diyorum muzaffer bir edayla. "Cephaneliğimdeki en büyük silah buydu *profesör*."

Gözlerini bana diyor, bu da beni kıkırdatıyor.

"Böyle devam et, çok yakında bedelini yine ödeyeceksin, küçük kız."

"Pazartesi günü artık benim profesörüm olmayacağınız için bunu içimden atmam gerekiyor."

Gözlerini bana kırıştırıyor. "Tekrar söyle."

Onunla dalga geçerek, "Şimdi bunu sistemimden atmam gerekiyor," diye tekrarlıyorum.

"Diğer kısmı, Norah."

"Hangi diğer kısım?" Ona masum gözlerimi kırıştırıyorum. Tekrar hırslıyor ve beni sırtüstü çeviriyor. Üstüme yuvarlandığında kahkahalarla ciyaklıyorum.

"Söyle bana," diyor ve beni ağırlığıyla yatağa sabitliyor.

"Dersini bıraktım."

Bana tekrar göz kırpmıyor, tamamen sessiz.

"Aynı anda hem profesörüm hem de kocam olamazsın," diyorum. "Üniversite buna asla izin vermezdi. Bu yüzden ben sınıfı bıraktı." Bizi öğrendiklerinde daha bağışlayıcı olacaklarının garantisi yok ama onu korumak için yapabileceğim en iyi şey buydu. Çünkü sadece bu seferlik bencil olmayı planlıyorum. Kim ne derse desin onu korumayı planlıyorum.

"Kocan mı?" diyor bir süre sonra, ifadesi yumuşayarak.
"Kendinden çok eminsin, değil mi güzel kız?"

"Hayır."

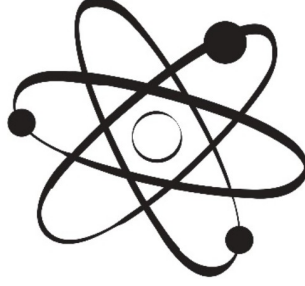
"Hayır mı?" diye sorar.

Başımı sallıyorum, kollarımı omuzlarına dolayarak onu bir öpücük için aşağı çekiyorum. "Kendimden hiç emin değilim," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ama ben sizden eminim, Dr. Valentino."

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor ve ruhuma kadar hissettiğim kavurucu bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor.

Sonsöz

Nico

Beş Yıl Sonra

"Babacığım."

Kollarımdaki minik kundaktan başımı kaldırdığımda dört yaşındaki erkek kardeşi Carmine'nin kapıda durduğunu görüyorum, gözlerini ovuşturuyor. Saçları başının üstünde dimdik duruyor ve Hulk pijamaları iki büklüm olmuş.

"Ne yapıyorsun dostum?" diye sordum. Saat gece yarısını geçti. O ve kardeşleri saatler önce uyudular. Anneleri de öyle. Bu gece uyuyacağından emin olmak için onun küçük kıçını yordum. Liliana üç ay önce hastaneden eve döndüğünden beri bunu pek yapmıyor. Kızımız ses çıkarır çıkarmaz Norah kalkıyor, onu beslemeye ya da rahatlatmaya hazır.

Eş, arkadaş ve bilim insanı olduğu kadar inanılmaz bir anne. Bu kadar zahmetsiz bir şekilde her şey görünüyor. Dünyada onun enerjisine sahip başka bir insan yok. Üç erkek çocuğu olmasına rağmen sınıf birincisi olarak mezun oldu. Kızımıza hamile olmasına rağmen yine de yüksek lisansa başladı. Her şeyi yüzünde bir gülümsemeyle hallediyor. Ağzından tek bir şikâyet kelimesi bile çıkmıyor.

Çocuklarımızla geçirdiği her saniyeyi çok seviyor ama onun da dinlenmeye ihtiyacı var. Bu yüzden onu orgazmlarla yoruyorum, böylece uyuyor ve kızımızla kalkıyorum ya da Norah'ı spaya gönderiyorum ya da çocukları keşfetmeye çıkarıyorum, sadece ona bir mola vermek için. Bu hiçbir şekilde bir zorluk değil. Eşim ve çocuklarımla ilgilenmek hayatımın en önemli noktası. Onlar benim evrenimin merkezi, etrafında döndüğüm güneş.

Norah'dan önce, bu dünyada beni öldürmeye istekli kılacak tek bir şey olduğunu bile düşünmüyordum. Yanılmışım. Çok yanılmışım. Bazı insanlar uğruna ölmeye, öldürmeye değer. Karım o insanlardan biri. Çocuklarım da öyle.

Onları güvende tutmak için gözümü kırpmadan canımı veririm. Onlar için yapamayacağım hiçbir şey yok.

"Romy yine benim yatağında," diyor Carmine, küçük yüzü buruşmuş bir halde.

Üç yaşındaki çocuğumuz Rome, hayatını kurtarmak için kendi yatağında kalmıyor. On gecenin dokuzunda, kendi yatağından çıkıp Carmine'in yatağına giriyor. Sonra da üzerinde denizyıldızı gezdirmeye başlıyor, Carmine'a küçücük bir alan bıraktı.

Onları uyumaları için farklı odalara koymayı denedik ama ikisi de bundan pek hoşlanmadı. İlk gece, Roma Carmine'ın yatağında kaldı. İkinci gece, Carmine Roma'nın yatağındaydı. Birbirlerini delirtiyorlar ama çok seviyorlar. Bunu hiç kaybetmemeleri için dua ediyorum.

Rafe ve ben ilişkimizi yeniden inşa etmeye başlayalı beş yıl oldu. Şimdi daha güçlü Çocukluğumuzdan beri. Ama bu hiç kolay olmadı. O neyse o, ben de neysem oyum ve bu iki insan her zaman aynı görüşte ya da aynı fikirde olmayabilir. İnce bir çizgide yürüyoruz, bunun tamamen bilincinde olarak

Hayatlarımızın çok farklı olduğu gerçeğini. O hala Chicago'daki en güçlü mafya babası. Hâlâ bir suçlu. Ama o sadece bu değil. O aynı zamanda benim kardeşim, bir koca ve bir baba.

Yaptığı şeylere ya da verdiği kararların çoğuna katılmıyorum ama şimdi onları daha iyi anlıyorum. Yaptığı seçimi, bunun doğru olduğunu düşündüğü için yaptığı

biliyorum.

Babamızın entrikalarından uzak kalmamı sağlamanın tek yolu buydu. Kendi dünyasının benimkine mümkün olduğunca az dokunmasını sağlamak için çok fazla fedakârlık yaptığını biliyorum. Karısı ve çocukları için her şeyi feda edebilecek iyi bir adam olduğunu biliyorum.

Bu benim için yeterli.

Gabriel ve Luca'ya dönüş yolu daha az zor oldu. Rafe gibi, onlar da oldukları kişiler. Ama ikisi de meşru olma sürecine uzun zaman önce başladılar. Bu onların hala yeraltı dünyasına hakim olmadıkları anlamına gelmiyor. Öyle. Ama işler her zaman olduğu gibi değil.

Görünüyor. Kariyerim boyunca bu gerçeğe milyonlarca kez yüz yüze geldim. Bir şey görür ve bir hipotez oluştururuz, ancak tam tersinin doğru olduğunu keşfederiz. Bilim insanları olarak bizler

doğru olmasını istediğimiz şey ne olursa olsun, ipuçlarını en makul ve muhtemel sonuca kadar takip etmek için eğitilmiştir.

Kardeşlerime karşı bunu yapma becerisinden yoksundum. Tarafsız olamıyorum ya da olayları olduğu gibi göremiyordum. Bulmacanın parçalarını kaçıırıyordum. Kritik parçalar. Artık farklı olduğunu biliyorum.

Rafe'in neden böyle bir seçim yaptığını ve Gabe ile Luca'nın neden onu desteklediğini.

Norah daha önce göremediklerimi görmeme yardım etti. Ona sahip çıkmak beni geçmişle yüzleşmeye ve gerçeklerle yüzleşmeye zorladı. Hiçbirimiz masum değildik. Hiçbirimiz tamamen haklı ya da tamamen yanlış. Bunu değiştiriyoruz, her seferinde bir gün. İyileşiyoruz, her seferinde bir gün.

"Sanırım işedi, baba."

"Uh oh," diye mırıldanarak Carmine'a yanıma gelmesini işaret ediyorum. Rome hâlâ sık sık kaza geçiriyor, özellikle de yatmadan önce tuvalete götürmeyi unuttuğumuzda. Norah gibi o da sürekli hareket halinde, sürekli hareket ediyor. Hayat onu heyecanlandırıyor. Her ne yapıyorsa tek bir saniyesini bile kaçırmamak için daha fazla dayanamayana kadar dayanıyor.

Carmine çıplak ayaklarıyla çocuk odasının zemininde koşuşturuyor ve sonra kucağıma tırmanıp kız kardeşinin yanına sokuluyor. Bir parmağını uzatarak Liliana'nın

onu kavradı. "Uykusu var," diyor, donuk gözlerle ona bakarak.

Esniyor ve ona göz kırpmıyor. O en sessiz bebek
Hiç tanışmadım. Aç olmadığı sürece nadiren ağlar. Sadece
sessizce dünyayı gözlemliyor, içine çekiyor. Bana Norah'yı çok
hatırlatıyor. İçimde karım kadar akıllı ve tatlı olacağına dair bir
his var. Önce kardeşlerinin olması çok iyi oldu.

"Evet, öyle." Elimi Carmine'in sırtında gezdiriyorum.
"Onu uyutalım, sonra da Romy'ye bakmaya gideriz, tamam
mı?"

"Tamam, baba," diyor ve sonra esniyor.

Liliana'nın sırtını daireler çizerek ovuyorum, arada bir
okşuyorum.

Carmine bir dakika izliyor ve sonra boştaki elini kaydırarak
aynısını yapıyor. Gülümsüyorum, eğilip onu öpüyorum.
başının tepesinde. O inanılmaz bir kardeş. Büyüyüp nasıl bir
adam olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Liliana'nın gözleri kapanmaya başladığında "Baba?" diye
sorar. "Evet, dostum?"

"Bir kardeş daha alabilir miyiz?"

"Başka bir kız kardeş mi istiyorsun?" Şaşırmadığım halde
soruyorum. Carmine, Rome ve Marco, Liliana'dan çok
etkilenirler. Onları çocuk odasından uzak tutmak
beyhudelik. Eğer o beşiğindeyse, onlardan biri buraya gizlice
giriordur.

onu kontrol etmeye çalışıyorlar. Bu da genellikle onu
uyandırmalarıyla sonuçlanır. Erkekler doğuştan gürültücüdür.
Liliana da aynı şekilde
kardeşlerine hayran. Soluk mavi gözleriyle onlara dikkatle
bakıyor.

"Uh huh. Willy'nin birlikte takılacağı bir kıza ihtiyacı
olacak," diyor küçük dudaklarını büzerek, sanki bu konuşmayı
gerçekten düşünmüş gibi. "Romy ve Marco erkeklerden
hoşlanıyor. Ya kız erkeklerden hoşlanmıyorsa?"

"Güzel soru," diyorum gülümseyerek. Ona bir kız
kardeş daha vermeye varım. Norah'ya istediği kadar
çocuk vereceğim.

"Belki de bunu annene sormalısın dostum. Başka bir bebeğimiz
olup olmayacağı ona bağlı."

"Oh. Neden?"

"Çünkü tüm zor işi onun vücudu yapmak zorunda," diye açıklıyorum. "Bebegin onun içinde büyümesi gerekiyor ve bu annen için gerçekten büyük bir iş."

"Oh. Neden erkekler bebek sahibi olamıyor?" "Yeterince güçlü değiliz." "Değil miyiz?" Gözleri genişledi.

"Kesinlikle değil," diyorum. "Öyle olduğumuzu düşünmeyi seviyoruz ama iyi bir erkek gerçek süper kahramanların kadınlar olduğunu bilir. Onlar olmasaydı hiçbirimiz burada olamazdık."

"Annem bir süper kahraman mı?"

"Mmhmm."

"Vay canına," diye fısıldıyor ve beni gülümsetiyor.

"Liliana'yı beşiğine koyalım ve gidip Romy'yle ilgilenelim," diye mırıldanarak burnuna vuruyorum.

"Tamam." Parmağını geri almak için Liliana'nın elini nazikçe açıyor ve sonra kucağımdan kayarak kenara çekiliyor, böylece onu beşiğine yerleştirebiliyorum.

Küçük bir hışımla kollarını iki yana açarak sokuluyor. Çoğu bebeğin aksine, kundaklanmayı sevmiyor. Rome ve Norah gibi uyuyor, minik bedeniyle olabildiğince fazla yer kaplıyor.

Carmine onun için cep telefonunu açıyor ve sonra yüzünü beşiğin kenarına yapıştırıyor. "İyi geceler, bebek süper kahraman," diye fısıldıyor.

Onu kollarıma alıp koridor boyunca odasına taşıyorum. Beklediğim gibi, Roma küçük bir denizyıldızı gibi yatağına yayılmış, kendinden geçmişti. Gece yattığında ölü gibi uyuyor. Ben onu temizlerken neredeyse hiç kıpırdamıyor bile. ve onu kendi yatağına geri koydum. Carmine onunla birlikte yatağa giriyor ve ben onun çarşaflarını çıkarıp değiştirirken onu izliyor.

İşim bittiğinde, Roma'nın kollarından birini yüzüne atmış, derin bir uykuya dalmıştı.

Bu manzara karşısında kıkırdıyorum ve şimdilik onları oldukları yerde bırakarak üstlerini örtüyorum. Eğer Roma onu tekrar uyandırırsa

yatağına geri dönüyor. İki çocuğı da yanaklarından öpüyorum ve sonra Marco'nun yatağına bakıyorum. O da derin uykundaydı, küçük ağız ve burnundan başka hiçbir şey görünmüyordu. bir yığın battaniye ve doldurulmuş hayvanla birlikte uyuyor. Ona biraz yer açmak için yatağıın ucuna birkaç tane atıyorum ve sonra tüm bebeklerimizin gece boyunca güvende ve emniyette olmasından memnun bir şekilde dışarı çıkıyorum.

Ebeveyn yatak odasının kapısında duraksadığım sırada Norah'nın yatağıımıza sokulmuş, yastığııma sarılmış olduğunu gördüm göğsüne kadar. Çıplak, sırtı ve yuvarlak poposunun üst kısmı açıkta. Her zamanki gibi bir dakika durup ona hayranlıkla bakıyorum.

Onu hayatııma soktuğıı için Tanrı'ya şükretmediğıim bir gün bile geçmiyor. O hala en tatlı küçük melek. Her geçen gün daha da güzelleşiyor. On sekiz yaşındayken bir afetti. Yirmi üç yaşındayken onu ne kadar seksi bulduğumu ya da beni ne kadar zorladığıını anlatacak kelime yok. Dört çocuktan sonra vücudu pek çok yönden değıışti, ama bu sadece güzelliğini artırdı. Her zamankinden daha yumuşak, daha kıvrımlı ve daha seksi.

O benim gözümde bir süper kahraman, bu gezegendeki en güçlü insan. Ona ne kadar derinden taptığıımı ya da onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor. Bunu ölçmenin ya da kelimelere dökmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum. O benim ruhum, güneşim, dünyam.

Onsuz hiçbir şeyim yok, ben bir hiçim. Onun sınıfııma girdiğıı güne kadar gerçekten yaşamaya başlamamıştım.

Aşkın ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. kapııma geldi, beni sorunlarının içine çekmekten korkuyordu ama ona her şeyin yoluna gireceğini söylememi duymak için yanıp tutuşuyordu. Yardııma ihtiyacı olduğunda bana geldi çünkü

Onun için yaratıldığıımı, daha iyi olması için her şeyi yapacağımı biliyordu.

Hepsini tekrar yapardım.

Neyden korkarsa korksun ya da nasıl bir belaya bulaşmış olursa olsun, bana getiriyor. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemememe ihtiyacı var. Ben onun güvenli yeriyim, onun

ev üssü. Onu toprakladığımı, etrafındaki dünyayı keşfetmesi için güvende hissetmesini sağladığımı söylüyor. Benimleyken *her zaman* güvende ~~olmak~~ Ona bu sözü ilk gece verdim ve tutmak için cehennemde savaşıcağım.

Bu kadın benim her şeyim. *Her şeyim*. Bu dünyada onunla kıyaslanabilecek başka bir kadın yok. Beni daha iyi sevebilecek biri de yok. Beni, tamamlanmanın mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde tamamlıyor.

Kapıyı iterek kapattım ve kıyafetlerimi çıkarıp onun yanındaki yatağa girdim. O uyurken yastığımı ondan almak imkansız, bu yüzden denemedim bile. İhtiyacı olduğunda ısrar ettiği ama aslında hiç kullanmadığı dört taneden birini alıp onu kollarıma çekiyorum. Onun

Çıplak vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor. Yumuşak ve sıcak ve aletim onun hissine hemen tepki veriyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor, sarılıp yatıyor. "Geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum."

"Rome, Carmine'in yatağına işedi. Onu temizlemek ve Carmine'in çarşaflarını değiştirmek zorunda kaldım." Yüzümü boynunun kenarına yaslıyorum. "Seni tekrar uyutmam gerekiyor mu?

Melek mi?"

"Evet," diye fısıldıyor, elim karnından aşağı kayarken bana karşı eriyor.

Kalçaları içgüdüsel olarak ayrılıyor. Birini tutup geriye kaydırıyorum, benimkinin üzerine örtüyorum ve onu bana açıyorum. Amına dokunduğumda iç çekerek adımı söylüyor. Kaygan ve şişmiş, klitorisi sert.

"Ben yokken amıma dokundun mu küçük kız?" Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirip onu kızdırırken kulağının kabuğunu ısırarak soruyorum.

"Belki," diye inliyor. "Eğer yaparsam bu konuda ne yapacaksın?"

Onun meydan okuması sikimi sertleştiriyor. Her zamanki gibi. I

Bana meydan okuduğu anlar için yaşıyorum.

ve sırf yapabildiği için düğmelerime basıyor. Çünkü bunun beni çılgına çevirdiğini biliyor. Bana her şeyi hak ettiriyor

sızlanma, itaatin her zerresi. Ve yapıyorum. Bunu hak etmek için lanet bir köpek gibi çalışıyorum.

"Nico," diye inliyor amına şaplak attığımda. Kalçaları öne doğru sarsılıyor, elime yaklaştırmaya çalışıyor. Hâlâ açgözlü küçük bir şey. Beş yıl sonra bile her zamanki gibi istekli ve çaresiz.

Bayıldım. Her lanet dakikasını.

Amını tekrar tokatladım ve sonra iki parmağımı soktum. onun içinde. Adımı haykırana kadar onunla oynadım. ve huzursuzca hareket ediyordu, hareketsiz kalamıyordu. Sonra ona arkadan sokuluyorum. Bu şekilde daha sıkı, tamamen benim merhametimde.

"Seni seviyorum güzel kız," diye fısıldıyorum, başparmağım hâlâ klitorisinin üzerinde, sıkı vuruşlarla içine girip çıkıyorum.

"Nico," diye inliyor yine. "Beni tekrar hamile bırak."

Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadığım için vuruşumun ortasında donup kaldım. "Bir bebek daha mı istiyorsun, Norah?"

"Evet," diye fısıldıyor, sikimin üzerinde kıvranıyor.

"Sadece bir tane daha, Nico. Lütfen."

Tanrım. Elbette bir tane daha istiyor. Kalbindeki sevginin sınırı yoktur, onu durdurmak ya da yavaşlatmak mümkün değildir. Eğer o

Bunu yapmak isteseydi, bu dünyayı yönetebilirdi. Ama Norah öyle biri değil. Güç onu ilgilendirmiyor. Tek istediği bu dünyayı kurtarmak, beni ve bebeklerimizi sevmek ve öğrenmek.

Onu yüzüstü çevirip sırtına dikiş atıyorum.

Yüzü altımda, kalçaları yukarı doğru eğik. Pompalıyorum Taşaklarım kıkına çarpıyor, dudaklarım kulağında.

"O zaman al onu meleğim. Benden istediğini almak için o küçük dar amcığını kullan," diye homurdanıyorum, ona sertçe vuruyorum. Aletimin başı rahim ağzına çarparak onu çığlık attırdı.

Bunu yapmama bayılıyor. Canını yakacağından korkuyordum ama inanılmaz bir his olduğunu söylüyor.

Altımda kıvranıyor, hayatı buna bağılıymış gibi kalçalarını pompalıyor. Dizlerimin üzerinde geri çekilip onu altımda tutuyorum, ona vururken, onu oraya götürmek için çaresizim,

ona istediğini vermek için. Ona asla hayır demeyeceğim. Eğer başka bir bebek istiyorsa, ona başka bir bebek vereceğim.

"Sik beni Norah," diye homurdanıyorum, elimi saçlarına dolayarak.

Yapıyor, kendini tekrar tekrar bana çarpıyor. Adımı haykırıyor, amcığı sikimin etrafında çırpınmaya başlarken benim için ağlıyor. Zevkten inliyorum, Beni alış şekline bağımlıyım. Hızlı ve sert ya da yavaş ve tatlı olması fark etmez, içine her girdiğimde aklımı başımdan alıyor.

Onunla birlikte boşalıyorum, adını haykırmamak ve çocukları uyandırmamak için dilimi ısırıyorum. Etrafımda boşalırken o kadar iyi hissediyor ki. Üzerime boşalırken çok güzel *görünüyor*. O küçük bir cehennem kedisi, çırpınıyor ve pençeliyor, adımı geveliyor. Amcığı beni sıkıca kavırıyor, shaftımdaki dölleri sağlıyor. Onu hareketsiz tutuyorum, alabildiğim kadar derine boşaltıyorum.

Altımda gevşediğinde, onu takip ediyorum, ağırlığımla onu ezmek için bizi yuvarlıyorum. İkimiz de nefes nefese, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış halde aşağı iniyoruz. Ben hala içinde, hala yarı sert. Bu benim onun etrafındaki daimi durumum. Aletim onun emrinde, sadece onun.

Yıllarca bekaretimi korudum, riske atmak istemedim. Bir kadına çok yaklaşırsam, babamın anneme yaptığı gibi onu da mahvedeceğimden korkuyordum. Ya da ben öyle sanıyordum.

Ama Norah'nın sınıfıma ilk kez girdiği gün, onu farklı bir nedenle sakladığımı fark ettim.

Çünkü onun olması gerekiyordu ve başka kimse yeterli olamazdı. Çünkü bir kadını yok etmekten değil, *doğru* kadını asla bulamamaktan korkuyordum.

Beni tamamlıyordu. Seksin bir anlamı olsun istedim. Onunlayken, her şey demek.

"Gerçekten kadınların erkeklerden daha güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor yorganı üzerimize çekip bedenimi onunkine sardığımda.

"Beni ve Carmine'ı duydun mu?"

"Monitörü kapatmayı unutmuşsun."

"Kahretsin."

"Sorun yok." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

"Çocuklarla konuşmanı dinlemeye bayılıyorum. Sen harika bir babasın, Nico."

"Öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," diyor. "Sen de harika bir kocasın."

Sizi çok seviyoruz."

"Siktir," diye fısıldıyorum, içimden yumuşak bir duygu seli akarken başımı onunkine yaslıyorum. Onun ve çocuklar için ne kadar önemli olduğumu her söylediğinde, bu beni mahvediyor. O kadar tatlı ki. "Sen ve çocuklar benim hayatımsınız meleğim."

"Sen de bizimsin, biliyorsun. Bizi çok güvende ve çok mutlu tutuyorsun. Biliyorum ki hayatta ne yaparsam yapayım, sen hep yanımda olacaksın. Beni her zaman seveceksin. Bu çok harika bir his," diye fısıldıyor. "Beni çok mutlu ediyorsun, Nico."

Kahretsin, onu seviyorum. O kadar çok ki gerçek dışı.

"Böyle konuşmaya devam edersen sabaha hamile kalırsın küçük kız," diye homurdanıyorum, onu kendime yaklaştırırken sesim titriyor.

"Güzel," diyor. "Çünkü oğullarımız bir kız bebek daha istiyor, ben de öyle *profesör*."

Aynen böyle, onu uyutmaktan vazgeçtim ve içine başka bir bebek koyma işine geri döndüm. İkinci kız bebeğini alacak. Ne isterse. Her zaman.

Eğer Fizik Bilimi'ni beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmayı unutmayın! Onları çok takdir ediyorum!

Bonus sahneyi ister misiniz? Sadece Verve Romance'de bulabilirsiniz!

Saint ve Everleigh'in hikayesi Wicked Saint ile 28 Eylül'de görüşmek üzere.

[Şimdi ön sipariş için hazır!](#)

Aşk101 Serisi

Okula dönüş zamanı ve size yeni okul yılına hazırlanmanız için sıcak bir şeyler veriyoruz. Bu çok yazarlı işbirliği sizi yaramaz derslerimizi çalışmaya davet ediyor.

Let's Get Physics by Mila Crawford

<https://www.amazon.com/gp/product/B09674HRMX>

Human Biology by Lena Lucas

<https://www.amazon.com/gp/product/B0961DSCH7>

Bad English by Evie Mitchell

<https://books2read.com/Bad-English>

Güzel Sanatlar: Jenna Rose

<https://books2read.com/u/mdDlny> Sözlü

İletişim: Winter Travers

<https://www.amazon.com/gp/product/B092T88KDZ>

Mayra Statham'dan İleri Düzey İspanyolca

mybook.to/AdvancedSpanishLove101

Loni Ree'den Basit Matematik

mybook.to/SimpleMathLove101

Harlow Layne tarafından Temel

Kimya

<https://geni.us/basicchemistrylove11>

Doğa Tarihi yazan Margot Scott

books2read.com/naturalhistory Fizik

Bilimi yazan Nichole Rose

<http://mybook.to/PhysicalScience> 16 Eylül-

Melissa Williams'tan Temel İşler

<https://books2read.com/u/mdDIIE> 23 Eylül-

Lily Nicole tarafından Anatomiye Giriş

<https://www.amazon.com/gp/product/B095S494HJ>

Kötü Aziz

Alıntı

"Hadi," diyor, dışarı çıkıyor ve sonra üzerime kapanmasını engellemek için kolunu kapıya atıyor.

Asansörden inerken yanından sıkıca geçiyorum, kokusunu aldığım da iniltimi bastırmak için dudağımı ısıriyorum. Çok lezzetli kokuyor, tıpkı GQ dergisindeki kolonya reklamları. Ben küçükken annem babam için dergi alırdı. Her zaman kolonya eklerini açmama ve kendime sürmeme izin verirdi. Ne kadar zengin koktuklarını severdim. Saint de böyle kokuyor, ama daha iyi. Sıcak.

"Bu taraftan," diyorum ve koridorun sonunda Savannah'nın odasını işaret ediyorum. Sonra bunu yaptığım için kendimi inek gibi hissediyorum çünkü o buraya daha önce gelmişti. Odasını nasıl bulacağını biliyor.

O da yanıma geliyor, ikimiz de konuşmuyoruz. Sessizlik bu sefer o kadar baskıcı değil. Aslında hoş bir şey. Ta ki uzanıp elimi tekrar yakalayana kadar. Parmakları bileğime dolanır dolanmaz kalbim yerinden fırlıyor. tekrar boğazıma girdi.

"Lütfen elimi tutmaya çalışmayı bırakır mısın?" Tekrar uzaklaşmaya çalışarak ofluyorum.

"Hayır."

Bu kadar. Yok.

Açıklama yok.

Özür yok.

Sadece sinir bozucu bir kelime.

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğundan emin değilim. Geçici bir delilik belki de. Ama birbirine bağlı ellerimizi ağzıma yaklaştırıyorum ve kolunu ısıriyorum. Sertçe.

Hırlıyor ve sonra onun sert vücudu benimkine degecek şekilde duvara yaslanıyorum. Nasıl olduğundan bile emin değilim. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi beni hareket ettiriyor. Orman yeşili gözleri içimi dağlıyor, bir damga gibi yakıyor. Kızgın görünmüyor ama gözleri ölümcül bir sıcaklıkla parlıyor.

"Beni bir daha ısıırırsan adımı bile söyleyemeden çocuğuma hamile kalırsın Everleigh," diye homurdanıyor ve benimkine karşı. Ve aman Tanrım. İyi hissettiriyor.

Her yerde.

Tüm vücudum beni nefes nefese bırakan bir arzuyla tutuşuyor. Gerçekten her yeri sert, sanki bir taş levha. Ama o yanıyor, vücudu benimkiyle aynı şeyi hissediyormuş gibi titriyor. Sanki o da benim gibi ağlıyor.

"Benimle bu şekilde konuşamazsın." Kendi sesimi bile tanıyamıyorum. Nefes nefese, gerçek bir konuşmadan çok bir inilti gibi.

"Öyle mi?" Yakışıklı yüzü yaklaşıyor, burnu şakağımdan kulağıma doğru süzülüyor. O basit Dokunduğumda içime zevk parçaları saplanıyor. Tüm vücudum elektrikle uğulduyor, sistemime kısa devre yaptırıyor. "Bana nasıl baktığını görüyorum. Bahse girerim şu anda külotuna dokunsam, benim için ıslanırlar, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Bana bunu söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Dudaklarını yumuşak bir öpücükle yanağıma bastırıyor ve sonra geri çekilerek aramıza mesafe koyuyor. Koyu renk gözleri tekrar üzerimde geziniyor, ifadesi yumuşuyor. "Hadi bebeğim. Söz veriyorum, bu işi çözer çözmez seni sınıfa götüreceğim."

Bir an ona bakakaldım, başım dönüyordu. Bir dakika önce bana iğrenç şeyler söylüyordu. Sonra, turta gibi tatlı davranıyor. Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim. Sanırım ikisini de.

Bunu ona söylememin imkanı yok.

Onu rüyamda görmem ondan hoşlandığım anlamına gelmez.

Vücudumu ateşe vermesi onu istediğim anlamına gelmez.

Ama ben biliyorum. Her iki açıdan da.

Wicked Saint 28 Eylül'de yayımlanıyorth ! Şimdi [ön sipariş için hazır.](#)

Tüm yeni sürümlerden haberdar olmak ve Nichole Rose'dan özel ARC hediyeleri için [posta listesine kaydolun.](#)

Nichole ve diğer okurlarla bağlantı kurmak ister misiniz? Facebook'ta [Nichole'un Kitap Güzelleri grubu](#)na katılın!

Ayrıca Mevcut

Alfa Serisi

Komsu Alfa Babası Gizli Alfa

Patronu Alfa'nın Gizli Bebeği

Alfa Koruyucusu

Bir Alfa ile Randevusu

Her Alpha: Serinin Tamamı

Onun **Gelini**

Serisi Geleceğin

Gelini Çalınmış

Gelini Gizli Gelini

Kıvrımlı **Gelini** Esir

Gelini Kızaran

Gelini

Onun Gelini: Serinin Tamamı

Bağımsız Başlıklar

A Touch of Summer

His Christmas Miracle

Black Velvet

Easy Ride

Düşen Sert

Patron

Pantolonu

Tetikçi Tarafından Ele

Geçirilen Gizli Saplantısı

Kirli Çocuk

Wicked Saint (çok yakında) Model

Davranış

Fiziksel Bilimler

Sahiplenilen **Seri**

Özgürlüğe Sahip

Olmak Rowan'a

Öğretmek

Caroline'ın

Kennedy'i

Öptüğünü İddia

Etmek

Sahiplenildi: Tüm Seri

Saatli Aşk Serisi

Adore You

Hold You

Keep You

Protect You

Saatli Aşk: Tüm Seri

Milyarderler Kulübü

Milyarderin Büyük Cesaret Zayıflığı

Milyarderin Büyük Cesaret Dileği

Milyarderin Cesur Kadını (çok yakında)

Tutunmak İçin Oynamak

Şirin Turta

Buz Kırıcı

Buz Prensi (Ekim'de geliyor)

Nichole Rose Hakkında

Nichole Rose, Kirli Güney'de geçirdiği uzun bir sürenin ardından Batı Yakası'ndaki hayatına geri dönen bir kısa aşk romanı yazarıdır. Kitaplarında dik başlı, küstah kadınlar ve onları tüketen alfa erkekleri yer alıyor. Huysuz dedektiflerden taşralı çocuklar, hiçbir şey sınır dışı değildir.

Nichole'un herkes için uygun, ateşli ve tatlı bir hikâyesi olduğundan emin olabilirsiniz. Aşık olmayı herkese uyan tek bir kutuya sığdırmaya çalışmadan da dünyanın yeterince çirkin olduğuna inanıyor.

Nichole yazmadığı zamanlarda kaliteli şaraptan, sevimli ayakkabılardan ve doğaüstü her şeyden hoşlanır. Hayatının aşkıyla mutlu bir evliliği var ve dünyanın en gülünç kürk bebeklerinin gururlu annesi.

Nichole ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye [web sitesinden](#) veya [Facebook'ta](#) beğenerek ya da [Twitter](#) ve [Instagram'da](#) takip ederek ulaşabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.